

SƠN TÁP

MỬU PHẢN

Bookaholic
CLUB

SƠN TÁP MỬU PHẢN

Bookaholic
CLUB

Bạn đang đọc ebook **MU'U PHẢN** của tác giả **Sơn Táp** do **Bookaholic Club** chế bản theo **Dự án chế bản Ebook (Making Ebook Project)**.

Mong rằng ebook này sẽ mang đến cho bạn một tác phẩm Văn học hay, giàu giá trị biểu cảm và nhân văn, với chất lượng cao. Chúng tôi luôn cố gắng mang đến những chế bản ebook tốt nhất, nếu trong quá trình chế bản có lỗi sai sót nào mong bạn góp ý và cho chúng tôi biết những ebook mà đang mong muốn.

Making Ebook Project của **Bookaholic Club** là một hoạt động phi lợi nhuận, nhằm mục đích mang đến những chế bản ebook hay, có giá trị với chất lượng tốt nhất mà chúng tôi có thể với Cộng đồng đọc - người Việt. Tuy nhiên, nếu bạn có khả năng xin hãy đọc tác phẩm này bằng sách trước hết vì lợi ích cho Nhà xuất bản, bản quyền tác giả và góp phần phát triển xây dựng nền Văn hóa đọc.

Hãy chỉ đọc chế bản này trong điều kiện bạn không thể tìm đến ấn phẩm sách.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tên sách: **MÙU PHẢN**

Tác giả: **Sơn Táp**

Dịch giả: Vũ Hoàng Đại

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: *Les Conspirateurs*

Nhà xuất bản: Quân đội nhân dân

Năm xuất bản: 2007

Số trang: 240

Giá tiền: 27.000 Đồng

Khổ: 13x20 cm

Đánh máy: **Thảo Đoàn, Nguyên Chương, Minh Chi**

Kiểm tra: **Quang Hải**

Chế bản ebook: **Hannah Lê**

Ngày thực hiện: 20/10/2010

Making Ebook Project #54 – www.BookaholicClub.com

ĐÔI NÉT VỀ TÁC GIẢ

Shan Sa là bút danh của **Yan Ni-Ni** (*Diêm Ni*; sinh ngày 26 tháng 10, 1972), một nhà văn người Pháp, được biết đến ở Trung Quốc và Việt Nam với tên **Sơn Táp** (山颯). Cô thuộc thế hệ thứ 3 của các nhà văn Hoa kiều ở Pháp.

Shan Sa sinh ra trong một gia đình trí thức cao cấp ở Bắc Kinh và rời Trung Quốc để đến Paris vào năm 1990. Năm lên 8, cô đã có thơ in thành tuyển tập. Năm 14 tuổi, cô đã được giải thưởng văn học thiếu nhi toàn quốc, gây chấn động văn đàn Trung Quốc, cô đã xuất bản được 4 tập thơ khi còn ở trong nước. Năm 1990 cô tốt nghiệp trung học tại trường Trung học phụ thuộc Đại học Bắc, cùng năm đó được nhà thơ Ngải Thanh tiễn cử đi du học tại Pari và định cư tại Pháp. Cô sang Paris theo cha là giáo sư dạy ở Đại học Sorbonne từ trước đó. Từ năm 1994 đến năm 1996, cô làm thư ký cho họa sỹ Balthus. Năm 1997, với bút danh Shan Sa, cô từng bước chiếm lĩnh văn đàn Paris. *Thiếu nữ đánh cờ vây* là tác phẩm đầu tiên của cô đã được xuất bản trong và ngoài nước Pháp, được 4 giải văn học lớn của Pháp đề cử và đoạt giải thưởng văn học Goncourt dành cho giới trẻ.

Sơn Táp nói cô rất thích núi, thích nghe tiếng thông reo và đọc sách. Bút danh Sơn Táp của cô được gợi ý từ bài thơ cổ ngũ ngôn "Tùng thanh" của Bạch Cư Dị: "*hàn sơn táp táp vũ, thu cầm lãnh lãnh huyền*" (*ào ào núi rét sa mưa, đồn cầm thu nẩy dây tơ lạnh lung* – Tản Đà dịch).

Cuối năm 2003, Shan Sa trở thành tâm điểm của giới báo chí và xuất bản Pháp vì một trận chiến âm ỉ giữa hai Nhà xuất bản là Albin Michel và Grasset để giành quyền ấn hành cuốn *Impératrice* (Nữ Hoàng) của cô.

Tác phẩm chính:

- *Porte de la paix céleste* (Thiên An môn) (1997).
- *Les quatre vies du saule* (Bốn kiếp thùy liễu) (1999).
- *La Joueuse de Go* (Thiếu nữ đánh cờ vây) (2001).

- *Impératrice (Empress) (Nữ hoàng)* (2003), dựa trên cuộc đời của Võ Tắc Thiên

- *Les conspirateurs (Conspirators) (Mưu phản)* (2005).

(Những cuốn in nghiêng đã được xuất bản ở Việt Nam).

Giải thưởng:

- Giải thưởng Goncourt cho tiểu thuyết đầu tay năm 1998 (với truyện *Porte de la paix céleste - Thiên An môn*)

- Giải thưởng Cazes năm 1999 (với truyện *Les quatre vies du saule - Bốn kiếp thùy liễu*)

- Giải thưởng Goncourt cho giới trẻ ở Pháp năm 2001 và giải thưởng Kiriya ở Mỹ (với truyện *La Joueuse de Go - Thiếu nữ đánh cờ vây*)

LỜI NÓI ĐẦU

... Nội dung tác phẩm xoay quanh một mối quan hệ giữa nhân viên CIA đẹp trai, tinh tế Jonathan với cô gái người Hoa kiều diễm, đầy cá tính Ayamei. Để hoàn thành “nhiệm vụ cao cả” đã được giao là dò tìm, lấy trộm những thông tin bí mật, cả hai đều hóa thân vào những nhân vật xa lạ với chính mình... Nhưng tình yêu – Vâng! Cái điều giản dị, thiêng liêng muôn thuở ấy đã xóa nhòa tất cả, đã làm tan vỡ mọi vỏ bọc để đưa họ về với chính mình.

Nỗi khát khao được làm một con người bình thường, được buồn vui, hờn giận, được sung sướng, khổ đau; được hạnh phúc thật sự mà tạo hóa đã ban cho mỗi người... là điều sâu sắc nhất mà **Muru phản** thêm một lần khẳng định...

Sau những tác phẩm được các bạn đọc hào hứng đón nhận: **Thiên An Môn, Bốn kiếp thù liễu, Thiếu nữ đánh cờ vây, Nữ hoàng**, tiểu thuyết **Muru phản** đã góp phần đưa Sơn Táp lên vị thế của một trong những nhà văn Pháp đương đại được độc giả và giới phê bình đặc biệt chú ý, khen ngợi.

Đường văn phía trước của nữ nhà văn 34 tuổi xinh đẹp, đầy tài năng này còn rất dài. Chúng ta đọc Muru phản và đợi chờ những đỉnh cao mới, bất ngờ...

Nhà văn NGUYỄN TIẾN HẢI

MỘT

15 giờ đúng, Rosa, chị gác cổng người Bồ Đào Nha ở số 21 Quảng trường Edmond Rostand mở toang cánh cổng gỗ. Từ trong sảnh nhà Jonathan đứng nhìn hai người thợ chuyển chiếc tủ lạnh của mình từ trên xe tải xuống. Chị phục vụ để ý một cách lộ liễu đến vẻ đẹp hấp dẫn của người mới đến thuê nhà.

- Nhà này yên tĩnh lắm, chị nói. Tầng hai có ông bà Martin, cả hai đều là luật sư. Bà Tison chủ nhà này ở tầng ba. Bà thường ở nông thôn lâu ngày, thỉnh thoảng có mấy đứa cháu của bà đến chơi. Ngay phía trên phòng anh có một cặp vợ chồng người Mỹ, họ đã mua cả tầng năm. Cách hai tháng họ mới đến Paris. Khi nào họ đến là biết ngay: cô vợ chơi piano, nhưng không bao giờ chơi vào buổi tối.

Có tiếng động từ phía cuối sảnh. Jonathan quay lại. Cửa thang máy bật mở. Một phụ nữ châu Á hiện ra. Cô ta còn trẻ, tóc đen dài bóng bệ trên chiếc măng tô màu đen. Cô hoàn toàn khác với những tấm hình chụp lúc đang cười hay đang làm duyên. Một bộ mặt lạnh băng. Những đường nét cứng rắn. Chiếc mũi thon lộ vẻ kiêu hãnh đàn ông. Quần áo đen, chỉ có một chấm màu duy nhất là đôi môi tô son đỏ.

Jonathan hiểu rằng khuôn mặt r ám nắng, mái tóc hoe vàng, thân hình cao 1m9 của mình và chiếc tủ lạnh to lớn đã khiến cho người phụ nữ bị bao nhiêu người săn đuổi kia phải quan sát rất kỹ. Anh tránh sang một bên. Chị gác cổng bước tới.

- Chào cô.

- Chào chị Rosa.

Như yên lòng khi thấy một người quen, người phụ nữ trẻ bước ra khỏi thang máy.

- Xin giới thiệu với cô, đây là anh Juilan, khách thuê tầng tư.

- Rất vui được làm hàng xóm của chị. Jonathan tươi cười nói.

- Xin chào, người phụ nữ lạnh lùng đáp. Chào chị Rosa

Đợi cô ta ra khỏi nhà, Jonathan mới đưa ra nhận xét:

- Cô hàng xóm của tôi đẹp quá. Cô ấy là người nước nào thế?

- Cô ấy là người Trung Quốc. Cô ấy ở tầng sáu, một căn hộ nhỏ hơn của anh nhưng nhìn ra Paris rất đẹp. Cô ấy ở đây đã bốn năm, dạy võ ở công viên Luxembourg, là bậc thầy về võ Thiếu Lâm, giống như Lý Tiểu Long.

- Một võ sư. Tôi sẽ phải đứng mục khi đứng trước cô ta!

- Cô Ayamei không phải người thường đâu – Rosa bảo vệ người khách thuê nhà của mình và giải thích – Cô ấy là một chính khách đấy! Cô là khách mời thường xuyên của chương trình thời sự truyền hình 8 giờ tối, cô ấy biết rất nhiều chính khách Pháp.

Rosa hạ giọng nói tiếp:

- Hôm nọ tôi thấy cô ấy đi cùng với ông chủ tịch Thượng viện ở công viên Luxembourg.

- Xin hứa với chị là tôi sẽ thể hiện sự kính phục của mình với khách của chị.

- Anh may mắn được ở căn nhà đối diện với công viên Luxembourg. Có nhiều người đến đây hỏi thuê. Nhưng anh biết đấy, đến đây ở rồi thì không ai muốn rời đi. Ở nhà này anh sẽ rất thích. Cần gì, cứ gọi tôi nhé, đừng ngại.

- Cảm ơn chị Rosa. Chắc chắn tôi còn làm phiền chị. Chào chị.

Jonathan đứng bên cửa sổ nhìn ra công viên Luxembourg. Anh thấy nó như một sân khấu khổng lồ. Những cây keo, cây tần bì, cây sồi nhô lên trên nền trời xanh xám. Một thứ ánh sáng dịu soi tỏ những bức tượng bên lối đi chính, và mái nhà Tòa Thượng viện làm cho nghệ thuật chiếu sáng lúc xa lúc gần thêm đậm nét, tôn vinh sự trù phú của thiên nhiên và trí tuệ con người. Dưới chân đài phun nước mang tên nữ hoàng Mesdiciis, thần biển Neptune đang tạo ra một vòi rồng. Một lối mòn uốn lượn theo những hàng cây, và Jonathan thấy những người tập chạy, hay đi dạo. Một cặp người yêu dừng lại hôn nhau. Phía sau họ những chiếc ghế băng sơn xanh và những người đang mải mê đọc sách như được vẽ trên một bức họa mẫu, trong bức tranh đó khuất dưới lùm cây có bóng người cảnh sát. Xa chút nữa ở cuối sân khấu các ngã đường quy tụ về một hồ nước. Những tia nước trắng xóa song hành gợi ra ý tưởng về sự lấp lánh của mặt nước, những tia sẫm màu gợi nhớ những chú hải âu hay những con tàu nhỏ. Xa hơn nữa mái nhà cong cong của Đài thiên văn bồng bềnh trong sương sớm hút tầm mắt vào trong vô tận giả tạo.

Đâu là thế giới thực? Jonathan biết thật dễ dàng tạo ra một thế giới đánh lừa mắt người. Trong một thời gian ngắn ngủi con người đã vẽ ra một không gian, trồng cây, xây phố. Ở ngã tư, bóng hình của viên cảnh sát gợi cho ta sự đi lại, tiếng ồn ào âm ỉ liên tục của thành phố hiện đại. Chỉ vài ngọn đèn chiếu sáng mặt tiền của tòa nhà làm ta nhớ đến cuộc sống của cư dân, sự lặp đi lặp lại của những điều thường nhật, tiếng tích tắc của thời gian đang trôi.

Vào 7 giờ sáng, sau tấm rèm từ cửa sổ tầng tư, Jonathan quan sát công viên Luxembourg với sự tập trung của một bác sĩ pháp y bên một xác chết. Luồng sáng của cặp ống nhòm anh dùng lần lượt quét qua những lùm cây xanh vàng, những thảm cỏ xanh lam, những bước chân của những người đang chạy và những cái đầu của người đang đi bộ rồi dừng lại.

Trong công viên anh thấy một phụ nữ đứng dưới cây hạt dẻ già. Cô đang múa kiếm. Thứ vũ khí trong tay cô lấp lánh, động tác của cô từ tốn, gây ấn tượng rất mạnh cho người đi qua.

Thanh kiếm chậm rãi đâm tới với sự chắc chắn, nắn nót theo một ngôn ngữ đã mã hóa. Nghệ sĩ múa khi tiến, khi lùi, lúc quay người, lúc gập hai chân, lúc chân trụ, chân giương lên cao. Những động tác của cô bất chợt tăng tốc, lưỡi kiếm như hóa thành trăm lưỡi. Những từ ngữ chúng phác họa hóa thành những chùm sáng lấp lánh.

Jonathan nghĩ đến những thông tin anh được cung cấp về cô. Chưa bao giờ người ta nói cô là một võ sư. Phải chăng những chuyên gia nghiên cứu về cuộc đời cô đã không kiểm tra những việc cô làm ở công viên Luxembourg? Lập báo cáo về sự sao nhãng này bây giờ đã quá muộn. Tuy mắc sai lầm nhưng họ biết lập luận để thắng lý: “Chúng tôi không muốn cậu mất tập trung với những chi tiết vô ích

đó”.

Cô ta là người gốc Bắc Kinh. Quá khứ của cô tóm tắt trong 10 trang đánh máy. Jonathan và một vài người được biết bí mật về thế giới của cô đã đọc tài liệu đó. Cô sinh vào 6 giờ sáng ngày 23 tháng 12 năm 1968, tại bệnh viện Hai Dian, phía tây Bắc Kinh. Mẹ cô đã mang nặng đẻ đau ra sao, niềm vui của cha mẹ cô thế nào, những khuôn mặt nào đã in dấu trên đôi mắt lần đầu mở ra của cô? Đôi tai cô đã nghe được chuyện gì? Bình minh dậy chào đón cô mang sắc màu gì? Người ta đã cảm nhận được tiếng ồn nào, mùi vị gì, sự rung động nào, niềm hy vọng hay nỗi thất vọng khi cô chào đời?. Những chi tiết này cho đến giờ vẫn không ai biết. Chúng giống như những bong bóng xà phòng, dâng tặng hào quang chớp nhoáng của mình cho quên lãng, vị khán giả duy nhất của thế giới không ngừng biến đổi này. Chỉ đáng kể là ngày tháng, sự kiện, một số lời nói thu thập được hay thuật lại đây đó lập ra lý lịch của một cuộc đời.

Năm 1968, cách mạng văn hóa diễn ra dữ dội ở Trung Quốc, mặt trời đã xé bóng ở đất nước này trong khi đó ở Âu châu nó đang mọc. Cha mẹ Ayamei là giáo viên đại học, phải đi trại cải tạo nhiều lần và phải giao đứa con gái độc nhất của mình cho bà nội chăm sóc, 6 tuổi đứa trẻ được đi học ở trường Đông Phương Hồng, ngày nay đã bị phá bỏ, nhường chỗ cho một cửa hàng lớn. Trong bản tiểu sử không chính thức này không một dòng nào nói về cơ thể đang lớn của cô, không một lời về việc cô học võ, về việc cô học tập kỷ luật, những bài tập rèn luyện lý trí đầu đời. Giới tình báo cũng bỏ qua chi tiết về quần áo. Nhưng Jonathan đoán rằng chịu ảnh hưởng cách mạng của nước Liên Xô láng giềng, chắc cô ta cũng mặc đồng phục Thiếu niên Tiên phong, sơ mi trắng, quần xanh, khăn quàng đỏ, tất cả đều bằng vải bông vì đất nước ấy bị nạn đói đe dọa nên không còn bóng dáng của lụa là. Tuy nhiên anh hoàn toàn không biết cô bé thích chơi thể thao gì, ăn uống hàng ngày như thế nào. Anh cũng không thể hình dung được tiếng reo vui, hay tiếng nức nở của cô bé. Anh không thể nói cô bé có đọc truyện cổ tích hay không, trong những đêm thanh tịch cô có mơ thấy cây cối biết hát, chim chóc mang mặt nạ, những con mèo chúa của một vương quốc giàu có và vô tư.

Anh chỉ được quyền biết một cái mốc: ngày 9 tháng 9 năm 1976, Ayamei bước vào năm thứ hai trường trung học cơ sở. Chủ tịch Mao từ trần. Cách mạng văn hóa chấm dứt.

Năm ấy một điệp viên hoạt động ở Bắc Kinh đã để lại một bản báo cáo, 30 năm sau tài liệu ấy còn giúp cho Jonathan biết được những điều thú vị về mục tiêu của mình. Báo cáo cho biết vào đầu tháng 11, khi cái gió lạnh từ Xiberi thổi về quất vào da thịt, người dân bị cuốn vào một công việc gấp gáp, như thể họ phải chuẩn bị chống lại sự vây hãm thành phố. Đàn ông, đàn bà chuyển tay nhau những bắp cải được đội sản xuất chia cho. Họ để bắp cải vào hầm chứa, trên mái nhà, cầu thang, ban công. Chỉ trong vài ngày thành phố đã phru lên mình toàn bắp cải, thứ rau duy nhất dùng cho mùa đông dài khắc nghiệt. Nhờ đoạn miêu tả này, Jonathan hình dung được một cô bé gái bước đi khó nhọc trong gió, khệ nệ bê những cây bắp cải to. Anh thấy trong mắt cô bé một bầu trời trong pha lê, những cái hồ đóng băng, những ngôi chùa bất động và một vùng đất trắng vì gió lạnh. Ayamei trở nên to tròn với chiếc áo khoác với chiếc quần nhồi bông đã vượt qua sự khắc nghiệt của cuộc sống và trưởng thành.

Năm 1980-1981, ở trường trung học phổ thông. Mặt trời mọc, cô bé là một học sinh giỏi. 6 năm trôi qua, không một sự kiện nào được ghi lại. Đây chỉ là vấn đề ngân sách. Những người nắm quyền quyết định không muốn lãng phí tiền bạc, vì vậy điều tra viên cũng không phải chịu nhọc nhằn. Jonathan biết trong 6 năm ấy Trung Quốc đã có những bước chuyển biến diệu kỳ. Các cửa hàng thực phẩm đã đầy ắp hàng hóa, các cửa hàng buôn bán nhỏ mọc lên như nấm. Sự kiểm duyệt về ý thức cũng

đã giảm nhẹ. Với vài đồng, học sinh trung học có thể mua được ảnh in lậu của các ngôi sao điện ảnh, và rứt rề bắt chước kiểu tóc của họ. Jonathan cho rằng Ayamei vẫn chăm chỉ học hành mặc dù cả dân tộc cô đang sôi động, đang bừng tỉnh nhờ chế độ chính trị đã mềm dẻo hơn. Thực vậy mùa hè năm 1986 cô vượt qua kỳ thi tuyển quốc gia trong đó hơn một trăm triệu thí sinh dự tuyển để bước qua cánh cửa hẹp của trường đại học. Cô là một trong số “trăm triệu” đổ vào trường đại học Bắc Kinh, một trường nổi tiếng, một con tàu vàng cho một tương lai hồng.

Vào những năm 80, công cuộc cải cách bị bế tắc với sự kiện Thiên An Môn. Mùa xuân 1989, Ayamei đang là sinh viên năm thứ ba khoa Luật, trở thành lãnh tụ của phong trào sinh viên. Vì sao lại là cô? Vì sao một thiếu nữ sau 10 năm học tập miệt mài và cạnh tranh quyết liệt đã quyết định đánh cược tương lai của mình trong may rủi? Vì sao cô thành kẻ phản bội khi mà chính cô là con cưng của chế độ? Cô đã nhìn thấy gì, nghe thấy gì, đọc tài liệu gì, đã tham dự bao nhiêu cuộc họp bí mật, bao nhiêu hội nghị không công khai? Những chi tiết này dường như không ai quan tâm, không ai tìm lời giải đáp.

Thế mà Ayamei đã bước từ trong bóng tối ra ngoài ánh sáng. Cô trở thành nữ anh hùng xuất chúng. Vì vậy trong hồ sơ của cô có thêm nhiều bức ảnh. Chúng được cơ quan lưu trữ quốc tế cung cấp. Một lần nữa Jonathan lại tỏ ra khâm phục những người phụ trách điều tra, họ đã hoàn thành công việc mà không hề tốn sức.

Ayamei, tay cầm máy thu thanh, diễn thuyết trước đám đông sinh viên. Ayamei tại bàn đàm phán với các nhà lãnh đạo, đầu ngẩng cao, vẻ mặt cương quyết. Người ta cũng không do dự chuyển cho anh một tấm ảnh đã lưu truyền khắp thế giới: quảng trường Thiên An Môn, hàng nghìn sinh viên biểu tình tuyệt thực, dưới mưa lạnh run người. Giữa quảng trường, nước mưa chảy từng dòng xuống bia tưởng niệm những người Anh hùng đấu tranh vì tự do. Trên bậc đi, một cô gái ngồi lên trên những chiếc túi nhựa, tay trái cầm ô, tay phải cầm thuốc lá. Khói thuốc cuộn thành vòng bay lên nhảy múa trước nụ cười của cô, nó vừa thất vọng vừa cuồng nhiệt. Đôi mắt đen chăm chú nhìn về phía xa nơi cô đoán có xe tăng chở đầy binh sĩ. Vào 21 tuổi, Ayamei đã trở thành huyền thoại.

Jonathan có quá nhiều thông tin về giai đoạn này. Đêm 4 tháng 6, quân đội bắt đầu trấn áp và Ayamei trốn khỏi Thiên An Môn. Ngay từ sáng mùng 5, cô nằm trong danh sách tội phạm bị truy nã hàng đầu của chính phủ. Ảnh của cô dán khắp Trung Quốc. Nhiều đơn vị quân đội được điều động truy bắt cô. Phương Tây tưởng cô đã chết. Hai năm sau cô bơi qua biển đến Hồng Kông. Nước Pháp đón nhận cô. Hai năm nữa trôi qua, Thiên An Môn không còn là sự kiện thời sự. Sự nghiệp của người Tây Tạng được Hollywood hậu thuẫn nổi lên như điều gặp gió. Paris lịch sự đón tiếp người phụ nữ đến cư trú chính trị. Ayamei học tiếng Pháp, bảo vệ thạc sĩ và tiến sĩ xã hội học tại khoa Khoa học chính trị. Cuộc sống mới của cô bình lặng, cô ít khi trả lời phỏng vấn, từ chối lời mời viết sách của các nhà xuất bản. Trong hai năm cô giữ cương vị chủ tịch của Hội đấu tranh vì dân chủ ở Trung Quốc, sau đó giải tán Hội do thiếu ngân sách. Tuy nhiên cô không từ bỏ hoạt động chính trị. Năm 1996, cô thành lập Câu lạc bộ những người bạn của nền dân chủ Trung Quốc, một tổ chức tự nguyện thường tổ chức các cuộc gặp gỡ, thảo luận hay hội nghị.

Vì sao cô dám thách thức Trung Quốc, một đất nước đã chữa trị chấn thương Thiên An Môn cho cô khi nó chôn vùi cả sinh viên, lý tưởng dân chủ lẫn lý tưởng cộng sản? Những năm 90 diễn ra bùng nổ kinh tế. Bắc Kinh phá bỏ các tòa nhà xây theo kiểu Liên Xô trước đây và cho mọc lên những cao ốc chọc trời. Thượng Hải tham vọng trở thành thủ đô tài chính châu Á. Quảng Đông thu hút luồng đầu tư

của doanh nghiệp nước ngoài. Ở Mỹ những lãnh tụ phong trào sinh viên đã trở thành kỹ sư tin học, thương nhân, giáo sư hay cha cô. Tất cả đều đã đi tìm một đức tin mới. Những người anh hùng Thiên An Môn đã bị cuốn trôi bởi cơn sóng Lịch sử, và thời đại mới vẫn tăng tốc dửng dưng với nỗi đau của con người.

Năm 2005, Ayamei tròn 35 tuổi. Không kết hôn, không con cái, không việc làm ổn định. Đối với người Phương Tây, cuộc sống chưa bắt đầu. Nhưng với người Trung Quốc tên cô chỉ còn là dư âm của thời tiền sử.

Có tiếng chuông reo, Jonathan ra mở cửa.

- Ông đã đặt mua giường?

- Vâng đúng, anh mỉm cười đáp.

Những bức thư đã đọc hết, hóa đơn cũng xem kỹ. Giờ đi giờ về của đối tượng đều được ghi lại. Thời gian thang máy dừng lại ở các tầng được đo chính xác. Đoạn đường mục tiêu di chuyển trong xe điện ngầm cũng đã được quan sát kỹ, tâm trạng của cô ta cũng được phân tích. Các kế hoạch A, B, C được vạch ra. Jonathan bắt đầu sắp đặt sự tình cờ.

Ngày 20 tháng 2, trên hè phố Medicis họ chào nhau. Trước con mắt vô cảm của người phụ nữ, anh đáp lại bằng một nụ cười chùng mực, phô hàm răng trắng.

Ngày 21 tháng 2, gặp nhau trước nhà, cô hỏi thăm anh về tiện nghi trong căn hộ anh ở. Anh hỏi cô về đất nước quê hương. Mắt họ không rời nhau trong vài giây. Cô thăm dò ý định của anh. Anh thì cố đi vào chiều sâu ý nghĩ của cô.

Ngày 23 tháng 2, vào 7 giờ 26 phút, họ cùng qua phố Medicis và vào công viên Luxembourg.

Thứ bảy, vào 4 giờ chiều anh bí mật theo cô đến hiệu sách La Procure. Cô đi hết quầy này sang quầy khác. Anh xuất hiện. Ngạc nhiên, cô đặt lên giá quyển sách đang cầm trong tay. Anh liếc mắt nhìn: một tác phẩm của John Le Carre. Anh đã đọc tất cả các tiểu thuyết của nhà văn này. Cô bảo mới chỉ đọc một nửa cuốn tiểu thuyết. Anh tóm tắt nội dung phần còn lại cho cô nghe. Giọng anh ấm và cuốn hút. Cô chăm chú nghe, rồi cầm cuốn sách đi ra quầy thu tiền. Anh tiếp tục nói với cô. Cô mãi nghe, không di chuyển. Người thủ quỹ tỏ vẻ sốt ruột. Anh làm cô yên lòng bằng một nụ cười duyên dáng và thanh toán tiền sách. Ayamei muốn thối lại anh tiền cuốn sách, nhưng anh không nhận. Cô thì quyết tâm trả. Cứ thế họ ra khỏi hiệu sách, mọi người quay lại nhìn họ. Cuối cùng anh bảo: “Cô mời tôi uống một ly vậy”.

Bên ngoài mặt trời tỏa sáng. Paris không còn lạnh. Người Paris cởi bớt quần áo. Trước quán cà phê gần Tòa thị chính, mấy cô thiếu nữ phô bày cơ thể trước những tay chim gái đang rình rập. Anh không muốn cô mời anh ngay mặc dù biết cô đang rồi. Đến Quảng trường Saint – Sulpice, họ ngắm các bức tượng sư tử đá phun ra tia nước. Những chú bò câu nhặt thức ăn. Một con chó đuôi theo một quả bóng. Anh dừng lại trước đài phun nước mỉm cười cất giọng ấm áp chào tạm biệt cô. Có vẻ như cô vẫn muốn trò chuyện tiếp. Hai người gật đầu chào nhau rồi mỗi người đi một ngã.

Ngày 1 tháng 3, anh đi làm về muộn và gặp cô trước cửa thang máy. Hôm ấy trời nóng chưa từng thấy. Đêm vẫn còn nóng. Ayamei trang điểm. Đôi mắt tô màu của cô có vẻ nhiều nếp nhăn hơn. Cặp

môi đỏ tươi tạo ra nét bí ẩn cho khuôn mặt. Cô kết tóc thành bím dài, đeo đôi khuyên tai bằng pha lê. Họ chào nhau. Anh chăm chú nhìn đôi giày xinh xắn nhọn mũi của cô. Cô đi về phía cửa ra vào, còn anh về chỗ thang máy. Tiếng gót giày của họ vang lên trong tòa nhà như một khúc song ca trầm bổng. Anh ngoái đầu lại. Cô cũng thế. Hình như cô cười khi bước qua bậc cửa của tòa nhà. Cô vén áo mặc tã, chiếc juypp đỏ sẫm chìm dần vào bóng tối.

Ngày 2 tháng 3, anh gặp cô ở nơi đổ thùng rác, hỏi cô chỗ tầng hầm. Cô rút chìa khóa và mở một cánh cửa khuất sau chậu cây của chị gác cổng. Họ cùng xuống một cầu thang cuốn. Ở tầng hầm thứ nhất, họ thấy các trụ nhà bằng đá, và quần áo của người gác cổng phơi trên dây tạo ra bối cảnh hoàn hảo cho tác phẩm “Những người khốn khổ” của V.Hugo. Đến tầng hầm thứ hai, họ thấy một hành lang dài chẳng đầy mạng nhện.

- Cuối hành lang này có một gian nhỏ không có cửa, không có ánh sáng. Tôi nghĩ nó dành cho anh. Anh có muốn xem không?

- Không.

Cô nhìn anh rất nhanh.

- Ở bên cạnh có cửa thông sang tầng hầm nhà hàng xóm.

- Vậy sao? Jonathan làm ra vẻ ngạc nhiên.

Ngày 5 tháng 3, lúc rạng sáng, Jonathan mơ thấy mình đóng vai trong một vở diễn mà bối cảnh là một tầng hầm. Trên sân khấu anh bật công tắc và chiếc đèn màu vàng tỏa sáng. Ayamei quần xắn lên đang nằm co ro trên một tấm nệm. Cô ho, cơ thể cô gầy yếu, tóc bần, khuôn mặt nhem nhuốc, sự cực khổ lên đến đỉnh điểm. Cô chìa tay về phía anh.

- Anh đã ở đâu thế? Em chờ anh lâu quá!

Anh lùi một bước, cảm thấy trong lòng mình hình thành một quả cầu nhiệt. Anh để cho quả cầu di chuyển lên lồng ngực, và kín đáo hít một hơi dài. Hai lá phổi đã căng phồng ô xy, anh đáp bằng một giọng xúc động lẫn lộn :

- Đã xảy ra chiến tranh. Anh phải ra trận!

- Đừng bỏ rơi em! Cô nức nở khóc.

Anh đóng vai kẻ bất hạnh buồn chán, bước đến bên cô cúi người xuống để chứng tỏ anh muốn ôm hôn cô. Nhưng anh bình tĩnh lại và đứng lên. Giọng anh xẵng tương phản với cái nhìn thương cảm:

- Xin lỗi, anh phải đi. Anh là một người lính!

Cô lao tới anh:

- Đừng bỏ mặc em một mình trong gian hầm này!

Anh lùi lại, cô ngã dưới chân anh. Hoảng sợ về hành động tàn nhẫn của mình, anh đưa bàn tay ôm lấy mặt cô, xoay người rồi bỏ chạy. Đèn lại bật sáng. Mặt trời. Một con phố xa lạ. Lóa mắt, Jonathan không còn nhớ đâu là hiện thực, đâu là tưởng tượng. Anh hiểu mình và Ayamei từ nay sẽ sống trong hai

thế giới song hành và sẽ không bao giờ gặp nhau.

Jonathan tỉnh giấc.

Mưa bụi trên công viên Luxembourg. Anh tập chạy. Những pho tượng nữ hoàng, tượng nhà thờ mỉm cười bằng đá hoa in trong mắt anh. Anh thấy một phụ nữ da nâu mặc may ô xanh sáng đang rải những bước chạy mạnh mẽ, cơ bắp chân săn chắc, một người đàn ông dắt ba con chó giống husky và vô số những người đầy sức lực và sống động khác. Tất cả đều di chuyển bên trong hàng rào sắt của công viên theo chiều ngược kim đồng hồ. Trừ anh.

Phía xa, đám học trò của Ayamei bắt đầu mặc lại quần áo và tản ra mỗi người một phía. Jonathan nhìn đồng hồ: 9 giờ 3 phút. Ayamei đã xong buổi dạy thứ nhất. Anh chạy chậm lại và triển khai kế hoạch A.

- Chào cô!

- Chào anh! Hôm nay anh chạy như bị ma đuổi.

- Đêm qua tôi gặp một cơn ác mộng. Cô đoán xem? Gian hàm số 21...

Một thanh niên người Hoa xen vào giữa họ.

Ayamei giới thiệu.

- Anh Jonathan, đây là Lin, học trò của tôi. Lin à, giới thiệu với em, đây là Jonathan, hàng xóm của tôi.

Cậu thanh niên người Hoa có thân hình tầm cỡ như anh, mặc áo ba lỗ màu đen, phô ra hai bắp tay căng phồng như diễn viên phim kiếm hiệp.

- Chào cậu.

Jonathan chìa tay. Gã thanh niên ném cho anh một cái nhìn ác cảm và không nhúc nhích.

- Lin mới từ Trung Quốc sang đây được một năm, chưa hiểu phép lịch sự, Ayamei giải thích. Anh cho phép tôi nói với cậu ta bằng tiếng Trung Quốc nhé?

Cô kéo cậu học trò sang một bên và đột ngột đổi giọng, tiếng Hoa của cô mang âm sắc đàn ông đầy uy lực.

- Cậu phải học thêm tiếng Pháp. Một tháng nay không hề tiến bộ chút nào. Không thể chấp nhận được.

Cô lấy từ trong túi xách tay ra một cuốn sách và đặt vào tay chàng trai. Jonathan nghe thấy nó làu bàu:

- Ai thế?

Cô ngắt lời:

- Cậu không phải quan tâm đến việc của tôi.

- Anh ta cần gì ở cô?

- Cậu phải học thêm tiếng Pháp. Hẹn cậu thứ ba.

Ayamei quay lại với Jonathan. Anh chờ cô với một câu hỏi để gợi chuyện.

- Cô tập võ đã lâu chưa ?

- Tôi bắt đầu hơi muộn, vào năm 22 tuổi.

Jonathan nhắm tính. Hai hai tuổi, khi ấy cô ta đang rong ruổi ở đâu đó bên Trung Quốc, quân đội luôn ở đằng sau cô. Cô ta được học võ để tự vệ.

- Cô học võ ở Pháp à?

- Không, ở Trung Quốc.

Ayamei không nói gì thêm.

- Cô gặp được một võ sư?

- Chuyện dài lắm, tôi sẽ kể với anh sau.

Cách né tránh không bộc lộ mình của cô ta thật thông minh.

Jonathan thử lần nữa. Để khám phá được thế giới thâm kín của cô, cô cần phải cởi mở với anh.

- Thế vì sao cô đến Pháp?

- Người Pháp rất hay đặt câu hỏi đó, cô đáp. Anh không nghĩ nước Pháp đẹp và có truyền thống văn hóa nên việc nó thu hút người nước ngoài là bình thường sao? Nếu anh sống ở Trung Quốc anh sẽ thấy không ai hỏi anh vì sao.

Jonathan khâm phục câu trả lời của cô, nó mù mờ, mở ra tranh luận, nhưng đã khép lại câu hỏi ban đầu. Ayamei xử sự đúng khi từ chối tiết lộ sự thật với người mới gặp. Nỗi đau của cô, người khác không thể hiểu cũng như không thể chia sẻ. Người phụ nữ từ chối lòng thương hại là người kiêu hãnh. Anh quay sang phỉnh nịnh cô.

- Cô có lý. Trung Quốc là nước lớn và tin chắc vào tương lai của mình. Nước Pháp nhỏ bé lọt giữa châu Âu. Người Pháp thường bị mặc cảm và âu lo cũng là thường. Câu hỏi của tôi không rõ ràng. Tôi chỉ muốn biết làm sao một phụ nữ Trung Hoa lại đủ dũng cảm để sống xa với nền văn minh của mình? Vì sao cô lại chọn đất nước nhỏ bé của chúng tôi?

Cô mỉm cười.

- Trong hai chúng ta, người nước ngoài chính là anh. Hôm đầu gặp anh, tôi thấy anh mặc sơ mi, xắn cao tay trong khi người Pháp ra đường vẫn phải mặc măng tô. Ở Paris mùa này mọi người đều có nước da trắng xanh, còn anh da nâu, tóc hoe vàng vì nắng. Anh không tỏ ra mệt mỏi vì phải dùng phương tiện giao thông công cộng, cũng không thấy kiệt sức vì một mùa đông dài. Anh có dáng dấp và điệu bộ của người từ nơi khác đến. Trước hết, hãy cho tôi biết anh là ai, từ đâu đến và vì sao anh đến

Pháp.

Jonathan cười lớn. Cho đến thời điểm này cô chưa bao giờ trả lời theo chiều hướng anh mong đợi. Tính cách của cô làm anh vui. Không phải ngày nào cũng gặp được một kẻ nổi loạn ở Thiên An Môn.

- Không biết có thể coi những câu thăm vấn của cô là một lời chúc không?

Hai người dừng lại trước hàng đèn tín hiệu giao thông ở phố Medicis. Cô ngược mắt về phía anh nhìn khiêu khích.

- Anh đừng cho đó là những lời xúc phạm. Tôi là người nước ngoài. Tôi nhận diện được họ.

Đèn báo tín hiệu xanh cho người đi bộ.

Anh im lặng bước. Kể về cuộc đời mình chính là làm suy yếu mình. Đàn ông cũng như đàn bà đều có xu hướng tự nhiên này. Chỉ cần một câu hỏi là họ tin cậy chia sẻ tâm sự của mình với bất kỳ ai. Jonathan thường gọi được chuyện của những người không quen biết khi anh gặp họ. Mỗi khi phép thuật của anh có hiệu lực anh thấy mình ưu việt hơn người khác. Ayamei không thuộc loại người anh gặp. Sự tổn thương của cô chắc sâu sắc mặc dù không biểu hiện ra mặt. Jonathan đành để mất niềm vui buộc cô phải nhanh chóng nói ra câu chuyện mà anh đã biết.

- Cô đoán đúng. Cô giỏi thật. Anh nói.

Quy tắc vàng cho một cuộc đối thoại là luôn tạo ra cho người nói chuyện với ta cảm giác thông minh hơn ta. Anh thoáng nhận ra một nửa nụ cười nơi khóe miệng người phụ nữ Trung Hoa.

- Tôi đến từ một vùng đất mà có thể cô đã biết. Đó là Hồng Kông. Tôi đã sống ở đó 10 năm. Trở về Paris tôi những tưởng có thể đặt một dấu chấm hết đối với Trung Quốc nhưng lại có một cô hàng xóm là người Trung Quốc. Cô đã đi Hồng Kông chưa?

Jonathan hy vọng cô sẽ tiếp nối câu chuyện của mình về hòn đảo mà cô đã đến năm 1991 sau khi bơi qua biển, nhưng cô vẫn yên lặng trước gợi ý của anh.

- Anh làm nghề gì nhỉ?

Anh phản đối:

- Cô hỏi cung tôi sao?

- Không có máy dò nói dối, cũng không bị tra tấn. Anh có thể không nói thật với tôi.

- Cô rất bi quan về con người. Vì sao thế?

Cô mỉm cười, trầm ngâm đáp:

- Cuộc sống vừa là một giấc mơ vừa là sự dối trá.

- Như vậy, dối trá chính là nói lên sự thật, anh nhận xét.

Jonathan đẩy cửa vào nhà. Tiếng anh âm vang trong sảnh:

- Tôi là kỹ sư làm việc ở công ty Heavens, số 240 phố Grande Armee, một công ty chuyên thiết kế phần mềm ba chiều. Công ty của chúng tôi đứng đầu nước Pháp, đứng thứ ba châu Âu. Cô có thể gọi điện đến số 080180203 để kiểm tra. Địa chỉ Internet của công ty là w.w.w.heaven.fr cô có thể truy cập vào trang thông tin đó để xem ảnh, và ngày tháng năm sinh của tôi.

Không chờ phản ứng của Ayamei, anh phản công luôn:

- Còn cô, cô làm nghề gì?

- Tôi không có nghề gì thực thụ, cô đáp với vẻ thờ ơ. Tôi kiếm sống bằng cách dạy tiếng Hoa cho trẻ em, và dạy võ cho người lớn.

- Không nghề gì thực sự sao? Tôi không tin, cô có vẻ đang làm việc gì đó rất nghiêm túc.

Anh nhẹ nhàng hỏi tiếp:

- Sao không làm gián điệp cho Trung Quốc nhỉ?

Cô nghiêm giọng:

- Tất cả những người nhập cư đều bị nghi ngờ. Từ bỏ một cuộc sống chắc chắn để lao vào một cuộc sống khác bấp bênh hơn để làm gì? Người nhập cư tìm cách chiếm đoạt những gì của nước Pháp? Không biết tôi có hiểu đúng ý anh?

Jonathan thấy vui vì đã chọc tức được cô.

- Cô thật hấp dẫn.

Ayamei lạnh lùng đáp:

- Cảm ơn vì lời khen.

Cửa thang máy từ từ mở rồi khép lại. Không gian hẹp của nó ngập tràn cái mát lạnh của công viên Luxembourg còn vương trên quần áo của hai người khách. Nép sát vào tấm gương trong thang máy tránh không chạm vào người Jonathan, Ayamei đưa mắt nhìn xuống dưới. Bỗng anh cảm thấy mùi hương phụ nữ dễ chịu. Từ chiều cao 1m90 anh khám phá lại những đường nét của người phụ nữ mà lúc đầu anh không thấy thích. Chiếc mũi thon của cô không làm anh khó chịu nữa. Nhờ nó mà đôi lông mày rậm, đôi môi dày, đôi mắt với hàng mi đen trở nên có hồn. Những bộ phận ấy cùng với chiếc mũi cao kiêu hãnh toát lên sự đa tình hiếm thấy.

Anh nhìn hình ảnh của chính mình trong gương. Mái tóc xoăn hoe vàng cắt ngắn, bộ râu con kiến khi sáng dậy, mắt xanh mơ màng. Anh mỉm cười với mình. Ai cưỡng lại được nụ cười hồn nhiên, sôi nổi và chiến thắng kia?

- Cho phép tôi ra một câu đố để thử trí thông minh của cô nhé, anh nói với cô sau khi tính toán thời gian còn lại trước khi thang máy đến tầng anh ở.

Cô ngẩng đầu lên. Dưới ánh sáng đèn nê ông, anh thấy những nếp nhăn và những vết nứt nhỏ xíu ở môi cô như trên một tấm bản đồ thế giới. Thang máy rùng mình dừng lại. Con số 4 bật sáng trên biển báo, cửa tự động mở. Jonathan dùng tay chặn lại, đưa ra câu đố và chăm chú nhìn vào mắt mục tiêu

của mình:

- Một cặp vợ chồng người Mỹ nhận nuôi một đứa trẻ ở trại mồ côi ngoại ô Paris rồi đưa nó về California. Theo cô nó trở thành người như thế nào?

- Một người Pháp ở Mỹ và một người Mỹ ở Paris, cô trả lời không do dự.

- Hoan hô, cô được thưởng một bữa sáng theo kiểu Âu châu.

Cô tỏ vẻ lưỡng lự.

- Cô nhận lời đi. Nếu không cô sẽ chết vì ý muốn lật mặt nạ của tôi.

Chìa khóa đã tra vào ổ khóa.

Cánh cửa mở ra trước mắt anh.

Cánh cửa khép lại đằng sau cô.

Ayamei đi thẳng ra cửa sổ.

- Đây là lần đầu tiên tôi ngắm công viên từ độ cao này ngang tầm với cây cối.

Cô nhắm mắt.

- Ở đây ta ngập chìm ngay vào rừng lá, vào bất tận. Công viên Luxembourg nhìn từ phòng của anh thật đẹp, một cánh rừng!

- Cảm ơn cô, Jonathan đáp không giấu vẻ tự hào.

Cô mở mắt và ngây ngất nhìn khu vườn.

- Kia là đài phun nước Medicis... Anh có thấy cây hạt dẻ kia không? Sáng sáng tôi dạy võ ở đây.

- Tôi biết. Tôi đã mua một cặp ống nhòm để quan sát chim chóc và tôi đã thấy cô. Đây cô xem thử.

- Mong rằng tôi không làm anh thất vọng.

- Trái lại tôi rất mê võ thuật của cô. Khi cô vung kiếm, cô như hóa thành rắn, thành báo, thành chim phượng. Tóm lại thành một loài vật mềm dẻo, nhẹ nhàng và nguy hiểm.

- Anh biết phỉnh nịnh đấy, cô nói, mắt không rời cặp ống nhòm quan sát phong cảnh.

- Nói dối, phỉnh nịnh, đàn ông xấu đến thế sao ?

Cô trả lại ống nhòm, mỉm cười nhìn anh chăm chú.

- Còn anh nghĩ thế nào về đàn ông?

Anh phản ứng ngay :

- Ta hãy nói chuyện về cô. Càng im lặng cô càng để người khác hiểu sai về mình. Cô có lịch sử, có

quá khứ. Từ cô toát ra một điều gì đó đặc biệt.

- Tôi là... gián điệp.

- Đúng vậy. Tôi quên mất.

Đúng là hết cách. Cô ta đã che chắn cho mình rất khéo. Jonathan thay đổi chiến thuật, chuyển sang đề tài mới.

- Mời cô đi xem nhà... Đây là phòng tôi.

- Lò sưởi trong tòa nhà này vẫn hoạt động tốt. Tôi sẽ cho anh số điện thoại của thợ cạo ống khói.

- Tôi có ba lò sưởi, sẽ cho hoạt động ngay... Đây là gian chứa đồ. Hiện tại nó lộn xộn quá. Tôi sẽ để một tủ sách ở đây. Cô có thấy tháp Eiffel không ?

- Cây hạt dẻ sắp mọc lá, anh sẽ không còn nhìn thấy tháp Eiffel nữa đâu. Anh phải lên nhà tôi.

- Chẳng lẽ phải đợi lâu thế sao? Tôi muốn nói để thấy tháp Eiffel từ nhà cô?

Cô quay mặt đi chỗ khác.

- Ảnh của anh đây sao? Tôi có thể xem không?

Cô dừng lại trước một tập ảnh mà Jonathan để bừa bãi trong khi chờ đợi chuyến viếng thăm “không hẹn trước” này. Ảnh chụp anh đứng trên ván lướt sóng, ngực rám nắng, bắp thịt săn chắc, đang lướt theo một con sóng.

- Đó là vào mùa hè năm ngoái, ở đảo Bali.

- Đẹp quá !

- Cảm ơn.

- Cơ thể anh rất đẹp, cô nói rõ hơn.

- Cảm ơn!

- Anh có phải là một lữ khách lớn hay một người mê lướt sóng luôn đuổi theo những con sóng lớn?

Jonathan thờ dãi.

- Cả hai đều không phải. Tôi thường xuyên phải đi công tác cho công ty, rất hiếm khi đi vì niềm vui của mình. Mỗi năm một lần, được nghỉ phép 15 ngày, tôi chơi thể thao, nghỉ ngơi bằng cách rèn luyện sức khỏe. Cô xem, cái ảnh này chụp ở Nepal vào một mùa hè. Năng lượng của dãy Himalaya thật phi thường, giống như một chùm sáng được trái đất hắt lên bầu trời.

Anh cho cô xem một tấm ảnh chụp anh đang leo lên một ngọn núi đầy băng.

- Lướt sóng, leo núi, anh tìm kiếm sự cân bằng trong sự mất cân bằng, sự hoàn tất trong sự thách thức vĩnh cửu.

Bối rối trước nhận xét này, Jonathan thấy hơi tiếc vì đã đưa cô xem những tấm ảnh. Chúng đã phản bội lại nhân cách thực của anh.

Không để Ayamei nói tiếp, anh dẫn cô sang phòng bếp.

- Mời cô lại đây, tôi thích nhất gian phòng này.

- Phải nói đây là nơi được trang bị tốt nhất trong nhà anh.

- Văn minh đã thay đổi. Ngày xưa gian bếp thường chật hẹp, bám mỡ, tối tăm, dành cho người giúp việc hay những người mẹ trong gia đình. Bây giờ nó rộng rãi, sáng sủa và đầy đủ tiện nghi, một vùng biển thực sự dành cho những người đàn ông vội vã.

Jonathan mời Ayamei ngồi xuống một chiếc bàn kính và hỏi cô :

- Cô uống trà hay cà phê?

- Xin anh một ly trà.

Anh đổ nước vào ấm đun, không quay lại nhìn cô, nói:

- Cô nhầm rồi, tôi không phải là một diễn viên xiếc. Những môn thể thao mà tôi chơi giúp tôi hòa nhập thiên nhiên. Còn thiên nhiên thì truyền cho tôi năng lượng giúp tôi chống chọi với đời sống thường ngày. Có trà mạn và trà hiệu Early Grey, cô dùng gì?

- Vâng trà mạn, đương nhiên là thế, tôi là người Trung Quốc. Tôi không tin anh, có gì đó trong cái nhìn của anh mách bảo tôi anh là người thích phiêu lưu mạo hiểm.

Người phụ nữ này thông minh đáng sợ, nhưng Jonathan còn thông minh hơn khi anh bị mất thăng bằng. Anh cười phá, quay lại và chăm chú nhìn vào mắt cô.

- Ayamei này, có phải võ thuật đã dạy cô tấn công để tự vệ không? Cô không hé răng về cô trong khi đó cô lại muốn biết chân tơ kẽ tóc về tôi. Tôi làm cô sợ ư?

Cô khẳng định nhận xét của anh.

- Vâng, anh làm tôi sợ.

Jonathan cười mỉm.

- Cô ăn bánh mỳ nướng nhé? Máy lát?

- Cho tôi hai lát. Bằng cách nào anh tìm được căn hộ này?

- Bằng quảng cáo trên Internet. Đây là căn hộ đầu tiên tôi tới xem. Từ Hồng Kông tôi đến thẳng đây, vào nhà, đặt vali xuống, ngạc nhiên vì nhìn qua cửa sổ không thấy nhà chọc trời, cầu vượt, cây leo, hay tàu chở hàng, mà là một công viên, công viên Luxembourg. Tôi mở toang cửa sổ, bất ngờ vì sự yên tĩnh của Paris. Một thành phố không tiếng còi gầm rú, không tiếng động rền vang của xưởng máy. Tôi quyết định thuê ngay và trả tiền nhà trước một năm

- Hôm đến, chắc anh chỉ có một chiếc vali nhỏ xíu. Trong nhà anh, mọi đồ dùng đều mới: giường,

tràng kỷ, thảm, tủ lạnh, âm pha trà, tách nước, cái thìa, lọ đường. Không một đồ vật nào có quá khứ ngoại trừ những bức ảnh. Một cuộc hồi sinh chăng?

Đến lượt Jonathan ủng hộ nhận xét của Ayamei.

- Cô tinh lắm. Cuộc sống của đa số mọi người gắn liền với những vật dụng công kênh. Còn tôi đã quen không gắn bó với bất cứ thứ gì, và không sở hữu gì. Đồ gỗ tôi mua rồi lại bán đi. Sách vở thì khi chuyển nhà, tôi phân phát hết. Đồ dùng ư? Hầu như tôi không có.

- Chắc chắn đó là sự bắt buộc.

Lần này họ cùng chung quan điểm. Tận dụng cơ hội anh kể cho cô một câu chuyện hấp dẫn mà anh tưởng tượng ra.

- Khi bố mẹ tôi nhận nuôi tôi, tôi mới tròn bốn tuổi. Các cụ luôn tưởng rằng không một kỷ niệm nào về đoạn đời trước còn đọng lại trong tôi. Thực ra tôi vẫn nhớ chiếc gối nhỏ mà tôi không bao giờ rời xa. Tôi vẫn nhớ người mẹ khi bà đưa tay bế tôi và lấy mất chiếc gối của tôi. Tôi không dám khóc, thậm chí không dám thở. Bà đã vứt chiếc gối của tôi vào thùng rác khi ra khỏi cô nhi viện. Tôi lên xe với bà và sau đó lên máy bay.

Lần này có vẻ như cô tin câu chuyện anh kể. Một tia sáng triu mến lần đầu xuất hiện trong ánh mắt cô.

- Từ đó anh đã mất đi lòng tin. Anh có lý, người ta không nên gắn bó với bất cứ thứ gì.

- Cô kết luận quá vội vàng. Tôi không gắn bó với các đồ vật, không sở hữu gì, nhưng tim tôi đầy kỷ niệm. Tôi có một anbum ảnh vô hình rất đẹp, tôi cất giữ ở đó những khuôn mặt, những giọng nói, những thành phố và luôn mang theo nó bên mình, thỉnh thoảng mở ra xem và thấy vui.

- Hay thật... Tôi rất thích cách anh kể chuyện. Anh nhìn cuộc đời từ trên cao, cái nhìn của vận động viên leo núi chuyên nghiệp. Một trong những người bạn gái của tôi cũng ở trong hoàn cảnh tương tự như anh. Bạn tôi tìm kiếm cha mẹ đẻ của mình một cách vô vọng. Anh cũng đã từng làm thế phải không?

Rồi cô thêm:

- Nếu anh thấy khó trả lời, ta có thể nói chuyện khác.

- Không đâu, anh đáp, trước khi bắt đầu một sáng tác mới. Tôi rất vui khi có dịp được nói về mình. Cha mẹ tôi đã hủy hồ sơ nhận tôi làm con nuôi. Họ bảo nhật được tôi bên bờ sông Seine, trong một cái chậu gỗ. Ngay từ bé, tôi đã hứa với mình sẽ tiến hành một cuộc điều tra thực sự khi có điều kiện. Lớn lên tôi mất đi ước vọng đó và không thấy cần thiết nữa. Tôi sống tốt với sự bí ẩn là chính tôi. Việc không được biết bộ mặt, cơ thể, cuộc sống của người đã cho mình cuộc đời tránh cho tôi khỏi những nỗi khổ đau vô ích. Cứ hình dung nếu phát hiện ra cha mình là một kẻ lừa đảo, một tướng cướp hay một nhà quý tộc ích kỷ, mẹ là một gái bán hoa, một hầu phòng hay một nhà tư sản đã làm lại cuộc đời? Với những người bình thường, cha mẹ là một tấm gương. Nếu cha mẹ họ cuồng loạn, độc ác, luôn bị ám ảnh tình dục thì suốt cuộc đời, họ sẽ phải chiến thắng nỗi lo sợ sẽ giống những người đã sinh ra mình. Đôi khi vì gắng sức chống chọi họ bị gục ngã nhanh chóng. Còn tôi được tự do về cơ thể, về dòng máu. Tôi chính là người tạo ra tôi. Tôi không phải nhìn thấy tôi qua cha mẹ mình. Thực ra tôi

may mắn.

Jonathan xúc động vì sự hùng biện của mình. Âm ảnh bởi người cha yếu kém, bởi người mẹ bệnh tật, có thể một ngày nào đó anh sẽ hóa thân vào vai diễn mà anh đang thể hiện: một người khỏe mạnh dũng cảm và biết quý bản thân.

- Bạn gái tôi cũng lớn lên trong cô nhi viện. Bạn ấy hòa nhập xã hội một cách khó khăn. Anh không nghĩ sự tự do mà anh nói đến cũng là sự cầm tù sao? Bạn ấy không thể cho cũng như không thể nhận. Bằng tuổi tôi nhưng chưa bao giờ được nếm hương vị của tình yêu.

Phải chăng cô ta đang nói về chính mình? Jonathan tự hỏi. Anh biết bố mẹ Ayamei đã qua đời còn cô thì chưa xây dựng gia đình. Anh tìm cách làm sáng tỏ điều nghi vấn này.

- Tình yêu là một chủ đề rộng lớn, cả đời cũng chưa đủ để khám phá hết nó. Bạn cô sống ở Paris phải không? Cô biết đấy, những người như chúng ta cần gặp nhau, chia sẻ cho nhau những chuyện xảy ra với mình, và có thể giúp được nhau.

- Đáng tiếc là bạn ấy lại ở Trung Quốc.

- Thế còn cô? Chắc cô đã có nhiều tình sử đẹp. Cô đã có ai trong cuộc đời chưa?

- Tôi không có ai cả. Còn anh?

- Tôi độc thân như cô. Lẽ ra tôi đã kết hôn cách đây 4 năm nhưng cô ấy bỏ đi, để lại trong ký ức tôi một vài hình ảnh đẹp. Từ đó, tôi vẫn chèo thuyền vượt biển đi tìm một miền đất mới... Cô uống thêm trà không? Bây giờ cô đã biết rõ về tôi, tôi có thể hỏi cô một câu không?

- Anh hỏi đi.

- Cô từ đâu đến Pháp?

- Từ Bắc Kinh, tôi đã nói với anh điều đó. Anh không nhớ sao?

- Tôi nhớ chứ. Thế bố mẹ cô làm gì?

- Các cụ là giáo viên đại học.

- Tôi nghĩ bây giờ hai cụ đã nghỉ hưu.

- Vâng, đại loại như vậy.

- Cô có anh chị em không?

- Tôi là con một.

- Lần cô trở về Trung Quốc gần đây nhất là khi nào?

Lần này cô không trả lời mà hỏi lại anh:

- Còn anh lần đầu đến Trung Quốc là khi nào?

- Hè năm 1992. Thành phố đầu tiên tôi đặt chân đến là Bắc Kinh, Jonathan mệt mỏi đáp.

Cô ta không muốn kể về bản thân ư? Được, anh sẽ nói về mình nếu cô ta muốn. Dù thế nào thì mục đích duy nhất của anh là chinh phục trái tim cô.

- Khi ấy trời rất nóng, phố xá rất đông người. Người thì chơi cờ tướng dưới cột đèn đường, người thì nằm dài trên chiếu trúc trò chuyện, tay phe phẩy chiếc quạt nan. Trẻ con thì vui đùa, người đi xe đạp cứ đi đều qua, người bán hàng rong mời tôi mua dưa hấu, đào, mận, cào cào để trong những chiếc lồng tre.

Khi Jonathan bịa ra một cốt truyện, anh luôn tiếc vì đã không làm nghề viết văn. Tuy nhiên anh và nhà văn đều sử dụng một kỹ thuật. Đó là thêu dệt câu chuyện tưởng tượng trên nền hiện thực.

- Tôi đã để cho ngôn ngữ giàu nhạc điệu của đất nước cô ru tôi. Còn nhớ, tôi đã ngắm nhìn những cửa sổ sáng đèn trên các tòa nhà và tự hỏi cuộc sống của những con người sau tấm kính kia như thế nào nhỉ. Họ nghĩ gì vào thời điểm ấy? Họ nói với nhau những lời yêu thương như thế nào? Bọn trẻ làm gì sau giờ tan trường? Chúng mơ ước gì?

Cuối cùng Ayamei cũng bị chinh phục bởi năng khiếu thi ca của Jonathan. Cô bắt đầu cởi mở với anh.

- Khi tôi đến Paris lần đầu năm 1991, tôi cũng đi chơi phố và cũng ngắm nhìn những cửa sổ sáng đèn. Đó là đêm Noel, đường phố ngập hoa dây. Đại lộ Champs-Elysees biến thành một dòng sông sáng lấp lánh. Trong các tủ kính của cửa hàng Bon Marche những người máy nhảy múa dưới mưa tuyết nhân tạo. Tôi đến từ một nước xã hội chủ nghĩa với những đường phố tối tăm và nghèo nàn. Tôi đã từng biết những ngôi làng không có ánh điện, các thị trấn đầy bụi than, những trường học không bàn không ghế. Chưa bao giờ tôi hình dung ra sự giàu có được phô trương như thế. Tôi đã khám phá ra cuộc sống của Paris: nó trù phú, hoang phí, vô lo, ngạo mạn. Thời ấy tôi rất ngây thơ. Tôi nghĩ người Pháp thật sung sướng và họ có quyền như vậy.

- Nhưng buồn thay họ không được như thế!

- Tôi hiểu ra điều đó khi lần đầu xuống xe điện ngầm và nhận thấy những bộ mặt mệt mỏi, nhăn nhó, thù hận...

Rõ ràng cô không kém anh về tài kể chuyện. Jonathan thấy hứng thú với cuộc thi tài năng văn học này.

- Tôi may mắn hơn cô. Khi tôi đến Bắc Kinh năm 1992 tôi còn lưu giữ hình ảnh về Thiên An Môn. Tôi chuẩn bị gặp gỡ một dân tộc bị áp bức và bất hạnh, nhưng tôi lại thấy một thành phố sôi động, những người dân luôn bận rộn, biết nuôi dưỡng những niềm vui nho nhỏ thường ngày: nuôi cá vàng, chơi đế, thả diều, bình minh thì tập võ, chiều thì dạo phố.

Dù sôi nổi với đề tài trên nhưng anh không quên lái người nghe vào sự kiện Thiên An Môn. Cô tiếp tục câu chuyện mà không hề mất cảnh giác.

- Sự kiện ấy diễn ra từ 12 năm trước. Bây giờ các công trình xây dựng đã hoàn thành, Bắc Kinh đã thay da đổi thịt, không còn như trước. Đã sạch bóng những con phố nhỏ, những người bán rong cào cào, đã hết trò chơi đế. Lần sau anh đến, anh sẽ thấy không còn cả sao trên trời.

Đây là thời điểm gây bất ngờ cho đôi thủ. Lấy vẻ vô tư của người Mỹ anh hỏi:

- Năm nào cô cũng về Trung Quốc sao?

Im lặng. Hài lòng về hiệu quả của câu hỏi, anh tiếp tục khai thác:

- Hè này cô có về Trung Quốc không?

Im lặng. Jonathan vẫn bèn bí.

- Cô có nhớ bố mẹ không?

Bỗng cô mỉm cười với anh.

- Anh làm ơn cho tôi một tách trà nữa được không? Loại trà “Giếng rồng” của anh ngon lắm. Anh mua ở Hồng Kông à?

Cô ta kiên cường phản công. Đó là hành động tự vệ cuối cùng.

- Anh có nói tiếng Trung Quốc không? Cô hỏi anh.

- Không, anh đáp kiên quyết, và nói thêm.

- Tôi sẵn lòng đi cùng cô về Trung Quốc.

- Có thể.

Ayamei đứng dậy.

- Cô về sao?

- Tôi dạy buổi thứ hai vào 10 giờ, tôi phải đi đây, cảm ơn anh đã mời ăn sáng.

- Xin lỗi cô vì đã hỏi những câu tò mò.

Cô đi ra cửa, anh đi theo.

- Thực sự là cô không giống với bất kỳ phụ nữ nào mà tôi từng biết.

Ayamei cầm lấy thanh kiếm của mình và mở cửa.

Jonathan rất tức giận. Chưa bao giờ anh cảm thấy mình nực cười thế.

- Cảm ơn cô đã đến chơi!

Cô bước về phía thang máy và quay lại nói.

- Bố mẹ tôi đã mất. 15 năm nay tôi không hề đặt chân lên đất Trung Quốc.

Jonathan làm ra vẻ không biết gì.

- Vì sao thế?

- Hôm nào mời anh qua nhà tôi chơi, anh sẽ thấy công viên Luxembourg nhìn từ nhà tôi như thế nào.

Cánh cửa khép lại

Jonathan ngã người xuống tràng kỷ. Danh dự vẫn được bảo toàn.

Tàu chạy, phát ra những tiếng động âm ỉ, rồi rúc còi. Jonathan trèo lên giường nằm, kéo chăn đến tận cằm. Dưới ánh sáng của ngọn đèn dùng khi đọc sách anh thấy Ayamei từ giường tầng trên chúc anh ngủ ngon. Anh nắm lấy tay cô kéo xuống. Không cưỡng lại, cô để anh kéo ra khỏi giường và ngã vào vòng tay anh. Anh ghi chặt sợ cô tuột khỏi tay mình. Lạ lùng thay cô không chống cự. Anh thận trọng luồn tay vào trong chiếc áo ngủ và vui sướng bất ngờ khi tìm được cặp vú cương rắn chắc của cô. Anh cởi quần áo cô. Anh sờ soạng, hài lòng thấy một thân hình phụ nữ tuyệt đẹp. Anh bốc lửa. Anh hôn nghiêng ngáu lên cổ, lên cằm, lên môi, lên mắt cô. Tay anh nắn bóp cô. Anh trườn lên người cô, dùng hai đầu gối banh đùi cô ra. Lồng ngực đàn ông của anh đè xuống đôi vai người phụ nữ, và thỏi sắt của anh tuồn sâu vào trong cô. Chính lúc ấy anh nhận ra sự bất thường. Không một tiếng thở gấp, không một tiếng rên, cô để cho chuyện ấy diễn ra mà không chút đồng cảm. Cơ thể ấm nóng của cô tỏa ra một luồng khí lạnh băng. Mồ hôi nhễ nhại, Jonathan cố gắng làm cô rung động cùng anh và phát ra những âm thanh hạnh phúc. Cô vẫn vô cảm. Không một thớ thịt run rẩy, không một tiếng tim loạn nhịp, không một cử chỉ thỏa mãn.

Nhưng sao cô dâng hiến cho anh? Sao cô quyết định phơi bày cho anh sự vô cảm của mình trong khi cô có thể tiếp tục chinh phục trái tim anh mà không phản lại chính mình? Cô hiến thân cho anh để từ chối anh. Lại một cú xấu chơi? Bây giờ cô không còn là bí mật với anh nữa, anh thấy gấn bó với cô. Vô tình anh đã ký với cô một thỏa ước về im lặng. Để không thành kẻ nực cười, và gìn giữ danh dự của người phụ nữ đã đặt niềm tin vào mình, từ nay anh buộc phải sống trong sự giam cầm lạnh giá.

Tàu chạy, phát ra những tiếng động âm ỉ. Từ đâu đó trong đêm vang lên một hồi còi dài ai oán. Con tàu này đi đâu? Họ về đâu?

Jonathan giật mình tỉnh giấc.

Trong bếp, kim đồng hồ nhích dần.

Tại trụ sở công ty, ngày tháng trôi theo tờ lịch treo trong sảnh. Sáng nào Jonathan cũng tập chạy ở vườn Luxembourg. Bốn vòng. Bốn lần anh chạy qua chỗ cô nhưng cô không biết anh, không chào anh. Từ xa anh thấy cậu thanh niên người Hoa trả cô quyển sách, và cô đưa cho cậu một quyển khác. Chưa lần nào họ gặp nhau trước nhà.

Ở công ty, Jonathan làm việc nhõn nhia. Anh biết để thăng tiến trong một doanh nghiệp Pháp thì không được bộc lộ hết năng lực mà phải tỏ ra vừa đủ. Người Pháp ghét kẻ mạnh, nhưng lại thích giúp những kẻ hèn yếu, nghèo khó. Tỏ ra không thông minh bằng người đồng nghiệp ngồi đối diện, anh được người ta để yên thân và nâng đỡ. Chăm chỉ, trung thực, chậm rãi, và không tham vọng, anh hòa hợp với tất cả mọi người. Ban lãnh đạo đã định cất nhắc anh thành nhân vật thứ ba của công ty và sẽ bổ nhiệm anh vào vị trí mà hai kỹ sư khác tranh giành nhau từ vài tháng nay.

Bữa trưa anh ăn ở nhà ăn của công ty, đắm mình trong khói thuốc lá, thiu ngủ trong tiếng trò chuyện ồn ào những vẫn mở mắt. Đồng nghiệp của anh tự hào là con cháu của Descartes, Rousseau, Voltaire,

Sartre, họ tranh luận với nhau. Trong một giờ họ tái hiện lại cả thế giới: những vụ bắt con tin, nhân bản người, hôn nhân của người đồng tính, bảo hiểm xã hội, bầu cử tổng thống, hiến pháp châu Âu, thợ nước người Ba Lan, mối hiểm họa Trung Quốc, và những kỳ nghỉ.

Rút cuộc vai diễn đã đồng nhất với hiện thực. Sự hiện thân đã bắt rễ trong lòng anh. Như một người cận thị quên mang kính, Jonathan không còn nhận ra chính mình nữa, anh ban phát những nụ cười ngờ ngác, những lời nói không rõ ràng và sự dễ thương giả tạo. Anh hành xử theo kiểu tự động, nghe thấy mà như không nghe, đáp lại người ta trong khi nghĩ đến chuyện khác. Anh đã di trú sang nơi khác mặc dù vẫn hiện diện ở đây. Anh đã tự xóa mình khi đang diễn xuất.

Buổi tối anh về phố Edmond Rostand. Ra khỏi ga tàu cao tốc B anh ngẩng đầu ngắm nhìn mặt tiền của ngôi nhà số 21. Cửa sổ căn hộ của Ayamei sáng đèn. Cô ta đang nghĩ đến điều gì? Cô ta đang làm gì? Khối năng lượng mà xe điện ngầm đã lấy mất của anh đã hoàn nguyên. Sự dờ dẩn tan biến. Anh trở nên tỉnh táo.

Tra chìa vào ổ khóa, quay một vòng. Sau cửa kính, công viên Luxembourg là cánh rừng hoang tràn đầy bóng tối.

Sự chờ đợi không bao giờ nhàm chán.

Sự chờ đợi tạo ra khoái cảm của người chơi.

Chiếc chìa vạn năng ngấp sâu trong ổ khóa. Jonathan để cho đôi tay đeo găng khéo léo của mình hoạt động. Mỗi ổ khóa là một mê hồn trận thu nhỏ, là khối óc của nhà hiền triết, là chỗ kín của người đàn bà.

Cửa mở. Anh nhẹ nhàng khép nó lại. Đi qua một hành lang anh đến phòng khách, bí mật nhìn qua cửa sổ. Trong công viên Luxembourg, Ayamei vẫn đang dạy võ. Anh quay lại quan sát căn nhà kỹ lưỡng: ba căn buồng dành cho người giúp việc hợp thành một căn hộ khép kín.

Sáng thứ bảy, vào 8 giờ 15 phút, chủ nhà đã thu dọn ngăn nắp trước khi đi. Báo chí, thư từ, hóa đơn đặt ngay ngắn trên chiếc bàn làm việc nhỏ. Một giá sách treo trên tường. Khoảng trăm đầu sách tiếng Hoa, tiếng Pháp, tiếng Anh, xếp theo ngôn ngữ và thể loại, đặt trên giá theo khổ sách, giống như những chú lính ở tư thế đứng nghiêm. Trong phòng tắm chỉ có một chiếc bàn chải đánh răng. Bề mặt bồn rửa trắng bong không tí vết. Những giọt nước đọng đã được lau hết. Những tuýp kem, mỹ phẩm để trong ngăn kéo phân loại theo công dụng và khối lượng. Những chiếc khăn vệ sinh trắng tinh đã dùng ướt phơi trên thanh sắt mạ crôm, hai nửa buồng xuống thẳng nếp chần chặn. Con mắt nghề nghiệp của Jonathan chỉ nhận thấy sự lộn xộn duy nhất là mấy cái bong bóng trên bánh xà phòng còn ướt và một vết kem đánh răng trắng trên vòi nước.

Anh mở cánh cửa. Một chiếc áo váy liền thân bằng lụa cỡ nhỏ thường bày bán ở cửa hàng Hữu nghị Bắc Kinh treo trên móc áo. Nếp nhăn của nó còn mới. Anh áp mũi mình vào đó. Hương phụ nữ làm anh quên cú sốc khi thấy căn nhà tường trắng, không đồ mỹ nghệ, không hoa, không rèm che, chỉ có trang trí duy nhất là bầu trời, một đại dương bao la trên đó bông bênh những mái nhà Paris. Anh quần chiếc áo quanh mặt, hít mạnh. Cái mùi anh cảm nhận được không gợi nhớ đến đất nước Trung Hoa mà anh từng biết. Đó không phải mùi gỗ đàn hương, mùi hương nhài, không phải mùi hương xạ trắng mang nữ tính truyền thống, cũng không phải mùi nước hoa Chanel số 5, 1' Angel, hay Eternity, mà người Trung Hoa hiện đại hay dùng. Cái mùi ấy không gợi lên những thành phố đang mở mang kinh tế, những

vùng quê bụi bặm và ngày càng thưa dân. Chỉ đơn giản là một thứ nước thơm, thâm kín và cá tính.

Trở lại phòng khách, anh nhìn sang công viên Luxembourg lần nữa. Cô ta vẫn còn đấy. Anh khẩn trương lục soát ngăn kéo bàn làm việc. Ở đây vẫn ngự trị sự ngăn nắp. Giấy tờ, phong bì, tem thư, bút viết, cục tẩy, ghim giấy, kẹp giấy, dây cao su, tất cả để trong hộp. Hồ sơ liên quan đến Hội của Ayamei, hóa đơn tiền nhà, tiền điện, tiền ga, thẻ ngân hàng, tờ khai bảo thuế, mỗi thứ được để vào một bìa bọc khác màu, đánh số và xếp theo thứ tự thời gian. Ở hai ngăn kéo dưới anh tìm được một tập ảnh và nhận thấy chưa bao giờ cô khoác tay chụp ảnh với một người đàn ông.

Căn bếp sạch sẽ đến lo ngại. Không một hạt mỡ bám, không một vệt khói, không một vết bẩn vốn thường thấy ở nhà bếp Trung Hoa do cách xào thịt xào rau với dầu sôi. Phía bên kia hành lang là phòng tắm. Một đôi giày vải đi trong nhà cho thấy hiện diện của một chiếc áo dài mặc sau khi tắm. Những cánh cửa trượt lần lượt mở. Quần áo màu đen chiếm đa số. Áo măng tô, áo vét, áo dài được móc lên thanh treo; áo len, sơ mi, quần lót, nịt vú được gấp lại. Giày dép được để vào hộp bên trên ghi chú bằng tiếng Hoa. Đến cánh cửa cuối cùng, anh mới thấy sự không bình thường. Đó là nhưng hộp các tông đựng các chồng tài liệu cắt ra từ báo chí tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Hoa, ghi chép từ hội nghị, thư từ khắp nơi gửi đến, và những tấm ảnh chụp ở Paris, Washington, Roma, cùng với người Trung Quốc, người Phương Tây, nhìn cũng biết là những chiến sĩ đấu tranh vì quyền con người. Những tờ báo đã ố vàng, các trang tạp chí thì nhàu nát, các bản fax đã bị xóa đi một nửa. Vì nguyên nhân nào người phụ nữ ly khai này vốn bản chất ngăn nắp đã cố tình bỏ quên chúng?

Anh xem đồng hồ. 9 giờ kém 5 phút. Anh nhìn qua cửa sổ, rồi ra khỏi căn hộ của Ayamei. Sau khi kiểm tra không có người đi lại trong tòa nhà, anh nhẹ nhàng đi xuống cầu thang.

Jonathan ngả người trên tràng kỷ. Công viên Luxembourg đem tới cho anh vẻ đẹp từ sự rối loạn, sự lộn xộn và người đi dạo. Chúng làm âm dần cặp mắt anh vẫn thấm đượm một cái nhìn lạnh giá. Nỗi ám ảnh bệnh tật ấy từ đâu mà có? Sự ngăn nắp, sạch sẽ làm người ta yên lòng và cảm thấy được an toàn, được cách ly khỏi sự hỗn độn của thế giới bên ngoài. Lau rửa là biểu tượng của thanh lọc. Đã bị tước bỏ gia đình, của cải và gốc gác, cô ta còn muốn mất đi những gì nữa? Hay sự ngăn nắp thái quá kia phải chăng thể hiện ý chí xây dựng tương lai trên một nền hiện tại đã bị khuất phục, bị chế ngự và lập lại trật tự? Không nghề nghiệp, không tình sử, cô ta trung thành với hình ảnh cô gái Trung Hoa đã làm nên sự kiện Thiên An Môn. Ở đây cuộc sống của cô chỉ là tạm thời, mơn mõi chờ đợi ngày chở về. Quyết định dỡ bỏ lệnh trừng phạt không phụ thuộc vào cô, cô phải phục tùng chính phủ và những chính khách mà cô chưa hề gặp mặt. Phải lý giải việc những tập hồ sơ về sự kiện Thiên An Môn bị vứt lộn xộn trong những hộp các tông như thế nào đây? Có phải đó là ý muốn nhắm mắt lại với quá khứ? Thế mà cho đến thời điểm này chỉ nhờ cái quá khứ duy nhất ấy cô ta mới có được một danh tính. Cả thế giới biết đến Ayamei với tư cách là nhân vật của sự kiện Thiên An Môn, không ai biết đến cô như một phụ nữ có quá khứ. Thời thiếu nữ cô vui vẻ hay là cáu gắt? Ở tuổi 13 cô có trải qua khủng hoảng của tuổi vị thành niên? Bạn gái của cô là ai? Mọi tình đầu của cô diễn ra như thế nào? Cô làm gì khi xong bài tập? Đọc, vẽ, ngắm mây và mơ ước? Cô giễu cợt Jonathan, người đàn ông đa diện ít khi cho phép mình gìn giữ những kỷ niệm riêng tư. Trên thực tế cô cũng trong hoàn cảnh như anh: từ quê hương Trung Quốc, cô không mang theo gì ngoài cái danh người nữ anh hùng Thiên An Môn.

Con người thường vô cảm với con người, Jonathan buồn rầu nghĩ. Có bao nhiêu người như anh dành thời gian khám phá kẻ khác?

Có tiếng động ngoài cửa, Jonathan giật mình đứng dậy. Một chiếc phong bì luồn qua cửa. Anh nhìn

qua một cái lỗ nhỏ. Cửa thang máy vừa đóng, đèn hiệu còn nhấp nháy.

Anh bóc thư. Những nét chữ khỏe khoắn rất đàn ông hiện ra trước mắt anh.

“Anh còn nhớ lời mời của tôi không? Nếu anh rồi, mời anh xuống tôi chơi vào 18 giờ.

Ayamei”

Chuông reo.

Có tiếng người bước vội. Sàn nhà rung chuyển dưới sức nặng của đôi chân. Ổ khóa kêu lách cách.

- Chào anh!

- Chào cô! Cái này biếu cô, anh nói và chìa ra một chai sâm banh.

- Cảm ơn anh. Mời anh vào.

- Nhà cô ngăn nắp quá! Hôm cô đến chơi, tôi thấy xấu hổ vì nhà cửa bừa bộn.

- Anh hầu như không có đồ dùng gì, không cần phải xếp dọn, cô nói.

Jonathan làm ngơ trước sự khiêu khích của cô. Anh mở cửa và ra ngoài ban công.

- Nhìn đẹp quá! Cô ngự trên Paris. Đài thiên văn, tháp Montparnasse, điện Panthéon, tháp Eiffel.

Chỉ tiếc một điều là công viên Luxembourg của cô trông nhỏ hơn.

Không để ý đến câu nói đùa của anh, cô bảo:

- Hồi bé, mỗi khi buồn, tôi thường trèo lên một ngọn cây cao và ngồi ở đấy hàng giờ. Tôi đếm những đám mây bay qua, xem chim chóc và nghe tiếng gió. Ở đây tôi thấy lại tình cảm ngày xưa: thế giới ở dưới kia sắp tan biến. Tôi thì ở trên trời.

- Chúng ta đang ở trên trời, Jonathan phụ họa.

Ayamei chăm chú nhìn anh một thoáng.

- Bây giờ ta uống với nhau một ly nhé, cô gợi ý. Chúng ta nâng cốc vì cái sự thật trong thế giới lừa dối này. Anh với tôi, chúng ta cùng ở trên trời.

Chai sâm banh bật nút, cô rót một ly mời Jonathan. Anh từ chối.

- Cảm ơn cô, tôi không bao giờ uống rượu. Tôi mang đến tặng cô thôi.

- Tôi cũng không uống.

- Vì sao thế?

- Tôi bị dị ứng với rượu cồn.

Hai người nhìn nhau cười phá.

- Cô tập võ, không uống rượu, không hút thuốc, ngăn nắp, kỷ luật, cô có nhiều tố chất tốt quá, anh tuyên bố.

- Có tố chất để làm gì cơ?

- Tôi theo học một trường dạy về tâm linh, và học được cách biến những kỷ niệm đau buồn thành năng lượng tích cực. Ví dụ, cha mẹ nuôi của tôi chết cùng một ngày do tai nạn xe hơi, tôi rất đau đớn khi lần thứ hai lại rơi vào cảnh mồ côi. Nhờ phương pháp này tôi đã biến nỗi đau thành sức mạnh. Thật kỳ diệu, phải không cô? Nếu cô quan tâm hôm nào tôi sẽ giới thiệu chi tiết với cô. Để thực hiện được bài tập này trước hết không được uống rượu, hút thuốc.

- Dương nhiên là tôi quan tâm, cô reo lên.

Rồi, như sợ phản lại chính mình, cô chữa:

- Tôi tò mò muốn biết tất cả.

- Cô đã phải chịu đau khổ, tôi đọc được nỗi khổ đó trong mắt cô, Jonathan nhẹ nhàng nói. Có gì phải xấu hổ vì điều đó? Đau khổ là những thử thách làm ta trưởng thành. Tất cả những người hùng thuở xưa đều phải trải qua những thử thách đáng sợ. Chúa Giêsu đã phải lên thánh giá để hoàn thành số phận của mình. Nhưng cái đau khổ lại là hạnh phúc của Người, nó được hình thành từ năng lượng tích cực. Cho tôi xin một ly nước, được không?

- Được chứ, mỗi người chúng ta một ly.

Jonathan ngồi xuống một chiếc đi văng kiểu Trung Quốc, còn Ayamei ngồi đối diện với anh trên một chiếc ghế tre. Cô mặc áo pun ngắn tay, chiếc váy hơi rộng, màu mực đen chum đến mắt cá chân, để lộ mũi giày đánh xi, màu xanh ánh thép.

Không quanh co, anh tiếp tục ngay câu chuyện đang dở.

- Cha mẹ cô đã mất, vì sao cô không thể quay về Trung Quốc?

- Anh sợ phải ràng buộc mình, còn tôi thì sợ phải tâm sự. Kể về cuộc đời mình chính là...

- Làm mình suy yếu!

- Bóc trần mình.

Nụ cười xã giao trên khuôn mặt Ayamei đã tắt. Cô đưa mắt lạnh lùng nhìn vị khách.

- Anh là ai?

Jonathan không vội vã đáp lại:

- Xin phép cho tôi hỏi lại cô câu ấy. Cô còn nợ tôi câu hỏi đó. Tôi rất muốn biết lời giải thích về bộ mặt thật của cô. Khi tôi nhìn từ bên trái, tôi thấy có sự buồn chán. Nhưng khi tôi nhìn từ bên phải tôi lại thấy sự phấn khích. Cô không phải là phụ nữ bình thường. Cô là ai?

- Anh chờ đợi gì ở tôi.

- Biết về cô, giúp cô nếu cô yêu cầu. Tóm lại là hàng xóm tốt của cô.
 - Anh có bao giờ nghĩ kiến thức không bao giờ miễn phí và sự hào hiệp có thể phải trả giá không?
 - Mức giá của cô như thế nào?
 - Anh đặt vào cuộc những gì?
 - Thời gian, và sự tin cậy.
 - Với những thứ đó anh chơi trò gì?
 - Tôi không chơi trốn tìm. Cô là một phụ nữ xinh đẹp, cô thông minh, cô là người Trung Quốc. Tôi quan tâm đến cô.
 - Anh muốn chinh phục tôi.
 - Cô đã chinh phục tôi rồi.
- Cô quay mặt đi chỗ khác.
- Không hối tiếc chứ?
 - Tôi đã sẵn sàng.

Jonathan có thói quen quan sát bàn tay của những người đối thoại với mình. Đôi bàn tay biết nói khi nó đùa với điều thuốc lá, cái ly, chiếc đĩa, cái quai túi xách tay hay một bông hoa, khi đập đùi, hay móc túi quần. Anh bất ngờ thấy Ayamei đặt tay lên thành ghế. Đôi tay cô hoàn toàn bất động trong khi nói.

Cô chột rời khỏi ghế và trở lại với một hộp các tông trên tay.

- Cuộc đời tôi ở trong này. Anh có thể mở ra xem
- Vậy đây là chiếc hộp Pandore?

(Trong thần thoại Hy Lạp, tên người phụ nữ đầu tiên đã mở chiếc hộp chứa những thói xấu mà thần Dớt dùng để trừng phạt loài người)

Jonathan giở những tờ báo mà anh đã xem qua, và làm bộ đọc rất chăm chú. Đợi một lúc, anh lật trang và reo lên với vẻ xúc động giả tạo:

- Cô là Ayamei lãnh đạo phong trào sinh viên nổi dậy! Vì thế cô không thể trở về Trung Quốc?
- Vâng, tôi là Ayamei.

Anh chỉ tấm ảnh in trong một tạp chí chụp một nữ chiến sĩ sinh viên trẻ tuổi ngồi trên bậc cấp đài kỷ niệm ở trung tâm Quảng trường Thiên An Môn, một tay cầm thuốc lá, tay kia cầm ô.

- Tôi còn nhớ như mới xảy ra hôm qua. Năm 1989, bức ảnh này như một cú sét đối với tôi. Tôi đã phải lòng người thiếu nữ nổi dậy ấy. Ayamei chính là cô ư?

Không đợi câu trả lời của cô, anh nói tiếp:

- Điều này giải thích vì sao ngay khi gặp cô, tôi đã thấy khuôn mặt của cô rất quen và rất muốn biết về cô. Cuối cùng tôi đã được gặp cô!

Anh đáp ứng:

- Cô là người phụ nữ đã thay đổi lịch sử cận đại. Tôi chỉ là một người bình thường, một kỹ sư tin học. Bây giờ tôi không biết phải nói chuyện với cô như thế nào.

- Trước hết chúng ta hãy xưng anh em với nhau. Anh nghĩ sao?

Jonathan thấy nghẹt thở. Người phụ nữ này là một cái kết sắt, nhưng anh vừa tìm được mã khóa. Hôm nay thế là đủ! Anh chỉ còn phải đóng vai một kỹ sư tin học nhút nhát, đem lòng ngưỡng mộ cô. Những câu trả lời chuẩn bị từ trước của anh tuôn ra như mưa: thời kỳ ấy, anh mới 24 tuổi, làm việc cho một công ty Mỹ ở Singapore. Anh đã ký vào bản ủng hộ và đóng tiền quyên góp. Đây là lần đầu tiên anh lên tiếng vì một sự kiện chính trị quốc tế. Trên truyền hình, Ayamei, cô sinh viên với hai bím tóc dài, đã cho anh biết sự tồn tại của những chiến sĩ đấu tranh với nạn tham nhũng của thế giới duy vật. Như tất cả những người xa xứ, vào ngày nghỉ cuối tuần anh đi hộp đêm, rồi đưa gái về nhà. Tuy nhiên khuôn mặt của những thanh niên Trung Quốc biểu tình tuyệt thực luôn in đậm trong tâm trí anh. Thân hình gầy yếu, cái nhìn xuất thần của họ đã làm anh vô cảm với cái nhìn trống rỗng của những người châu Á đi giày cao gót, hay của người Phương Tây với cái cười tục tĩu. Anh đã hiểu tiền bạc, quyền lực, và niềm vui chỉ đưa con người đến hư vô, rằng cuộc sống có những giá trị khác với những giá trị mà các trường đại học Mỹ đã dạy anh. Đó là thành đạt, giàu có, và tiêu xài. Rồi, một tối, trên truyền hình, binh lính, xe tăng và súng nổ...

Jonathan ngừng nói. Ayamei phá vỡ sự im lặng, hỏi chuyện anh. Anh đóng vai người đàn ông đang dần tìm lại sự tự tin trước mắt người phụ nữ mà mình mơ ước. Đôi mắt anh dõi theo một quá khứ tưởng tượng, anh kể về thời niên thiếu ở San Francisco khi anh sống cùng cha mẹ trong ngôi nhà lớn bên bờ biển. Các cụ bắt anh học tiếng Pháp. Họ đã chết trong vụ tai nạn xe hơi khi anh mới 15 tuổi. Việc thừa kế gia tài của họ gây ra một vụ kiện tụng dài ngày. Người ta định truất quyền thừa kế của anh bằng cách đưa ra những điều không hợp lệ trong thủ tục nhận anh làm con nuôi. Anh theo học tại Viện Công nghệ Massachussetts và kể từ khi học ở trường đấy, hè nào anh cũng về Pháp. Sau 18 tháng làm việc ở Thung lũng Silicon, anh rời khỏi nước Mỹ. Malaixia, Singapore, Hồng Kông, anh đi tới những vùng xa lạ, những chân trời mỗi lúc một xa.

Cho rằng bịa chuyện như vậy đã đủ, anh hỏi cô:

- Em mồ côi cha mẹ từ khi nào?

- Bố em chết do bị một cơn đau tim khi quân đội đến tịch biên nhà cửa. Hai năm sau mẹ em bị xe hơi cán chết. Em nhận được tin dữ khi đã đến Hồng Kông hè năm 1991.

- Bây giờ anh đã hiểu vì sao em không thích nói đến việc ấy. Xin lỗi em.

- Không sao... À mà có đấy, cô chữa lại. Cũng là do lỗi của em...

Hai người nhìn nhau như thấy nỗi đau của chính mình hiện lên trên khuôn mặt của người kia.

- Em có hối tiếc về Thiên An Môn không?

- Có và không.

- Em có bị tổn thương tinh thần không?

- Đôi khi nửa đêm em thức giấc.

- Em đã cho anh là kẻ ngạo mạn và nực cười khi anh bảo anh có thể giúp em.

Cô nhìn sâu trong mắt anh.

- Giúp em đi, anh có muốn thế không?

Anh bảo cô:

- Em lại giễu anh.

- Không đâu, cô lắc đầu nói.

Anh lấy giọng dần dỗi:

- Cô đã trốn thoát quân đội Trung Quốc, cô biết giải phóng khỏi những kỷ niệm. Cô là người phụ nữ mạnh mẽ. Cô chẳng cần đến ai. Xin lỗi, tôi không thể xưng anh em với cô.

- Anh uống nước nhé?

Jonathan đứng dậy.

- Tôi đã làm phiền cô lâu rồi.

Ayamei phản ứng lại với cách xưng hô của anh.

- Anh không hề làm phiền tôi đâu. Tôi thấy vui.

Có những khoảng cách mà tự chúng nhích lại gần nhau. Giấu mình sau những ngôn từ biểu thị sự tôn trọng, Jonathan bắt đầu tiến thêm một bước:

- Tôi xin được mời cô ăn tối một hôm, cô có cho phép không?

Ayamei cúi đầu.

- Khi nào cũng được.

- Chào cô.

Jonathan nghiêng mình theo kiểu phương Đông.

Cửa thang máy khép lại. Jonathan nhìn đồng hồ. 19 giờ đúng. Không thừa một phút. Tất cả đã diễn ra trong thời gian dự tính. Anh đã mời được cô ta ăn tối mà không phải tốn thêm thời gian thuyết phục.

Anh ngắm mình trong gương và mỉm cười.

Thang máy rên rỉ tụt xuống tầng tr.

- Khi em đến Paris, em nhận ra là mình chưa một lần trong đời dùng dao đĩa! Tối thứ nhất, em được ông Chủ tịch hạ viện mời ăn ở khách sạn Lassay. Người ta đọc diễn văn và nâng cốc chúc mừng em đến Pháp, còn em thì chỉ nghĩ đến một điều: bên đĩa ăn có những mấy cái đĩa, phải dùng cái nào trước đây? Cũng may các quan chức chỉ để ý đến ăn uống và em làm theo họ.

- Em hãy hình dung sự nực cười của anh khi lần đầu ngồi ta đưa cho anh một đôi đũa. Khi đã ít nhiều hiểu ra phải làm như thế nào, anh gấp một miếng “đầu sư tử” rất to, tức là món thịt băm viên, vì nghĩ rằng cũng đơn giản. Miếng thịt rơi xuống bàn, lăn một vòng và rơi vào váy của một bà khách ngồi cạnh anh. Đó là một quan chức đến dự tiệc và thảo luận với anh về bản hợp đồng.

Hai người cùng cười vang.

Họ ngừng cười khi người phụ trách nhà hàng mặc lễ phục đi tới.

- Chào quý bà, quý ông, quý vị đã chọn món chưa ạ?

- Ông làm ơn giải thích món “Tuyết xuân sớm” là thế nào?

- Đó là món rau thập cẩm do đầu bếp của chúng tôi lựa chọn, nấu chín với nước luộc thịt gia cầm, ăn với nước sốt, rau mùi và gan béo cuốn lá bắp cải hấp.

- Thế còn món “Đêm xuân ngát hương”?

- Đó là món thịt vịt ướp hồi, ăn với nước sốt vải, quả vải và nước xoài đông lạnh.

- Em gọi món rau, còn anh Jonathan?

- Món vịt.

- Sẽ có người đến phục vụ rượu ngay bây giờ.

- Cảm ơn, chúng tôi không uống rượu. Ông cho một chai nước suối.

- Nước thường hay có ga.

- Có ga, anh đồng ý không?

- Đồng ý.

- Cảm ơn. Chúc ông bà một buổi tối tuyệt vời.

Đợi cho trưởng nhà hàng đi khỏi, Jonathan cầm lấy tay Ayamei. Cô định rút tay lại, nhưng anh giữ rất chắc.

- Em thích nhà hàng này không?

- Em có.

- Em đã đến đây bao giờ chưa?

- Em chưa.

- Người nước ngoài mê nhà hàng này lắm.

- Em không phải là khách du lịch, mà là người qua đường.

Bàn tay Ayamei nhỏ bé, nhắn nhủ và lạnh lẽo. Nó lọt thỏm trong bàn tay hộ pháp của Jonathan với những ngón to khỏe. Giọng anh trở nên sâu lắng:

- Bây giờ em đang ở trên trời còn Paris ở phía dưới, xa chúng ta. Paris chỉ còn là một đốm sáng nhấp nháy. Em cảm thấy thế nào?

- Em thấy chóng mặt.

Jonathan nhìn cô rất lâu.

- Anh cũng thế.

Một người phục vụ xuất hiện.

- Đây là món súp bí ngô khai vị. Chúc ông bà ngon miệng.

Cô rút tay lại và cầm lấy một chiếc thìa. Đợi cô ăn súp xong, anh hỏi:

- Vì sao có vụ Thiên An Môn, em?

Ayamei không đáp, anh thay đổi chiến thuật:

- Cánh nhà báo chắc đã nghìn lần hỏi em câu ấy, em phải mệt lắm vì trả lời.

Cô lắc đầu.

- Ngược lại với những điều anh nghĩ, không một nhà báo nào hỏi em câu ấy. Đối với họ, đó là một sự việc đã kết thúc, một chuyến đi không có ngày về.

Cô phóng tầm mắt qua Jonathan, đắm đắm nhìn vào một thế giới xa xôi vô hình trong ít phút.

- Đã có lần em tự hỏi: vì sao lại là em? Vì sao lại là cô bé sinh viên này trong số bảy trăm triệu nữ sinh Trung Quốc? Vì sao Trung Quốc đã chọn em để mang bi kịch của đất nước?

Jonathan nhìn cô trù mến và khâm phục.

- Sự kiện ấy xảy ra đã 15 năm, cô nói. 15 năm là gần nửa cuộc đời em. Đó cũng là một trang sách lật quá nhanh. Em còn thấy mùa xuân đến sớm đó, nắng hồng trong khuôn viên trường, nắng phản chiếu trên hồ Vô Danh mà chính giữa có bóng một ngôi chùa. Có mùi đất ẩm và mùi lá xanh. Mái tóc ngắn của em đã mọc dài hơn, em quen dần với hình ảnh người con gái mà các chàng trai thường ngoái lại nhìn. Chiều xuống, khi bóng tối bao trùm khu trường, quanh hồ chỉ còn các cặp nam nữ ôm hôn nhau. Một thời ấy là phải có bạn và hẹn hò dưới một gốc cây, bạn đạp xe đèo mình ngồi sau. Một thời ấy là lấp đầy cuộc đời bằng một sự hiện diện.

Cô cười buồn.

- Em vẫn nhớ em gầy, cười nói suốt ngày và đầy nghị lực. Nhiệt tình của em đối với mọi công việc không bao giờ cạn, kết buổi học ở lớp này em chạy ngay sang lớp khác, xong một buổi thảo luận thì lại thi đấu cầu lông, nghe đọc thơ xong lại đến nghe ca nhạc của cùng Tây Tạng. Em quen biết sinh viên nhiều khoa. Nhiều tư tưởng mới như luồng gió thổi vào Bắc Kinh. Sách báo bị kiểm duyệt nhưng các tạp chí chính trị của Hồng Kông vẫn được bí mật lưu hành. Cảnh sát đột ngột xuất hiện trong các buổi biểu diễn nhạc rock bí mật, đóng cửa các triển lãm tranh được cho là đồi bại. Nhưng càng cấm người ta lại càng hào hứng sáng tác. Sau 10 năm cách mạng văn hóa, chúng em có cảm tưởng bước vào một chu kỳ tiến bộ. Dù điều gì xảy ra với bọn em, tất cả những ngăn cấm, đàn áp đã mang đến cho chúng em nghị lực và ý tưởng.

Hai người phục vụ trong trang phục com lê trắng, ca vát đen hiện ra trong bóng tối. Một người hỏi Ayamei.

- Thưa bà, bà đã đặt món “Tuyết xuân sớm” phải không ạ?

- Vâng.

Người kia đặt trước mặt Jonathan món ăn mà anh đã gọi.

Hai người thực khách nháy mắt nhìn nhau và cùng mở chiếc vung bạc đẩy món ăn ra.

Hai người phục vụ nghiêng người nói:

- Chúc ông bà ngon miệng!

- Cảm ơn.

Ayamei ngồi thẳng người trên ghế. Cô dùng dao và đĩa một cách duyên dáng. Nét mặt cô căng thẳng, sự bình thản bên ngoài ẩn giấu những xáo động trong lòng. Cô nhai từ tốn. Anh dịu dàng hỏi:

- Ngon không em?

- Ngon lắm.

Cô ngẩng đầu mỉm cười với anh.

Trong một thoáng anh nghĩ có lẽ cô ta nói dối nhằm cất giấu sự thật về cuộc đời mình trong sâu thẳm của ký ức. Ngay sau đó anh lại tự trách mình về sự ngờ vực này, nó chợt xuất hiện ngay cả khi chiến dịch diễn ra bình thường. Cô ta đã thực sự bị chinh phục hay chỉ làm ra vẻ như thế? Vì sao đây là lần đầu cô để anh dẫn dắt câu chuyện theo chủ định của anh? Phải chăng đó là một mưu mẹo? Mục tiêu của cô ta là gì?

Ayamei nói tiếp:

- ... Trường đại học của chúng em từ khi thành lập vào đầu thế kỷ trước đến giờ là một cái nôi dư luận. Cuộc cải tổ ở Liên Xô cũ đã chỉ ra cho chúng em khả năng có thể làm cho chế độ cộng sản bớt khắc nghiệt hơn. Trong các bữa ăn tối, sinh viên và giáo viên bàn cách làm lại thế giới, chúng em lên án tham nhũng và nhắc đến sự đàn áp của Hồng vệ binh đối với các Ủy viên Trung ương Đảng theo đường lối cải cách. Chúng em không bàn cách lật đổ chế độ mà chỉ chủ trương cải thiện, và hiện đại

hóa nó. Lúc ấy, không ai nghĩ rằng vài tháng sau chúng em sẽ dẫn đầu những đoàn biểu tình tập hợp đến trên một triệu con người. Chính trị không phải là niềm say mê của em. Ở khoa Luật, em học luật hình sự không mấy hào hứng. Một vài nam sinh viên để ý đến em nhưng em từ chối tất cả. Rồi trong trường người ta bịa ra chuyện em có quan hệ với một nhà văn, rồi với một giáo sư văn học. Mùa xuân đến quá sớm, nắng xuân giễu cợt sự im lặng của em. Em chỉ bận tâm với những thay đổi ở trong em. Em khiếp sợ khi thấy những ham muốn phụ nữ trong em cứ lớn dần. Tuy nhiên em chưa bao giờ gặp được một bộ mặt, một giọng nói, một ý nghĩ nào làm quên được Min, người bạn của em đã mất vào năm 14 tuổi. Sự thèm muốn không nhận dạng được như ngọn lửa bốc cháy trong lòng em, nhưng tim em lạnh giá. Em bị rơi vào cuộc chiến giữa nước và lửa. Trốn tránh chính mình, em tham gia các buổi tranh luận, hội thảo, các cuộc họp kín. Cuộc khủng hoảng đột ngột nổ ra. Tổng bí thư Đảng Cộng sản Trung Quốc Hồ Diệu Bang bị gạt khỏi chính quyền và chết một cách đột ngột. Việc tổ chức tang lễ ông là một sự khởi động. Hàng trăm lá thư ngỏ được dán lên tường lên án một số nhà lãnh đạo là thủ phạm cái chết của cựu tổng bí thư. Sinh viên của nhiều trường đại học xuống đường biểu tình. Lần đầu tiên đã xảy ra đụng độ với cảnh sát. Trong một tháng chúng em dần thân vào con đường hành động ngày càng quyết liệt mà cuộc biểu tình tuyệt thực của hàng nghìn sinh viên là nấc cuối cùng...

- Bà đã dùng xong chưa ạ?

- Tôi xong rồi. Anh dọn giúp đi.

Người phục vụ vừa đi khỏi, Jonathan lại cầm lấy tay Ayamei.

- Tối nay em rất đẹp, anh nói như rót vào tai cô.

Cô rút tay lại và cầm cốc.

- Cảm ơn anh, cô đáp và uống một ngụm nước.

Dưới ánh sáng của những cây nến, mái tóc dài của cô là một đồ trang sức lộng lẫy. Chiếc áo dài bằng xa tanh đen của cô lượn sóng nơi cặp vú mỗi khi cánh tay cô cử động. Jonathan bắt đầu mơ thấy Ayamei trần truồng thì hai người phục vụ cao lòng không lại xuất hiện.

Họ để đĩa thức ăn xuống bàn rồi lui ra.

Jonathan thấy món “Phi ngựa tung hoành dưới trăng”, tức là món thịt thăn bò rưới nước sốt kem, kèm những lát nấm đen và nấm vàng của vùng Mãn Châu Lý không gây được ấn tượng như tên của nó. Miếng thịt quá chín, trong khi đó món cá đuối bày trên đĩa của Ayamei, kèm trứng cá và nước sốt bạc hà có vẻ ngon hơn.

- Có ngon không em? Anh hỏi.

- Dạ, ngon lắm.

Jonathan rất vui. Một người Pháp sành ăn có lẽ sẽ nhận thấy cách nấu nướng kiểu mới này quá cầu kỳ. Nhưng thật may Ayamei là người Trung Quốc. Chắc cô bị choáng ngợp bởi cái hiệu ăn sang trọng nằm trên đỉnh tháp Eiffel này. Tiếc rằng cô đã chọn món trong bảng thực đơn dành cho khách mời, không ghi giá tiền. Giá của các món ăn có lẽ còn làm cô chóng mặt hơn.

Thấy đĩa cá đã vơi dần, Jonathan khởi động lại câu chuyện:

- Sao em không viết một cuốn sách về Thiên An Môn?

- Em không thích học đòi viết lách. Từ mấy năm nay người ta chạy theo một phô trương hoặc nhìn lên. Em không thể nói lên sự thật, nhưng không muốn dối trá. Có rất nhiều điều không thể truyền tải như tranh giành quyền lực, tiền tài trợ quốc tế bị bay hơi, sự chạy đua trong thông tin đại chúng. Em không thể day mặt chỉ tên những kẻ đã làm em kinh tởm, không thể ngợi ca những người đã giúp đỡ em. Em không thể lên tiếng. Vì sẽ rất nguy hiểm đối với những người còn lại ở trong nước.

- Chỉ ít cũng đề cho mọi người hiểu vì sao em lại có được lòng dũng cảm phi thường thế. Em được học một trường đại học hàng đầu Trung Quốc, được dành cho một tương lai sáng lạn. Em đã từ bỏ nghề nghiệp, hạnh phúc cá nhân. Em đã không hề sợ hãi? Em chưa bao giờ do dự.

- Vì sao em kiên định đấu tranh trong khi đó nhiều người khác giữa đường bỏ cuộc nhường bộ sự đàn áp của chính phủ? Đơn giản bởi vì em không có ai để ngăn em lại. Em vẫn không tha thứ cho bố mẹ vì họ đã làm hỏng thời niên thiếu của em. Em không có người tình nào mà phải thế bởi là không được chết. Em chỉ có một thân một mình, tự do tức giận, tự do hối tiếc. Trong đoàn biểu tình em không còn nhớ đến nỗi đau bám đuổi em từ khi Min quyền sinh. Em thấy khỏe khoắn. Chắc Min hài lòng khi thấy em sống có ích. Em tham gia tạo dựng một thế giới mới. Những người khác lùi bước, lẩn vào trong đám đông, còn em thì cầm loa tăng âm, trèo lên cái đèo hàng xe đạp và lần đầu diễn thuyết. Điều đó cũng chả có gì đặc biệt.

- Số phận thường chọn những con người có ham muốn cá nhân phù hợp với mong muốn của đất nước.

- Có lẽ thế...

Cặp mắt của Ayamei lại hướng về Bắc Kinh sôi động năm 1989.

- Bài diễn thuyết đầu tiên của em được hoan hô, và được các bạn sinh viên đánh giá cao. Từ đó họ đẩy em lên phía trước và em đã đến tận trung tâm Quảng trường Thiên An Môn. Chính phủ càng đe dọa, chúng em càng tỏ ra kiên quyết. Trong cuộc đấu tranh với các chính khách chúng em đã quyết tâm đặt cuộc đời của mình vào cuộc chơi Thiên An Môn.

Cái giọng mũi kính cận của người phụ trách nhà hàng lại vang lên:

- Ông bà có dùng pho mát không ạ?

- Không, tôi không dùng. Còn anh Jonathan? Ayamai hỏi.

- Anh cũng không.

- Ông bà có muốn xem bảng thực đơn các món tráng miệng không?

- Nhà hàng của ông có kem hoa quả không?

- Chúng tôi có “Ngìn lẻ một đêm”, một loại kem hương hoa hồng, trộn cùi vải, bánh mỳ gia vị, với hạt tiêu và trà trắng.

- Với tôi thế là được.

- Ông làm ơn cho biết thành phần món “Nước mắt cây anh đào lùn” gồm những gì? Thôi ông đừng nói gì với tôi nữa. Tôi chấp nhận rủi ro.

- Cảm ơn quý bà, quý ông.

Jonathan cảm thấy nghẹt thở khi người phục vụ khuất sau bóng tối. Anh tiếp tục nghe Ayamei.

- Quân đội đã bao vây thành phố. Ngày này qua ngày khác chúng em được thông tin về sự di chuyển của các đạo quân và xe tăng. Không ai nghĩ là sự việc sẽ kết thúc không tốt đẹp. Nhân dân ở bên cạnh chúng em, thế giới ủng hộ chúng em. Binh lính tỏ ra dè dặt nhưng đối xử lịch sự với sinh viên chúng em, vốn trạc tuổi họ. Xe bọc thép chính là đòn đe dọa cuối cùng của một chính phủ đang bị chia rẽ, suy yếu. Em bắt đầu hút thuốc và thức trắng đêm. Kiệt sức, em nằm vật ra sân ngủ một giấc. Tỉnh dậy em quên biến vụ tuyệt thực, và quân đội. Trong vài giây em tụt về phía sau với cuộc sống sinh viên giản dị và trầm lặng. Tối ngày 3 tháng 6, súng đã nổ. Tay cầm loa tăng âm, em đi hết chỗ này đến chỗ khác trên quảng trường giữa đám đông sinh viên đang bị sốc. Em đề nghị các bạn giữ bình tĩnh, bảo họ sẽ không có việc gì xảy ra, và bọn em không thể chết. Ban đại diện sinh viên đã thương lượng với quân đội, họ đã đồng ý cho chúng em rời khỏi quảng trường. Một lần nữa em lại ngụp lặn trong đám biểu tình. Trong trại các bạn sinh viên của em đã thất nển, họ hát và từ chối giải tán. Em đã vứt chiếc loa tăng âm đi từ lâu. Giọng em khản đặc, không thể phát biểu hay hơn để thuyết phục được họ. Em khóc, và quỳ xuống cầu xin họ. Vô ích, những người hăng hái nhất vẫn quyết định bám trụ. Họ muốn biết những người do dân bầu ra có đủ quyết tâm sát hại nhân dân. Họ tuyên bố lùi bước chính là đào ngũ, và thừa nhận phong trào thất bại. Họ cười em và gạt em ra. Trên khuôn mặt các bạn em đọc được sự thanh thản làm em nhớ lại khuôn mặt của Min khi bạn ấy lao xuống vực. Như Min, các bạn em lúc ấy không muốn nghe gì nữa. Em kêu gào. Giọng nói đau xót của em còn ám ảnh em đến bây giờ. Em thấy mình phát ra những tiếng bi ai: “Các bạn mới 20 tuổi! Bạn kia kia, tôi tin chắc bạn mới chỉ 18! Đừng tự sát! Đi khỏi đây đi, tôi cầu xin các bạn! Hãy sống và chúng ta sẽ giành thắng lợi”.

Hai người phục vụ mang món tráng miệng tới, Ayamei ngừng nói.

Jonathan cầm tay cô ngay khi họ đi khỏi.

- “Trung Quốc sẽ tỉnh giấc khi máu của chúng tôi đã đổ”, một bạn đáp lại lời cầu xin của em. Em điên lên, lao đến giáng cho bạn ấy một cái tát. Những sinh viên đi cùng em giữ chặt lấy người em, kéo em ra khỏi trại trong khi em gào thét. Những gì diễn ra sau đó em không nhớ rõ. Trí nhớ của em đã xóa đi một số đoạn về sự kiện đó. Em không thể nào tìm được sợi dây liên kết giữa các hình ảnh rời rạc. Em thấy mình bị áp giải cùng các bạn, hết phố này đến phố khác của Bắc Kinh. Rồi một người lái xe tải đưa em về nhà, giấu em ở đây nhiều ngày. Em vẫn thấy tiếng súng... Rồi lên xe ngựa chạy trốn, những con đường dài bất tận, những cuộc đi bộ kiệt sức qua làng mạc, băng rừng, qua sông, vượt núi. Nửa đêm có người đánh thức: “Binh lính đang đến, phải chạy ngay”. Thế là em chạy, rất xa, luôn sâu, sâu nữa vào những vùng hẻo lánh của Trung Quốc. Tàu hỏa, xe tải, xe lửa, em dùng mọi phương tiện để chạy trốn. Những bộ mặt nhăn nhúm, những mùi buồn nôn, những căn nhà tranh khôn khó, những tên trộm, những kẻ cưỡng hiếp phụ nữ, những tên giết người, tất cả những kỷ niệm đó theo đuổi em đến giờ, và ban đêm em hay thức giấc nghĩ rằng binh lính đang đuổi bắt mình...

Ayamei đưa tay định lấy chai nước suối, Jonathan nhanh tay hơn cô. Anh rút đầy ly của cô. Ayamei uống liền một hơi rồi đặt mạnh chiếc ly xuống bàn.

- Chắc anh biết tâm ảnh một thanh niên Trung Quốc thách thức cả một đoàn xe tăng.

- Anh biết, Jonathan đáp với sự đồng cảm.

- Không ai biết đó là ai. Không ai biết bạn ấy giờ ra sao. Khi em thấy hình bạn ấy trong một tạp chí, em cảm thấy ân hận khủng khiếp. Vì sao bọn em lại phải chịu cái kết cục đó? Vì sao em đã không từ bỏ những yêu sách cực đoan và thay vào đó là những yêu sách ôn hòa hơn? Vì sao em đã không khôn ngoan hơn trong các cuộc thương lượng? Vì sao em đã không biết cách tránh không để thảm kịch xảy ra?

- Ayamei, em không phải là thủ phạm. Chính họ đã xả súng bắn. Chính họ đã đưa hàng đoàn xe tăng đến!

Giọng nói của Ayamei run run:

- Những người đã ngã xuống ở Thiên An Môn, bây giờ có lẽ đã thành bác sĩ, luật sư, nhà công nghiệp, nhà văn. Họ đã có thể nếm hương vị của tình yêu và hạnh phúc được làm cha làm mẹ. Những dòng đời ấy đã ngừng lại! Còn em thì ăn tối trong một nhà hàng sang trọng trên tháp Eiffel.

Bàn tay cô lạnh giá. Nó đã có thể có hồn nếu anh không phải là gã đàn ông không nhà cửa ổn định, và có quốc tịch mập mờ, Jonathan thầm nghĩ. Lẽ ra anh đã có thể là người đàn ông tốt bụng trong sáng mà anh đang thể hiện nếu tất cả những điều đó không phải là một phần công việc của anh. Tuy nhiên anh cũng thấy mình trung thực khi xúc động nói với cô:

- Em vẫn có thể tiếp tục đấu tranh vì em còn hít thở, em còn nuôi dưỡng mình! Em hãy nhớ rằng người chết đã chết và chỉ còn người đang sống là mang hy vọng.

- Đấu tranh ư? Cô mỉm cười chua chát. Em đã thành lập một tổ chức. Đó là Hội những người bạn vì nền dân chủ ở Trung Quốc. Em tổ chức hội nghị, hội thảo, triển lãm. Em xuất bản thông cáo báo chí chống chính phủ Trung Quốc. Em đấu tranh đòi truất quyền tổ chức Thế vận hội Olympic của nước em vì lý do chính phủ không tôn trọng Nhân quyền. Nhưng sự thực là em ngày càng thiếu tự tin với bài phát biểu của mình. Từ năm 1989, Trung Quốc đã có nhiều thay đổi. Phái cải cách đã thắng thế và hai thế hệ lãnh đạo sau Đặng Tiểu Bình đã tiếp tục phát triển kinh tế. Trung Quốc đã trở thành một cường quốc và thuộc số các nước lớn. Đối với Phương Tây, người Trung Quốc không còn nghèo đói, bị áp bức đáng thương, mà được coi là khách hàng, nhà đầu tư, một đối tác tiềm ẩn cần ve vãn. Nhân dân Trung Quốc không quan tâm đến những bài diễn văn về nhân quyền. Họ muốn mua cho mình một ngôi nhà, thưởng cho mình một cái xe hơi, muốn được các cô gái xoa bóp trong lúc xem truyền hình. Nhân quyền đối với họ là thế! Chính vì vậy Trung Quốc đã gia nhập Tổ chức thương mại thế giới mà với tổ chức này điều quan trọng duy nhất là tăng trưởng kinh tế và nhiệt tình tiêu dùng. Trung Quốc đã tỉnh giấc nhưng đã đánh mất linh hồn mình! Anh hãy tin em, cái linh hồn Trung Quốc ấy, nền dân chủ không thể trả lại được cho đất nước.

Jonathan nhìn Ayamei, ngây ngất. Cô chua chát vì lý tưởng đồ vỡ. Những nhân vật kiểu này rất dễ thao túng. Anh tán đồng ý kiến của cô:

- Anh rất vui khi nghe em nói. Phương Tây cũng có hiện tượng tương tự. Con người bị u mê vì truyền hình, quảng cáo, trò chơi điện tử, chỉ còn là những cơ thể không đầu. Em có biết không, vẫn có nhiều người tập hợp nhau lại trong một tổ chức chống lại điều tồi tệ đó?

Một người phục vụ tiến gần đến chỗ họ.

- Ông bà có muốn dùng cà phê, hoặc trà không?

- Ông có trà thảo dược không?

- Vâng có. Còn ông dùng gì ạ?

- Cho tôi một tách cà phê.

Ayamei không đợi người phục vụ đi khỏi, hỏi Jonathan ngay.

- Họ là ai hả anh?

Anh chỉ đáp:

- Sau này em sẽ biết.

Anh ngừng nói một lát và mỉm cười với cô. Tự tin với đôi mắt xanh và hàm răng trắng bóng của mình, anh cũng muốn chứng tỏ với cô mình có khí chất cách mạng.

- Vì sao có sự suy thoái đó? Ai phải chịu trách nhiệm về sự mất mát linh hồn? Đó là tất cả những chính khách tham nhũng đã bán mình cho các tập đoàn công nghiệp, các tập đoàn tài chính đã tạo ra trên hành tinh của chúng ta những mạng lưới mafia rộng lớn. Chúng đã thay đổi những mục tiêu lớn của thế kỷ trước để lừa dối chúng ta. Dân chủ đã biến thành chiếc áo choàng lông lầy của chúng. Nhân quyền thì thành cánh tay giương lên trừng phạt những người không tuân thủ pháp luật. Sao có thể nói đến nhân quyền khi chúng cho ta ăn những loại rau biến đổi gien hay thịt bò được nuôi bằng xác trâu bò? Các công dân của chúng ta có quyền tự do vì người ta đều đặn phát cho họ một lá phiếu bầu cử. Trong thực tế cuộc bầu cử là một cuộc chiến tranh giả! Các đảng phái chính trị bảo vệ cùng một quyền lợi. Đó là bán vũ khí, buôn bán ma túy, gây sức ép với giá dầu mỏ...

Một tay chống cằm, cô nhìn anh mỗi lúc thêm chăm chú. Anh thấy thèm muốn cô. Anh uống hết tách cà phê.

- Ta về nhé?

Thang máy đưa họ xuống tháp Eiffel. Dưới chân họ, Paris đang hít thở. Khu Trocadero, Khải hoàn môn, những mái vòm của bảo tàng chiến tranh Invalides hiện lên dưới ánh sang đèn chiếu quét vào từng đợt. Sông Seine như dải ru băng dài bằng nhung điểm những vì sao bao bọc họ.

Jonathan tiến thêm một bước, ôm hôn người phụ nữ anh hùng và cũng là mục tiêu của mình.

Anh ép chặt cô vào tường. Cô chống cự yếu ớt. Lưỡi cô còn ấm nóng vương hương trà thảo dược. Xiết chặt cơ thể cô, anh cảm thấy cặp vú cô run rẩy. Tay trái giữ tay cô, anh khám phá cơ thể cô bằng tay phải. Trong bữa ăn anh đã định vị được một kẽ hở của chiếc áo ở dưới nách trái. Bây giờ tay anh lần sờ, tìm cách vượt qua các trở ngại. Chiếc áo dài xéo thân của cô có đến 21 cái cúc nhỏ bọc lụa đơn theo hàng thẳng đứng từ nách xuống dưới giữa đùi. Đó là một dãy mìn cần phải khéo léo tháo ngòi.

Anh đã ôm hôn cô từ bao lâu? Anh mở mắt và bắt gặp đôi mắt kinh ngạc của cô chỉ cách mặt anh

vài xăng ti mét. Đôi con người sáng long lanh như hai viên đá quý màu đen.

- Đi em, lại phòng khách, anh thì thâm bên tai cô.

Không đợi cô đáp, anh bế thốc cô lên. Cô nặng hơn vẻ bề ngoài. Anh loạng choạng nhưng không buông cô ra. Cả hai đổ người xuống tràng kỷ. Cô bật người đứng dậy. Anh lao theo, bắt được cô và vật cô ngã ra thảm, đưa tay tháo chiếc cúc áo thứ nhất.

Anh đắm mồ hôi khi tháo đến chiếc cuối cùng. Một cặp vú tròn lộ ra. Dưới tấm áo đen hiển hiện một cơ thể võ sư, nở nang, căng cơ bắp. Anh tự cho phép mình dừng lại hai giây, cởi bỏ áo vét, ca vát, sơ mi, giày và tất, quần dài, quần lót quăng vào bốn góc phòng. Anh hít một hơi lấy sức. Một số phụ nữ giống như những chiếc bánh ga tô kem chỉ muốn nuốt chửng một miếng. Một số khác, như rái cá, gấu mèo hay chuột chù, những loài giống cái mũi thon long sáng ấy cần làm chúng kêu lên và cào cào lại mình bằng móng vuốt. Nhưng người đàn bà Hoa đang nằm trước mặt anh lại thuộc loại thứ ba. Với cái bụng thon phẳng, cặp vú kiêu hãnh, chân dài, đùi chắc, thân hình thon nhỏ, vai rộng, cô là một trái núi phải xông tới vượt qua.

Anh nhảy xổ vào cô.

Một loạt các động tác khởi động được thực hiện.

Anh cong người xuyên vào cô đầy quyết tâm.

Cô rên, người oằn lên, khuôn mặt đỏ rựng.

Anh như một con ngựa tung vó.

Anh thay đổi tư thế.

Anh luồn sâu vào trong cô đến nghẹt thở.

Anh dừng để thay đổi tư thế.

Anh cảm thấy đợt sóng cuối cùng đang đến gần.

Anh kìm nén nó lại.

Anh chậm rãi tăng tốc.

Anh nghĩ đến công ty máy tính để quên đi những dây thần kinh đang căng ở bụng dưới.

Anh dừng nghỉ một lần nữa. Một chân gác lên thành tràng kỷ, một chân để dưới sàn nhà, Ayamei nhìn anh với một nụ cười lơ mơ. Lần cuối cùng cô ta làm tình là vào khi nào nhỉ? Những người tình của cô là ai? Một loạt câu hỏi tranh nhau xuất hiện trong đầu Jonathan.

Anh khởi động lại cuộc đấu mà không báo trước. Sự gặp gỡ giữa đàn ông và đàn bà là một cuộc chiến không hồi kết. Đạo quân của Jonathan tiến sâu vào lãnh thổ kẻ thù, và ở đâu cô ta cũng khiêu khích anh bằng những tiếng kêu, rên, những cú run người. Những dòng mồ hôi hòa quyện vào nhau, những cặp môi va vào nhau, những khuôn ngực ưỡn lên, những cặp đùi quăn lầy nhau, những bàn tay giơ lên cao rồi hạ xuống. Cuối cùng một tiếng thở dài thoát ra từ miệng Ayamei. Bàn tay cô nắm chặt

cánh tay Jonathan, những chiếc móng tay bầu sâu vào da thịt anh. Anh bất động ngẩn nhìn chiến tích của mình. Đôi mắt người phụ nữ mở to. Niềm hạnh diện của kẻ nổi loạn ở Thiên An Môn đã biến mất. Cô đắm đắm nhìn anh như cầu xin.

Máu anh sôi trong tĩnh mạch, nhịp tim tăng mạnh, Jonathan nhanh chóng đi đến đỉnh điểm của khoái cảm. Rồi anh đột ngột cảm thấy khó thở, đầu anh quay cuồng. Anh rơi xuống vì chóng mặt đổ vật xuống sàn nhà bất động.

Trở lại với chính mình, anh khoan khoái duỗi chân tay và hỏi bạn tình:

- Thế nào, được không em?

Cô không đáp. Anh ngẩng đầu. Suối tóc của Ayamei lòa xòa buông xuống tận rốn. Anh vén ra sau gáy cho cô. Cặp vú như hai pháo đài vẫn lồ lộ. Anh cầm một cái lắc lắc:

- Thế nào, vừa rồi em có thích không?

Đáp lại anh là một giọng rần rần, cái giọng mà anh đã nghe thấy lần đầu khi họ gặp nhau:

- Em phải về.

Những ngón tay của Jonathan đang mân mê đầu vú bị đông cứng.

- Sao thế?

- Em là người đàn bà nguy hiểm.

- Anh biết

- Nhiều người đã phải chết vì em.

- Chuyện ấy xảy ra đã 15 năm.

- Chúng ta không nên gặp nhau nữa.

- Em làm sao thế?

Cô đưa cặp mắt đen nhìn anh:

- Em không phải là người như anh nghĩ.

- Quá muộn rồi. Anh đã quen với mùi nguy hiểm. Em uống nước không?

- Người đàn bà, dù già, hay trẻ, làm điếm, hay là hoàng hậu chỉ là một con cái để cho con đực xông vào chiếm đoạt. Tất cả đều được đối xử theo cùng một cách. đều được hôn, được vuốt ve, và được say mê. Giả dối hết. Dương vật làm gì có mắt và tình cảm. Đàn ông là thế. Em đi đây. Chúng ta không gặp nhau nữa.

Jonathan không còn tin ở tai mình. Người đàn bà này điên! Tất cả công sức của anh là vô ích sao?

Anh phản đối:

- Kẻ nào đó đã gây cho em đau khổ vì thế em đã nhìn đàn ông tầm tối như thế? Em nghĩ mình chỉ là một loài giống cái thôi ư? Vì sao em đến với anh khi biết anh chỉ là một thằng đều muốn làm tình với em? Vì sao em phải đóng vai một con điếm? Bây giờ em lên án anh đã cưỡng hiếp em? Nếu anh là kẻ dối trá thì em là phường đạo đức giả.

- Em hiểu nguyên nhân đưa em đến với anh. Nhưng không hiểu vì sao anh mời em tới. Em thiếu nữ tính, quá khứ của em tầm tối và không có tương lai. Nếu anh muốn có một cuộc phiêu lưu tình ái, thì anh đã có. Bây giờ hãy để em đi.

Jonathan cười.

- Đúng là em không phù hợp với những tiêu chuẩn sắc đẹp mà người ta quảng cáo trên truyền hình nhưng em có nữ tính được hình thành từ sức mạnh và sự sâu sắc. Lần đầu gặp em mặc mề đay đen, em đã nhìn thấu ruột gan anh.

Anh dừng lại một lúc rồi say sưa sáng tác.

- Em đã chứng kiến một vụ thảm sát và bị tổn thương tinh thần. Paris đã đón tiếp em không chu đáo. Vì thế em không còn tin vào con người. Có thể anh chỉ là một lũ khách trong đời em. Nhưng anh vui vẻ đón nhận những gì em dâng tặng, còn anh cũng muốn dành cho em những gì tốt đẹp nhất của anh. Em hãy vô tư. Hãy ngả vào vòng tay anh.

Anh ghi chặt vai cô, và nhìn cô đắm đuối. Jonathan biết gây xúc động cho phụ nữ. Anh biết không ai cưỡng lại được cái nhìn trẻ thơ cầu xin tình cảm triu mến của mình.

Anh hôn cô một cái.

- Em rất vui, cảm ơn anh.

Cô quay đầu, đẩy anh ra và đứng dậy. Anh nhìn cô mặc quần lót, áo dài và cài hàng cúc từ đùi lên nách. Từ tối anh đã chờ những dấu hiệu sơ hở của đối thủ. Bây giờ chúng đã lộ ra. Anh liếc nhìn đồng hồ: 1 giờ 32 phút. Anh thấy mệt và thèm ngủ.

Anh cầm vạt áo dài của cô và nói như vô tình:

- Anh biết vì sao em đến với anh dù em không muốn thú nhận.

Cô đứng bất động và nhìn anh nghi ngờ.

- Anh mò côi, em cũng vậy. Anh quyến rũ em cũng như em đã làm thế với anh. Chúng ta chia sẻ một thứ ngôn ngữ mà những cư dân bình thường khác của Trái đất không thể hiểu được. Đừng đi Ayamei, chúng ta đã chấp nhận nhau.

Cô nhìn anh nghiêm khắc đến mức anh nghĩ cặp mắt xéch của cô sẽ khoét hai lỗ sâu trên mặt anh. Bỗng hai màng nước hình thành phía dưới long trắng mắt cô. Chúng biến thành hai làn nước chảy dài xuống má. Cô khóc!

Kinh ngạc, nhưng anh vẫn kịp thời phản xạ dù thời gian đã muộn. Bằng một động tác nhanh nhẹn anh ghi chặt lấy cô.

- Em đã dối anh, cô nói sau khi để anh lau nước mắt.

Anh không dám động đây, im lặng và ngừng thở.

- Em chưa bao giờ đạt tới sự khoái cảm tột cùng! Em chưa bao giờ có trạng thái ấy!

- Sao?

- Em chỉ giả vờ... Em chưa bao giờ có cảm giác đó!

Vì thế cô muốn trốn chạy khỏi anh! Cô bị lãnh cảm, đó là sự thực!

Anh đổ người xuống tràng kỷ, hít một hơi rồi bình tĩnh lại.

- Nhưng giếng của em đầy nước. Mặt em đỏ lựng, em rung động khi được anh vuốt ve âu yếm, hoàn toàn giống những phụ nữ khác khi khao khát yêu thương. Em không hề lãnh cảm.

Nhận xét của anh làm cô nức nở.

- Vừa nãy có lúc em đã tưởng cuối cùng mình cũng được biết cái cảm giác hạnh phúc tột đỉnh đó. Nhưng không, hoàn toàn không. Em không có cảm giác ấy. Em không phải là một người phụ nữ bình thường. Không bao giờ em có được niềm vui làm phụ nữ.

- Em đừng vu khống mình nữa!

Jonathan hăng hái tìm lý lẽ.

- Tình dục của đàn bà không phải chỉ là âm đạo. Nó gồm cả khối óc, làn da, và tâm hồn. Đó là một tập hợp các cơ chế nhạy cảm. Biết đâu đây, em đã có cảm giác mà không biết.

- Em chỉ vờ như vậy thôi, xin lỗi anh.

Anh thở dài và kéo cô vào lòng. Tất cả đã có lời giải đáp: căn nhà ngăn nắp, sạch sẽ thái quá, chiếc măng tô màu đen. Một phụ nữ tu hành. Và anh có sứ mạng xâm nhập vào sự cô đơn lạnh giá đó!

- Không sao, tuy nhiên anh vẫn thăm thì. Anh sẽ chăm sóc em, rồi em thấy, anh sẽ chữa khỏi cho em.

- Anh không giận em sao?

- Giận em ư? Một số kẻ đã gây đau khổ cho em. Còn anh chỉ muốn dành cho em những điều tốt đẹp. Anh thề với em như vậy.

Cô nhìn anh vẻ biết ơn. Anh tránh cặp mắt cô.

- Thôi, chúng ta đi ngủ, anh nói.

Jonathan cầm tay Ayamei dẫn cô vào phòng ngủ với bước chân nặng nề.

- Em chỉ là một con rối, cô lúng búng nói khi đi theo anh. Em đã đóng kịch để anh vui, đã kêu rên, đã run rẩy... anh không giận em khi em nói ra sự thật ư? Tha lỗi cho em...

- Cả hai ta đều là những con rối trong thế giới ảo tưởng này.

- ... Những kẻ đứng trong bóng tối giật dây để em cử động.

- Trong thế giới của chúng ta, tất cả chỉ là ảo vọng: đau khổ, vui sướng, em, anh, những kẻ giật dây, tự do, sợ hãi, cô đơn... Anh buồn ngủ rồi. Em cởi áo ra rồi đi ngủ.

- Em chưa bao giờ ngủ với đàn ông.

- Cũng đã lâu anh không ngủ với đàn bà. Chúng ta sẽ quen hơi bèn tiếng nhau.

Bóng tối hòa giải tâm hồn với thể xác. Nó tiết ra chất dịch làm loãng bớt sự dối trá. Chiếc giường đôi là một phòng biệt giam sâu thẳm nơi hai kẻ xa lạ trần truồng ôm ấp nhau chờ một giấc mơ đẹp. Ayamei nằm quay lưng co quắp, Jonathan ôm chặt lấy cô bằng tất cả sức lực của mình.

Anh giật mình tỉnh giấc, chống tay nhòm dậy. Đêm qua không quá đen tối như anh tưởng. Trời đã sáng. Anh nhìn đồng hồ đeo tay: 7 giờ 42 phút. Anh phát hiện thấy sự hiện diện của một con người ở trên giường mình. Một người đàn bà! Trí nhớ trở lại với anh. Paris, số 21 quảng trường Edmond Rostand, ngày 28 tháng 04 năm 2005, Ayamei và Jonathan vừa cùng nhau qua đêm.

Cô vẫn ngủ, đầu đặt ngay ngắn giữa chiếc gối, chấn kéo đến tận cằm. Đôi má trắng phấn ngây thơ, miệng hé mở như một trái dâu tây. Da mơn nhẵn vì đau khổ, mí mắt khép che đôi mắt chắc đã từng đắm đắm dõi theo hàng nghìn điều kỳ diệu trong mơ. Lẽ nào cô gái kia bị lãnh cảm tình dục? Cô ta nói dối!

Jonathan trong trạng thái hưng tình nhẹ nhàng trườn đến bên người cô. Tay anh lần tới vú cô. Chân anh đặt đến tận bụng cô. Không gặp sự chống cự, anh ập xuống người cô. Cô mở mắt.

- Anh làm gì thế?

- Anh cố chữa cho em.

- Đừng động vào em.

- Để anh yêu. Em thích điều đó mà.

Anh hôn cô. Cô tránh cái hôn của anh.

- Em đã giết Min và cũng có thể giết anh.

- Chuyện đó xét sau.

- Đừng, đừng lại Jonathan, đừng lại. Anh sẽ phải hối tiếc đấy.

- Anh không bao giờ sợ hối tiếc...

Anh làm cô im bật. Cái giằng của cô nàng sâu và ấm nóng, sao lại bảo không biết đến khoái cảm? Hơn nữa anh đã làm cô run rẩy, rên rỉ. Chắc chắn cô ta sẽ đạt tới độ cực sướng. Jonathan nghe thấy tiếng vo vo kéo dài và bỗng trút sạch những gì chứa trong bụng dưới. Tứ chi anh co rúm, đầu anh vỡ tung khiến anh biến thành kẻ ngẩn ngơ. Qua đám sương mù, anh nghe thấy tiếng nói của chính mình:

- Em giết anh rồi!

Anh tỉnh lại nhờ mùi cà phê.

- Máy giờ rồi em?

- 12 giờ 2 phút.

Anh mở mắt. Ayamei đã vén rèm cửa sổ.

Một dải mây dài mỏng nước nằm bất động trên bầu trời đen xám. Cô mang hai tách cà phê tới chỗ anh và phô diễn sự lỏa thể một cách không ngượng ngập. Cô mỉm cười. Vài đường thâm quầng xuất hiện dưới mắt cô. Mặt cô toát lên vẻ rạng rỡ sống động của một người đàn bà đã thỏa mãn vì được làm tình với người đàn ông mà mình yêu. Jonathan đặt tách cà phê xuống đầu giường và kéo cô vào lòng.

- Thế nào em?

- Em làm hai suất, anh ăn một nhé?

Cô rời khỏi vòng tay anh và trở lại với một đĩa bánh mỳ nướng. Bước chân vui vẻ trẻ trung của cô vang trên sàn nhà. Anh ngằm tự hào khi ngắm nhìn cái cơ thể của một vận động viên mà anh vừa chiếm đoạt. Cô đứng thẳng nhưng thế đứng không còn cứng chắc như một người lính. Đôi môi cô là đôi môi của một người phụ nữ đã mãn nguyện, nụ cười của cô là nụ cười của một thiếu nữ vừa khám phá ra niềm hạnh phúc mới.

Anh nhúng lát bánh vào tách cà phê, và hỏi:

- Min là ai thế em?

Cô không cười nữa và nhìn ra cửa sổ.

- Em không bao giờ kể về tình sử của chúng em.

- Thế thì đừng kể gì với anh. Anh không muốn em buồn.

- Không, nói ra em sẽ thấy nhẹ nhàng hơn... Khi Min vào học lớp em, em mới 14 tuổi. Người bạn mới đến này đẹp trai. Cậu biết làm thơ nhưng toán thì rất kém. Em giúp bạn ấy giải phương trình và chúng em trở thành bạn của nhau. Trên đỉnh đồi gần trường em có một chiếc lều. Chúng em trốn học giờ thể dục để được bên nhau. Em đọc sách, còn bạn ấy vẽ. Chiều tối chúng em mới đạp xe về. Hai đứa thi nhau đạp. Em đạp càng lúc càng nhanh, gió nâng bước em, em như bay lên. Thật hạnh phúc khi được cùng Min lướt tới chân trời! Nhưng rồi một ngày có người tố cáo chúng em. Khi đã chắc chắn là bọn em có chuyện tình cảm với nhau, thầy giáo chủ nhiệm đã thông báo cho bố mẹ em và ban giám hiệu nhà trường. Thời ấy trong các trường trung học của Trung Quốc, nói đến tình yêu là một tội lỗi. Người ta đuổi những học sinh vi phạm và Min bị đuổi học. Chúng em mới thiếu niên, cơ thể của chúng em chưa sẵn sàng cho việc sản sinh, chúng em chưa biết đến sự thôi thúc của tình dục đã làm cho người lớn thêm muốn đến điên cuồng. Nhưng bọn em cũng đã biết nỗi đau khổ không thể chịu đựng được khi phải xa nhau. Bất chấp sự giám sát của cha mẹ, ban đêm em nhảy qua cửa sổ, lên đỉnh đồi gặp Min. Một hôm em bị ngã từ trên cây xuống và bị gãy một chân. Tai nạn của em làm cả hai gia đình

nổi giận. Bố mẹ Min chuyển về tỉnh lẻ sinh sống, nghĩ rằng xa cách sẽ chấm dứt mối “quan hệ” của bọn em. Min đã lấy trộm tiền để quay lại gặp em. Bạn ấy thuyết phục em lấy cái chết để thoát khỏi đau khổ, và luôn được ở bên nhau và để trừng phạt những người bất công.

Ayamei ngừng nói. Cô đưa tách cà phê lên miệng nhưng không uống.

- Cách Bắc Kinh một giờ xe lửa có một dãy núi. Chúng em men theo lối mòn đi lên đỉnh núi. Sườn núi dựng đứng bên một hồ nước xanh. Tay trong tay chúng em bước tới. Bỗng ánh sáng lấp lánh của mặt hồ hút em xuống, Min kéo em theo, em tan biến! “Min, tôi không muốn chết, tôi muốn sống. Tôi muốn thấy mặt trời mọc, và những vì sao di chuyển trên bầu trời. Tôi muốn thấy lại mùa thu và đi trượt tuyết khi mùa đông tới”. Đã quá muộn, Min đã tuột khỏi em. Bạn ấy đã băng qua bầu trời như một vì sao chổi rồi biến mất, không để lại một dấu vết...

Cô chậm rãi uống cà phê, xong lau miệng.

- Min ở trên trời còn em rơi xuống vực. Sự ra đi của bạn ấy dày vò em và em bị ám ảnh bởi tội lỗi. Dù đã khuất, nhưng Min theo em mọi nơi. Khi mặc quần áo, đạp xe, hay trả thi, em cảm thấy Min vẫn ở bên, em đọc được nỗi đau khổ trên khuôn mặt bạn ấy. Cùng bạn ấy em khép mình trong thế giới chỉ dành cho hai đứa. Em không còn ham muốn đi chơi hay “nói về tình yêu”. Em làm đẹp vì Min, em vượt qua các kỳ thi tuyển quốc gia nhờ sự hỗ trợ của bạn ấy. Em lớn dần, trở thành người yêu, và vợ của Min. Lần đầu tiên em làm tình cũng là với bạn ấy! Thiên An Môn đã chia cách em với Min. Bạn ấy thôi thì thăm bên tai em, ngừng hôn em khi em đi trên phố. Em rời Bắc Kinh và đi khắp các vùng đất Trung Quốc, quân đội vẫn rượt đuổi sau lưng em. Em bị nhiều gã đàn ông cưỡng hiếp, em làm điểm để đổi lấy một miếng bánh mì, một cốc nước. Min đã bỏ em, bỏ mặc em trong bất hạnh. Xin lỗi anh, em là người phụ nữ không trong trắng!

Đôi vai Ayamei rung lên, cô gập người lấy tay che mặt mà khóc. Jonathan im lặng, anh biết có nói gì thì cũng là chuyện bịa đặt. Sau một lúc im lặng, anh thở dài bảo cô:

- Sao lúc nào em cũng xin lỗi? Mọi người phải xin lỗi em mới đúng. Anh chỉ là người bình thường, anh không xứng với những gì em cho. Anh xin lỗi vì làm em đau lòng.

Cô lau nước mắt.

- Em không hiểu những gì đã xảy ra với chúng ta... Anh không giống ai cả. Anh đã bị cuộc đời làm thương tổn, nhưng anh đã tha thứ. Anh vẫn giữ được sự nhiệt tình với mọi người và anh đã hòa giải với số phận! Em bị anh cuốn hút như một con bướm tự lao vào lửa. Em đến đánh cắp của anh một ít dũng cảm và ... sự nồng ấm của cơ thể anh.

Jonathan không biết nói gì. Sau một lúc im lặng anh đứng dậy.

- Lại đây với anh.

Anh cầm tay cô dắt ra cửa sổ. Mưa vừa tạnh. Một tia nắng xuyên qua mây, chiếu xuống công viên Luxembourg và hắt lên người đôi tình nhân đang trần như nhộng. Da Jonathan râm nắng, Ayamei hầu như trắng ngà. Một người tóc ngắn, hoe vàng, người kia có suối tóc đen dài. Tuy khác giới nhưng họ có nhiều điểm tương đồng: người họ đều căng cơ bắp và đều bị ám ảnh bởi những bóng ma.

Cuối cùng Jonathan cũng tìm được điều để nói:

- Thế đây, chúng ta đang ở trên trời. Dưới chân ta là công viên đẹp nhất của một thành phố đẹp nhất thế giới. Em hãy sống bằng hiện tại, hãy quên mọi nỗi buồn. Ayamei, em đang sống và tự do...

Cái giường, một thế giới dịu êm nhồi bông! Sự đụng chạm của da thịt là thứ ngôn ngữ đẹp nhất thế giới.

- Em có cảm nhận được anh không?

- Có, em cảm nhận được.

- Nhưng sao?

- Em không biết... em không thể thoải mái... Em thấy mình...

- Em hãy nhắm mắt lại và cho anh biết em thích gì ở anh.

- Em thích cái nhìn... em thích nụ cười, xương cổ tay anh, bàn tay anh... em thích khi anh hôn em... em thích được ngủ cùng anh...

Cô thở mạnh, mắt mở to.

- Anh vẫn không thể tin.

Anh ngừng nói, do dự một lát rồi tiếp tục:

- Anh biết cách chữa cho em.

- Anh chữa như thế nào?

Jonathan buồn rầu đáp:

- Em không được tin vào sức mạnh của bất kỳ ai. Em chỉ có thể tin vào chính mình.

- Hãy cho em biết em phải làm gì?

- Em phải làm gì ư?

Mỗi từ nói ra lại làm cho Jonathan buồn. Tuy nhiên anh không thể bỏ dở.

- Tiếp tục cuộc đấu tranh mà em đã bắt đầu năm 1989. Vì từ đáy lòng, em không chấp nhận thất bại ở Thiên An Môn. Chừng nào em chưa bắt đầu một cuộc đấu tranh mới giúp em trả thù quá khứ, em sẽ tước đi của mình mọi niềm vui.

Cô sôi nổi đáp:

- Ở trong nước không cần em can thiệp, xã hội vẫn đang phát triển và mức sống đang được cải thiện. Với thời gian, quá trình dân chủ hóa là không tránh khỏi. Một nhà chính trị, một doanh nhân, một công nhân, một người phục vụ nhà hàng, bất kỳ người Trung Quốc nào cũng đóng góp hơn em cho công cuộc xây dựng đất nước. Bởi lẽ em không sống ở Trung Quốc, không chia sẻ với họ những vấn đề thường nhật, không bị bất cứ rủi ro nào và đọc những bài diễn văn vô nghĩa. Cuộc đấu tranh mà em theo đuổi là hoàn toàn đạo đức giả. Nó chỉ nhằm chứng minh với chính em là Ayamei luôn tồn tại.

Jonathan chăm chú nhìn vào mắt cô.

- Em nhầm rồi, còn nhiều việc phải làm lắm. Em hãy suy nghĩ kỹ: với sự trợ giúp của hệ thống tin học, các mạng lưới mafia đã liên kết với nhau và bành trướng ra khắp thế giới. Những chính phủ lưu manh không còn nữa, nhưng những kẻ lưu manh lại vẫn hiện diện trong chính phủ, dù đó là chính phủ dân chủ hay chuyên chế. Chúng cùng nhau mưu phản, cướp bóc của nhân dân, thay đổi dòng Lịch sử và tỉ giá thị trường chứng khoán vì quyền lợi của chúng. Anh cho em một ví dụ. Em có biết chính phủ Trung Quốc đã xâm nhập rất sâu vào chính giới Pháp? Em có biết nước Pháp bán vũ khí cho Trung Quốc bất chấp lệnh cấm vận của Liên minh Châu Âu sau sự kiện Thiên An Môn? Em có biết món tiền bất hợp pháp do bán vũ khí ấy được rửa tại Hongkong, Đài Loan hay ở Caimans^[1], Thụy Sĩ, Luxembourg và dùng để cấp kinh phí cho các đảng phái chính trị? Tất cả chỉ cần một cái nháy chuột trên máy tính. Em có biết kẻ chủ mưu trong mạng lưới tham nhũng rộng lớn này tên là Philippe Matelot, cố vấn kinh tế của Thủ tướng Pháp không?

Cô tuồn khỏi vòng tay anh.

- Philippe Matelot ư? Không thể thế được! Từ lâu ông ta ủng hộ Hội những người bạn vì nền dân chủ ở Trung Quốc. Em là giáo viên tiếng Trung của hai cô con gái ông ta. Em biết rất rõ quan điểm chính trị của ông ấy. Không thể thế được!

Jonathan cười khẩy.

- Anh thì không ngạc nhiên vì điều đó. Ông ta cần một vỏ bọc và đã chọn em. Ông ta đã tiếp đón người nữ anh hùng Thiên An Môn, một chiến sĩ đấu tranh vì Nhân quyền, vì vậy không ai nghi ngờ ông ta buôn bán vũ khí với Bắc Kinh. Ông ta chơi trò ma quỷ, một tay xảo quyệt!

Cô nhìn anh chăm chú.

- Anh là ai? Sao anh biết những việc ấy?

Anh mỉm cười.

- Em đã tin cậy trao cho anh bí mật, anh sẽ chia sẻ bí mật của anh với em. Có lần anh đã nói với em về “những người bạn”. Bọn anh là thành viên của tổ chức “*Sứ mạng địa cầu*”. Mục tiêu của tổ chức này là ngăn chặn tham nhũng và lập lại chân lý về con người trên trái đất. Nhờ có sự tham gia của các hội viên – với số lượng lớn hơn ba trăm nghìn người rải rác trên khắp năm châu, - bọn anh đã tạo ra một quyền lực song song tồn tại và có khả năng làm đối trọng với mafia vốn là vấn nạn của thế kỷ 21 này.

- “*Sứ mạng địa cầu*” ư? Em đã nghe nói đến tổ chức này. Các thành viên của nó đã phong tỏa một con tàu chở chất thải hạt nhân định đi qua Đại Tây Dương. Nhưng đó là một giáo phái!

- Chúa Giê su là một giáo chủ và giáo phái của Người có tên gọi là Đạo Cơ Đốc. Người đã bị dân La Mã bài xích. Từ cổ đại, các chính quyền đương thời luôn e ngại những luồng tư tưởng chủ trương giải phóng con người khỏi sự giải đãi tập thể. Tổ chức của bọn anh thành lập cách đây 10 năm giới thiệu với mọi người quá trình thụ giáo gồm chín bước, hướng họ đến Chân lý tối cao. Các thành viên trong tổ chức của bọn anh gắn kết với nhau chặt chẽ bởi ý chí thay đổi thế giới.

- Anh trở thành môn đồ của giáo phái ấy từ khi nào?

- Từ hai năm nay. Anh đã được nhận vào bộ phận Thanh lọc. Công việc của anh là tố cáo những chính khách mafia. Anh chuẩn bị hồ sơ gửi các nhà báo, nhà xuất bản, cảnh sát, thẩm phán, thanh tra thuế. Họ cũng là những người đồng hội với anh. Tóm lại, đó là công việc làm sạch mà từ lâu những kẻ không thuộc tổ chức của bọn anh rời vào tham những đã từ chối thực hiện.

Giọng nói của Ayamei trở nên êm ái.

- Em đã biết anh thích phiêu lưu mạo hiểm. Công việc của anh nhiều rủi ro. Anh không sợ sao?

- Sợ ư? Đến bước thứ ba trong quá trình thụ giáo, bọn anh được dạy rằng nỗi sợ chỉ là một ảo giác. Sự thụ giáo này em cũng đã tiếp thu ở Thiên An Môn mà không nhận ra. Vì thế em có thể hiểu anh.

- Còn công việc kỹ sư của anh thì sao?

- Chỉ để kiếm cơm. Tất cả các thành viên hội “*Sứ mạng địa cầu*” đều có nghề nghiệp. Bọn anh chỉ là người làm công ăn lương.

- Làm thế nào mà trong cùng thời điểm anh có thể sống hai cuộc đời?

- Em cũng vậy, em cũng có hai cuộc sống, một là thầy dạy võ và giáo viên tiếng Trung, một là Ayamei, nữ anh hùng Thiên An Môn, chủ tịch Hội những người bạn vì nền dân chủ ở Trung Quốc.

- Vì sao anh bộc bạch với em điều ấy...

Anh ngắt lời cô và nói chi tiết hơn như xả hết băng đạn trong khẩu súng ngắn tự động.

- Anh đã hai lần mò côi và không còn tin vào cuộc đời nữa. Anh đâm đuổi trong rượu cồn và vòng tay phụ nữ. Hội “*Sứ mạng địa cầu*” đã giúp anh tìm lại chính mình. Anh không còn là một kẻ yếu ớt, cảm thấy bị ruồng bỏ và khinh ghét. Anh đã thuộc về một gia đình và được hưởng sự che chở của nó. Nhưng ưu tư sầu não lo lắng thất vọng không tên đã mất đi. Sáng nay dậy, anh lại thấy trào dâng hy vọng và mong muốn chiến đấu. Ayamei, hãy cùng anh tham gia cuộc đấu tranh này. Em sẽ hạnh phúc và tìm lại sự tin cậy vào con người. Vì chính em sẽ làm cho loài người tốt đẹp hơn.

- Gia nhập một giáo phái ư? Em không biết...

- Em hãy suy nghĩ, em có thời gian suy nghĩ, - anh thì thăm và siết chặt cơ thể cô. - Em có biết anh yêu gì ở em không? Mái tóc, đôi mắt, mùi hương, cái nốt ruồi, cặp vú, đầu gối em, và những ngón chân... cái trán khi em suy nghĩ.

Anh đặt môi lên môi cô.

Cô nhắm mắt để anh hôn.

Những giọt nước mắt chảy ra từ mí mắt khép của cô.

HAI

Philippe Matelot đưa mắt lướt khắp lượt căn phòng khách vắng vẻ. Anh cởi bỏ ca vát và vứt chiếc áo vét xuống tràng kỷ. Anh muốn hét lên thật to.

Cửa phòng mở.

- Chào anh.
- Anh lùi một bước.
- Cô... cô đây à?
- Tôi nghĩ có lẽ anh cần an ủi. Cô đơn vào chiều thứ sáu thật không dễ chịu chút nào. Xin lỗi vì đã không gõ cửa.

Philippe đổ người xuống ghế.

- Cô ta bỏ đi rồi.
- Tôi biết.
- Cô ta đưa cả bọn trẻ đi.
- Tôi biết.
- Đây là lá thư cô ta để lại. Cô đọc đi.
- Tôi đọc rồi.
- Hoan hô. Tôi không hề nhận ra.
- Bóc thư là việc đầu tiên phải học khi mới vào nghề này.

Pjilippe nghĩ mình sẽ phải nổi giận và phản đối việc làm vừa rồi của Ayamei. Nhưng trên hết người đàn bà này đã xâm nhập vào cuộc đời anh, đã luồn sâu vào thâm tâm anh, đã ngàn lần vi phạm đời tư của anh và nghìn lần ấy anh đều là kẻ tòng phạm.

- Vậy sao? Anh hỏi cô.

Và ngàn lần ấy anh cũng đã phải dựa vào cô để khỏi gục ngã.

- Chị ấy tức giận. Tôi hiểu chị ấy. Chẳng có gì vui khi phát hiện ra chồng mình có tình nhân. Thay vì đi Bruxelles như anh nói, anh ăn tối với người tình trong một hiệu ăn ở Monaco, và không may bị một người bạn của chị ấy trông thấy. Ông chồng không chung thủy sao lại bất cần thế!

Ayamei rất vui khi thấy Philippe Matelot như sắp điên lên. Nhưng anh ta vẫn bình tĩnh nhờ sự kiên nhẫn đã rèn luyện được sau những năm làm việc tại một số bộ ngành.

- Nếu cô ta muốn ly dị, tôi sẽ thuận theo ý của cô ta, anh lạnh lùng nói.
- Nếu thế thì anh sẽ giải thích việc đó như thế nào với ngài Thủ tướng? Nếu ông ta biết được là anh bao gái gọi bằng tiền dành cho chiến dịch tranh cử tổng thống sắp tới của ông ta...
- Cái gì? Cô cho người theo dõi tôi?

Philippe đứng dậy, chỉ tay vào mặt Ayamei và cao giọng.

- Tôi đã nói cô hãy để cho tôi yên! Đó là hợp đồng giữa tôi và cô. Tôi không thể làm việc cho các người trong điều kiện như vậy! Các thành viên chính phủ, người nào cũng có bồ nhí ở chỗ này chỗ kia, điều này không còn là bí mật với ai. Tôi đi chơi với một gái bán hoa, đó không phải là ngoại tình.

- Anh đừng giận, Philippe. Bộ trưởng của anh có thể trở thành tổng thống và các cử tri cũng biết anh có tham gia chính trường. Sao mà ngốc thế, lại đi vui vẻ với một gái điếm Ucren! Anh có biết cô ta không? Nếu đó là một điệp viên của Nga thì sao? Nếu đó là một cái bẫy? Những kẻ xấu có thể đã lắp máy quay phim trong phòng khách sạn anh thuê. Hãy nghĩ đến sự nghiệp của ông bộ trưởng và của anh nữa!

Philippe lao bỏ đến bàn làm việc nơi vợ ông ta đã để lại một bức thư và một tập ảnh, xem hết cái này đến cái khác rất kỹ, rồi quay về phía Ayamei.

- Cô đã gửi những tấm ảnh này cho vợ tôi, đúng không? Làm gì người bạn nào vô tình gặp tôi ở Monaco. Cô đã cho người theo dõi tôi! Vì sao, hả?

- Đương nhiên là tôi không làm việc đó!

Cô diễn đạt với sự chân thành đầy thuyết phục của những kẻ nói dối chuyên nghiệp. Đôi mắt cô bộc lộ sự trung thực và tốt bụng khiến anh liên tưởng đến đôi mắt của ngài Bộ trưởng mà anh vừa tháp tùng tại một buổi truyền hình.

- Chiều nay khi tôi đến dạy các con anh học, tôi thấy vợ anh đang khóc. Chị ấy cho tôi xem ảnh. Tôi bảo nếu chị không chịu đựng được nữa thì hãy chia tay với anh và nên giữ những tấm ảnh này làm bằng chứng. Tôi làm thế không tốt cho anh sao? Đáng lẽ chị ấy đã cầm theo những tấm ảnh này, bỏ đi và khi nào đòi ly dị thì dùng chúng để giành quyền nuôi con.

Philippe Matelot hoàn toàn gục ngã.

- Dẫu sao tôi cũng phải giải trí! Cô không thấy tôi chỉ là một thằng hầu phòng sao? Tôi phải thỏa mãn tính khí thất thường của ông Thủ tướng, người lúc nào cũng chỉ nghĩ cách trở thành tổng thống. Mới có 38 tuổi mà tóc tôi đã bạc trắng! Thỉnh thoảng tôi cần thư giãn.

Ayamei cười lạnh lùng.

- Giữa tình dục và tham vọng anh phải chọn một. Chúng tôi không muốn vì bất cứ lý do nào anh bị gạt khỏi nhóm những người thân cận với Thủ tướng, không muốn mất anh với bất cứ giá nào. Trong thế hệ anh, anh là người tài ba nhất. Đến 2007 anh 40 tuổi và sẽ là bộ trưởng. Chúng tôi sẽ đẩy anh lên. Chẳng lẽ anh không bao giờ nuôi tham vọng trở thành tổng thống sao, anh Philippe?

Có chính khách nào không nghĩ đến điều đó?

Philippe Matelot sửa sai ngay.

- Thôi được, tôi thừa nhận đã thiếu thân trọng, từ nay tôi sẽ không mở tưởng đến ai nữa, ngoài sắc đẹp của vợ ra... nếu cô ấy quay về.

Anh ta cũng không quên phỉnh nịnh người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

- Cô biết đấy, mấy năm nay tôi chỉ thèm muốn mình cô. Cô là người duy nhất khiến tôi có hứng tình. Chính bởi cô từ chối nên tôi mới đi tìm nơi khác.

Ayamei cười khiêm tốn.

- Đồ giả dối. Thôi ta đi ăn, tôi đã chuẩn bị bữa tối rồi.

Cổ đứng dậy. Chiếc váy lụa buông chùm đầu gối, chân mang giày mũi nhọn, cao gót nhẹ bước tới gần Philippe. Cô chìa tay ra. Anh do dự rồi cũng đưa tay cho cô. Cô cương quyết kéo anh về phía mình, kéo anh theo như một con cún. Cô quay lại cười với anh. Anh đọc được sự chế giễu và hài lòng trong mắt cô. Anh cắn thù cô!

Trong phòng ăn, bữa ăn đã bày sẵn, các món đang đợi họ: món trộn rau mồng tơi với bưởi, cá hồi hun khói và bánh kẹp mặn. Đó là những món Philippe ưa thích. Cô lấy trong tủ lạnh ra một chai vốt ka.

- Ta hãy nâng cốc chúc mừng tương lai của anh!

- Chúc sức khỏe cô, người bạn luôn mong cho tôi những điều tốt đẹp. Chúc cả cho tương lai của cô.

- Thứ đó, tôi không có đâu. Tôi sẽ từ giã thế giới này một cách âm thầm lặng lẽ, không gia đình, không con cái, không danh vọng. Nào, nước Pháp muôn năm!

Cô uống một hơi cạn cốc. Philippe rót cho cô cốc nữa.

- Vợ tôi đang ở đâu?

- Chị ấy đang ở Nice.

- Tôi vừa gọi cho bà ngoại, bà nói cô ấy không ở đó.

- Anh bắt đầu tin người ta nói từ bao giờ?

- Có nghĩa là...

- Tối chủ nhật vợ anh sẽ về với anh.

Ayamei cạn cốc thứ hai, và ngã đầu ra sau.

- Tôi khuyên chị ấy về nhà bố mẹ để để chúng ta có một buổi tối ngồi kề bên nhau.

- Sao cô biết là tối chủ nhật cô ấy sẽ về.

- Vì tôi đã bảo chị ấy chỉ nên làm cho anh hoảng sợ chứ đừng gây chuyện âm ỉ. Anh đừng lo, chị ta không ly dị anh đâu. Không có anh chị ấy không là gì cả. Chẳng ai biết Marie Vertu là ai, họ chỉ biết có Marie Matelot...^{*} Không có anh, chị ta sẽ không còn được mời đến dự duyệt binh, được mời xem chiếu phim mới, hay dự tiệc chiêu đãi của thành phố. Không có anh, chị ta chỉ là một phụ nữ độc thân có hai đứa con, sẽ phải thường xuyên lui tới nhóm phụ nữ đang cần tìm kiếm một tấm chồng. Năm tháng sẽ trôi đi trước mắt chị ta và chị ta sẽ thấy rằng đàn ông giàu có, địa vị cao sang chỉ quan tâm đến phụ nữ trẻ đẹp. Chị ta sẽ dõi theo bước đường thăng tiến của anh trên báo chí, sẽ thấy anh trên trang bìa các tạp chí cùng với người vợ mới, tại sao không phải là một diễn viên hay một cô dẫn chương trình truyền hình. Người phụ nữ ấy có thể sẽ được yêu quý. Anh trở thành bộ trưởng, chị ta sẽ trị vì trong bộ ảnh của anh. Rồi một ngày nào đó, biết đâu đây, chị ta sẽ là đệ nhất phu nhân nước Pháp, được đi chuyên cơ dành riêng cho tổng thống, trong khi đó Marie Vertu vẫn sẽ phải đi vé hạng hai trên những chuyến bay thường kỳ và mỗi tuổi lại đuổi xuân đi, nước Pháp không còn nhớ đến chị ta nữa. Chị ta sẽ quay về! Tôi đã cho chị ta biết câu châm ngôn của bà nam tước De La Roc, rất được xã hội thượng lưu Pháp ưa chuộng: “Thà góa bụa còn hơn ly dị”. Anh hãy gọi điện đến nhà ông bà ngoại và xin lỗi chị ấy. Chị ấy sẽ tha thứ cho anh.

- Thật sáng suốt! Không ai trơ trẽn hơn cô.

Ayamei mỉm cười và cạn ly thứ ba.

- Anh hãy thực dụng, như người ta thường nói trong bóng đá... Anh chưa bao giờ ngần ngại giải thích cho bộ trưởng vì sao không nên thực hiện một cuộc cải cách nào đó vì nó làm cử tri bất mãn... Tóm lại anh không phải là một cậu bé thánh thiện. Cho tôi thêm ít vốt ka nữa!

Philippe không thấy ngon miệng, nhưng anh làm ra vẻ nhăm nháp thưởng thức.

- Cô sắp xếp cho vợ tôi đi nơi khác để ngủ với tôi, đúng không?

- Thật nực cười. Anh luôn bị tình dục ám ảnh. Anh đang bị theo dõi, anh Philippe! Họ đang điều tra vụ bán vũ khí cho Trung Quốc và cho rằng anh là cầu nối giữa Paris và Bắc Kinh. Họ cho rằng từ anh có thể tìm được bằng chứng để chứng minh điều đó. Anh hãy nghe tôi lần cuối cùng: phải rất thận trọng.

Philippe Matelot phát hoảng.

- Bọn chúng là ai? Vì sao lại nhắm vào tôi? Vì sao không phải là ông Simon, ủy viên Ủy ban châu Âu, sao không phải là tay Hidoux, nhà buôn vũ khí số 1 của Pháp, người em con chú con bác của Tổng thống? So với họ, tôi chỉ là một kẻ đứng trong bóng tối, một thằng đầy tớ. Bằng cách nào chúng tìm ra được tôi?

- Làm sao chúng phát hiện ra anh ư? Tôi cũng chưa rõ. Xét cho cùng, anh bị một điểm yếu rất dễ thấy!

- Đó là điểm gì?

- Là tôi!

- Vì sao là cô?

- Vì tôi là Ayamei, tên tôi chưa đủ sao? Thiên An Môn, Nhân quyền, chế độ cộng sản chuyên chính, tất cả không có ý nghĩa gì với anh sao? Một người mang hộ chiếu dưới cái tên Jonathan Julian đã dọn đến tòa nhà tôi đang ở. Tôi đã thông báo sự xuất hiện của anh ta cho Zuzhi. Họ yêu cầu tôi để cho hắn chinh phục nhằm mục đích tìm hiểu ý định thực sự của hắn. Hắn đã tiếp cận tôi và tiết lộ hắn là thành viên hội “*Sứ mạng địa cầu*” được giao nhiệm vụ điều tra về những vụ buôn lậu vũ khí. Hắn muốn sử dụng tôi để tiếp cận anh. Hắn muốn biết tất cả: mạng lưới của anh, những hồ sơ đang xử lý, các con số đáng ngờ, ngân hàng nước ngoài, những bí mật có thể buộc tội anh và làm lung lay chính phủ Pháp.

- Giáo phái “*Sứ mạng địa cầu*”! Hiện tại chúng đang gây khó dễ cho chính phủ về vấn đề chất thải hạt nhân. Chúng còn muốn gì nữa?

- Anh nên hỏi tôi chúng ta muốn gì thì hơn! Zuzhi quan tâm đến giáo phái này, một giáo phái Mỹ có cài người CIA. Họ cho rằng đây là cơ hội có một không hai để cài người của ta vào đó. Vì thế đã trở thành môn đệ của chúng.

Matelot cười khẩy.

- Cô là điệp viên hai mặt? Tôi vừa là mục tiêu săn đuổi vừa là nguồn cung cấp thông tin? Thật phi lý!

- Thế giới này vốn phi lý mà.

Ayamei cạo cốc vốt ka thứ tư.

Philippe phản ứng.

- Rất nguy hiểm! Các người điên rồi! Các người sẽ mất tôi. Hãy tìm cách tống cổ hắn. Thủ tiêu hắn đi!

- Không thể được. Khổng tử nói: “Khi bạn bè đến với mình, mình hãy vui mừng tiếp họ”. Nếu Jonathan không xuất hiện thì sẽ có người khác, hay một bộ mặt khác. Trong nghề của chúng ta, vấn đề đã được xác định rõ được ưa chuộng hơn là những gì không chắc chắn. Anh hãy yên tâm và tiếp tục sống. Vì anh, vì các anh, tôi dám xuống địa ngục...

Anh ngắt lời phỉnh nịnh của cô.

- Cô đã ngủ với hắn chưa?

- Rồi.

- Cô thích không?

- Cũng không tồi. Tôi không đáng phải thương hại.

- Gặp thằng đàn ông nào là cô lang chạ ngay với nó! Mới cách đây hai tháng cô ngủ với lão đại sứ Nadet, một thằng mồm thối.

- Cuộc sống tình dục của tôi can hệ gì đến anh? Tôi làm tình với hắn để hắn mời tôi đi Nam

Phi chơi. Tôi muốn được thấy hươu cao cổ và tê giác.

- Đúng là giọng lưỡi của cô! Hươu cao cổ với tê giác gì... Các người đi bán vũ khí cũ cho bọn phiến quân ở Bờ Biển Ngà thì có.

- Các anh cũng thế! Dù thế nào tôi cũng không ngủ với anh nữa. Anh có muốn nghe một lời khuyên không? Hãy im lặng và chăm lo cho vợ. Chị ta cần điều đó.

Philippe phản ứng:

- Cuộc sống tình dục của tôi không có vấn đề gì. Nhưng tôi quan tâm đến quan hệ tình ái của cô. Hãy cho tôi biết làm tình với anh ta, cô có sướng không?

- Với ai? Viên đại sứ hay anh chàng người Mỹ?

Anh lấy giọng thương cảm:

- Cô bạn đáng thương, sao cô lại trở thành điểm như thế?

- Việc đó là một phần trong nghề của tôi. Còn anh, trong chính phủ, anh cũng làm như thế, không đúng sao?

Tiếp tục tranh cãi là vô ích. Thượng đế đã qua đời và con người một bên là thiện một bên là ác. Philippe im lặng và ăn uống. Ayamei liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

- Đã 10 giờ!

Cô đột ngột đứng dậy đi ra cửa.

- Cô đi đâu đấy?

Cô không trả lời. Anh đi theo cô.

Trong nhà vệ sinh Ayamei ngồi xổm trước bệ xí, tay móc họng. Cô nôn mửa do bị một cơn co thắt. Từ cửa anh nhìn cô với sự thương hại và chán nản. Anh không thể căm thù cô thật sự. Nhưng cô là cái u ác tính của cuộc đời anh. Cô ở trong tiềm thức, trong mơ ước của anh, trong tình dịch mà anh xuất ra.

Anh đưa cho cô một gói khăn giấy.

- Cảm ơn... Tôi đã bảo với Jonathan Julian là tôi không uống rượu. Dị ứng với rượu cồn.

- Vì sao?

- Vì với anh ta, tôi là Ayamei, trong trắng, ngây thơ, kẻ nổi loạn, tinh thần bị tổn thương.

- Còn với tôi?

Cô ngẩng đầu.

- Anh cứ vui chơi, tôi thì không. Thật đáng buồn, tôi là chính tôi.

- Bây giờ cô đến nhà hẳn? Vì thế cô mới nôn ra rượu, đúng không?

- Không. Anh ngốc lắm. Tôi phải tỉnh táo để làm việc. Trước mắt chúng tôi là một buổi tối dài. Đưa cho tôi sổ ghi công việc hàng ngày và sổ địa chỉ của anh. Anh hãy lấy trong túi xách của tôi hai cuốn như thế, còn mới nguyên, cùng cỡ với quyển của anh và pha cho tôi một cốc trà mạn trong khi tôi đi tắm.

Anh theo cô đến phòng tắm.

- Cô định làm gì?

- Tôi sẽ tung hỏa mù. Anh hãy lập danh sách những người anh không ưa... Anh ra khỏi đây được không? Tôi thay quần áo.

*

Philippe Matelot không tin rằng linh hồn là bất tử, cũng không tin có ngày phán xử cuối cùng. Trong ý nghĩ của anh, sai lầm của Cơ đốc giáo chính là đã làm cho con người lầm tưởng họ đang sống trên thế gian nhưng thực chất lại đang ở dưới địa ngục.

Cách đây 7 năm anh gặp Ayamei nhân dịp đảng của anh tổ chức chiến dịch tranh cử ở Vincennes. Các đảng viên đều có mặt nhưng cặp mắt anh chỉ dừng lại nơi cô. Áo khoác đen, tay xỏ túi quần, cô ta đứng sau một chiếc cột trụ. Chau mày, vẻ mặt thờ ơ, cô lơ đãng nhìn sàn nhảy. Dáng vẻ cứng nhắc của cô tương phản với những đồng chí Pháp đang say sưa vì rượu vang trắng, chúc tụng nhau với những cái vỗ vai. Lẽ ra anh không được quan sát cô kỹ lưỡng, lẽ ra đôi mắt anh đã phải lướt qua con người ấy như anh đã từng làm với hàng ngàn người khác mà anh đã gặp trong cuộc đời hoạt động chính trị của mình. Gặp rồi quên ngay, lẽ ra cô ta cũng sẽ chỉ là hạt bụi trong hàng hà vô số những hạt khác đang bám vào thế giới mệnh mông này. Cuộc đời anh sẽ không có gì thay đổi và số phận anh có thể sẽ khác.

Thân hình rất đẹp của cô khiến anh nhìn không rời mắt, cho đến khi cô quay về phía anh, nhìn anh mỉm cười. Anh đang thấy chán. Không có gì buồn tẻ bằng những cuộc vận động bầu cử của đảng mà mục tiêu là đánh bóng hình ảnh dân túy của mình. Anh buộc phải tiếp xúc với mọi người, bắt tay khắp lượt, ôm hôn họ, uống cạn ba cốc vang, ăn hết một đĩa ba tê chế biến thủ công rồi lĩnh ra ngoài cửa.

- Philippe, anh đã về sao?

Anh quay lại, thấy Jacques Hautbois, nghị sĩ tỉnh Seine-et-Marne, chiến sĩ đấu tranh vì Nhân quyền ở Trung Quốc, vì sự nghiệp Tây Tạng, sự nghiệp của những người da đỏ vùng Amazone, của dân tị nạn Ruanda.

- Anh không biết cô Ayamei?

Ông ta né người. Phái sau là người phụ nữ trẻ châu Á trong chiếc áo khoác đen.

- Cô Ayamei, giới thiệu với cô đây là anh Philippe Matelot làm ở Bộ Công nghiệp. Tuần tới anh ấy sẽ đi Trung Quốc, Philippe, anh vẫn chưa nhận ra Ayamei thật sao? Vụ Thiên An Môn năm 1989, chúng ta đều thấy cô ấy trên truyền hình.

- À, đúng rồi, đây có đúng là cô sinh viên đã phải lẩn trốn hai năm ở những vùng hẻo lánh của

Trung Quốc, sau đó vượt biển đến Hồng Kông?

- Đúng, cô ấy đấy.

Jacques Hautbois đẩy nhẹ người phụ nữ châu Á về phía anh, anh chìa tay ra, cô ta cầm lấy. Trong lúc hai người chào nhau, Jacques Hautbois đã lĩnh đi chỗ khác.

Anh cảm thấy bắt buộc phải hỏi cô một câu gì đó trước khi bỏ đi.

- Hiện giờ cô đang sống ở Paris?

- Vâng.

- Tốt, tuyệt vời...

- Tuần sau anh đi Trung Quốc à?

- Vâng, tôi đi tiền trạm cho chuyến viếng thăm của ngài bộ trưởng. Rất hân hạnh được biết cô và một lần nữa hoan nghênh cô đã chọn nước Pháp.

Một ánh thất vọng hiện lên trong mắt người phụ nữ.

- Anh đã về sao?

- Vâng, tôi phải xử lý một hồ sơ, Philippe bịa ra lý do. Anh định đến chỗ cô sinh viên người Nhật, trước khi về nhà với vợ. Cô này ở một căn phòng dành cho người giúp việc.

- Tôi cũng về đây. Giống như anh, những hoạt động kiểu này tôi thấy chán.

- Sao cô biết tôi chán?

Cô mỉm cười không đáp.

- Anh cho tôi đi nhờ xe được không? Tôi ở gần Bảo tàng Invalides.

- Cùng đường với tôi. Mời cô.

Lộ trình của họ dài 20 phút. Philippe nhớ lại thời ấy cô ta nói tiếng Pháp giọng còn lơ lớ. Anh đã hỏi cô về Thiên An Môn, về việc cô đến Pháp cư trú, về cuộc sống của cô hiện nay ở Paris. Đến bây giờ anh vẫn tự hỏi lúc ấy ý đồ của cô ta là gì. Dọc đường cô ta vẫn luôn mặc áo khoác, mái tóc búi thành đuôi ngựa cũng không để xõa. Cả hai đều không hề có một cử chỉ ỡm ờ, một lời mạnh bạo, hay một cái nháy mắt mời chào.

Anh đưa cô về nhà và ghi số điện thoại của cô, sau đó đến phòng cô sinh viên người Nhật. Cô này đang đợi anh, trên người chỉ mặc một chiếc nịt vú, một chiếc váy vải ca rô màu, đi tất ngắn kiểu học sinh.

Anh đã đi Trung Quốc. Đó là chuyến đi đầu tiên của anh đến đất nước này. Khách sạn của anh nằm cách Thiên An Môn hai trăm mét. Trước tượng đài Giải phóng có binh lính đứng gác, dưới chân tượng đài, Ayamei và những người bạn của cô đã biểu tình tuyệt thực. Trên quảng trường, khách du lịch dạo

chơi, chụp ảnh, bọn trẻ vui chơi thả diều.

Đến Thượng Hải, các quan chức cho anh thấy một nước Trung Quốc đang phát triển kinh tế mạnh mẽ. Tới Trùng Khánh, ngày cuối cùng của chuyến đi, sau một dạ tiệc ngập tràn bia rượu với quan chức địa phương, anh đi lang thang gần khách sạn, và tình cờ vào một quán trà. Lúc ấy trời mưa. Những ngọn đèn lồng đỏ đung đưa theo gió. Giọng nói của Ayamei bất chợt vang bên tai anh. Cô bảo anh: Nước Trung Quốc hiện đại đã ra đời tại Thiên An Môn năm 1989. Anh có thể làm việc với nó mà không bị mặc cảm tội lỗi. Nghị sĩ Jacques Hautbois đã sai lầm khi định trừng phạt chính phủ Bắc Kinh. Chính phủ ấy đã được thanh lọc bằng máu của sinh viên. Tối hôm ấy anh đã nghĩ: Tại sao mình không bắt bồ với một nữ anh hùng Thiên An Môn, để thay cho các cô gái Nhật.

Một tuần sau khi đi Trung Quốc về, anh điện thoại cho cô. Họ uống nước giải khát. Cô vẫn mặc áo khoác nhưng tóc đã xổ sau lưng và chiếc áo liền thân đã làm nổi bật những đường gợi cảm của bộ ngực. Tuần sau anh mời cô ăn tối. Tối hôm ấy họ đã đưa cô lên giường ngay tại nhà cô, trong căn hộ một buồng nhìn ra mái vòm màu vàng của Bảo tàng chiến tranh Invalides.

Thời ấy khi cô con gái đầu lòng Camille được hai tuổi, Philippe bắt đầu lãng nhãng với những phụ nữ khác và đều đạt mục đích. Sau một cuộc tình với một nữ thực tập sinh ở Bộ, anh liên tiếp có thêm nhiều tình nhân khác. Anh bị hút hồn bởi các thiếu nữ đôi mươi chưa phát triển đầy đủ và bốc lửa. Cô gái Nhật cho anh biết sự dịu dàng và nhút nhát của thiếu nữ châu Á. Cuộc gặp với Ayamei đánh dấu đỉnh cao của thời kỳ có nhiều biến cố ở anh: người sinh viên nhút nhát, anh học trò Học viện Hành chính quốc gia từng bế tắc đã vươn tới quyền lực và đạt được sự sung mãn của đàn ông.

Cô gái Trung Quốc cũng chỉ là một trong số các cuộc phiêu lưu tình ái mà anh điều phối với sự chính xác của nhà kinh tế. Mỗi tuần anh đến nhà cô một lần, cặp tình nhân ăn tối trong gian bếp cho kín đáo và không tốn tiền bằng đưa cô ta đi nhà hàng. Xong bữa là lên giường ngay. Được một thời gian, anh giới hạn các cuộc gặp trong vòng hai tiếng và trở về nhà trước nửa đêm, nhẹ nhàng nằm xuống bên cô vợ Marie mà không cảm thấy ân hận nhiều. Cô gái Trung Quốc không phải là đỉnh cao các cuộc chinh phạt của anh. Anh vui vẻ gặp cô vì lý do khác. Cô ta đã bị đàn áp ở trong nước, rồi đến Paris cư trú trong tình trạng không hành trang, không giấy tờ tùy thân. Với cô, anh cảm thấy mình có sức mạnh và tốt bụng. Anh cảm thấy đã ban ơn cho cô khi làm tình với cô và nghĩ rằng người con gái đã ném trái đau khổ này đáng được hưởng khoái cảm cực điểm do đất nước đón nhận cô ban cho.

Một hôm cô mời anh đến dự một cuộc họp của Hội những người bạn vì nền dân chủ ở Trung Quốc. Anh đã làm theo. Thay mặt hội, cô biểu anh một phong bì đựng 1.000 ơ rô. Anh nhận ngay không để cho cô phải nài nỉ. Ít ngày sau đó cô nhờ anh viết tựa cho một cuốn sách giới thiệu hàng triệu năm. Nhờ công việc nhỏ nhoi này anh được trả 4.000 ơ rô tiền mặt. Ayamei sống rất giản dị mặc dù cô vẫn bảo nhiều trí thức Trung Quốc thường xuyên góp tiền ủng hộ hội của cô. Buổi tối ngày khai mạc triển lãm, cô giới thiệu anh với một thương nhân Trung Quốc từ Hồng Kông sang, một trong những người đã hào hiệp ủng hộ hội của cô. Ông này muốn nhập một số lượng khăn vệ sinh của Pháp. Chỉ trong hai tháng, Philippe đã tìm được cho ông ta một đối tác. Để cảm ơn anh, ông ta mời anh ăn tối và biếu một hộp sô cô la trong đó đựng 20 tờ 500 ơ rô. Philippe dành 3 ngày suy nghĩ. Marie là người hoang phí. Bé Juliette sắp chào đời, anh đã phải vay một khoản tiền mua nhà. Cuối tháng không còn đồng lương nào. Thế thì sao lại không nhận khoản hoa hồng kia mà anh cho là chính đáng? Một số nhà công nghiệp Trung Quốc khác lần lượt đến gặp anh. Ayamei trở thành người không thể thiếu được trong việc tăng thêm thu nhập cho anh. Đến ngày cô tiết lộ với anh thực chất cô làm việc cho chính phủ Bắc Kinh và

đang nắm số tài khoản của anh ở ngân hàng Liechtenstein mà các khách hàng của anh rút tiền hoa hồng cho anh vào đó. Philippe Matelot mới hiểu ra là đã quá muộn, không còn đường lùi nữa. Anh ta đã bán mình cho quỷ.

Từ ngày đưa ra bằng chứng cho thấy anh đã bị nắm gáy, cô ta không cho anh đụng chạm đến người đồng thời chấm dứt mọi quan hệ xác thịt. Khi bé Camille nhà anh được 4 tuổi. Ayamei trở thành giáo viên tiếng Hoa của nó. Cô ta đến trông hai đứa bé khi anh và vợ đi chơi.

Qua tay Ayamei, anh đã thành một quân bài đặt vào một bàn cờ lớn. Kiến thức về thế giới Trung Quốc, năng lực của anh với tư cách một nhà chiến lược đáng chú ý, ngài bộ trưởng công nghiệp giới thiệu anh với bộ trưởng tài chính. Vị bộ trưởng này tin cậy anh giao cho anh một hồ sơ về buôn bán vũ khí. Trong sân chơi của các ông lớn này, Philippe được dịp tỏa sáng. Sự cô đơn và mặc cảm tội lỗi của kẻ ăn cắp vặt hoàn toàn biến mất khi anh cùng hội cùng thuyền với các lãnh chúa chiến tranh đội lốt đầy tớ của quốc gia. Anh đã bí mật bán vũ khí cho Trung Quốc. Những khoản hoa hồng anh nhận được và chia chác với các chính khách làm anh quên đi e ngại. Đảng của anh giành thắng lợi trong các cuộc bầu cử. Bộ trưởng công nghiệp trở thành bộ trưởng tài chính. Một năm sau ông ta thay thế vị Thủ tướng từ chức sau vụ đình công 100 ngày của công nhân ngành đường sắt. Theo chủ, Philippe chuyển đến phố Varenne*. Anh ta đã tưởng với mình Ayamei chính là ngôi sao may mắn.

Sau vụ khủng bố Mỹ ngày 11 tháng 9, chính quyền Taliban sụp đổ, chiến tranh Irak xảy ra, những lời cô ta rót vào tai anh bỗng chốc có vẻ có ý nghĩa.

Trung Quốc là cường quốc duy nhất có thể trở thành đối trọng của Mỹ.

Trang bị vũ khí cho Trung Quốc chính là làm suy yếu nước Mỹ.

Nước Pháp chỉ tồn tại trên thế giới nếu cùng tham gia viết nên thiên tình sử tay ba với Mỹ và Trung Quốc.

Trung Quốc là tương lai của nước Pháp.

Trung Quốc là tương lai của Philippe Matelot.

Philippe Matelot làm việc vì tương lai của nước Pháp.

*

Một giờ sáng, Marie Matelot xin lỗi Ayamei vì về quá muộn và hỏi cô có đồng ý ngủ lại nhà mình. Cô không muốn ngủ lại, Philippe đề nghị được đưa cô về nhà.

- Anh đi xem ca nhạc có thích không? Cô hỏi khi đã vào trong xe ngồi bên cạnh anh.
- Tôi lim dim ngủ để đủ sức chống chọi với buổi dạ tiệc, anh đáp và mở khóa công tắc xe.
- Anh với Marie đã bớt căng chưa?
- Cũng đỡ, sau vụ cô ấy làm mình làm mẩy hôm nọ. Cô ấy là một phụ nữ đơn giản. Sau cơn giận dỗi thì bình tĩnh lại. Tôi đã thề với cô ấy là những bức ảnh và cái thư nặc danh là do đối thủ của tôi ngụy tạo ra, nhằm mượn tay cô ấy gây bất ổn cho tôi.

- Chị ấy có tin anh không?
- Đương nhiên, cô ấy không có sự lựa chọn nào khác.

Chờ cho cửa gara mở, anh đặt tay lên đùi cô. Cô cầm lấy tay anh đặt lên vô lăng.

- Gã điệp viên của hội “*Sứ mạng của địa cầu*” thế nào rồi? Cô đã tìm cách nói dối hắn như thế nào? Hắn gã đã biết cô ngủ lang chạ tới thứ sáu vừa rồi!

Ayamei ngả đầu ra sau. Những ngọn đèn đường hắt lên khuôn mặt cô những tia sáng ngắt quãng, cô cười:

- Tôi bảo với anh ta là tôi ngủ với anh.
- Tôi có thể biết vì sao cô nói thế không?

Philippe bị chọc tức khi thấy vẻ đắc chí trên khuôn mặt cô.

- Sau buổi tối mình gặp nhau, đương nhiên anh ta nhận ra là hôm trước tôi không về nhà. Anh ta hỏi tôi đi đâu, tôi nhìn anh ta khinh bỉ rồi đáp. Sau đó tôi mang chiếc máy quay phim hắn tặng tôi ra.

Cô ta cười.

- Hắn là một điệp viên giỏi! Hắn ngẩng mặt gương cặp mắt xanh chăm chăm nhìn tôi. Ai có thể vô cảm với cái nhìn dữ dội ấy? Nó kéo dài chứa đầy dò xét và đau khổ, cầu xin tôi im lặng.

Đương nhiên tôi không tặng cho hắn món quà đó. Tôi muốn tạo ra cho mình một niềm vui. Tôi đã mang vào trong cái nhìn của mình sự dữ tợn và lạnh lùng của kẻ vừa gây ra án mạng và kể cho hắn nghe chi tiết sự việc đã xảy ra..

- Chẳng có chuyện gì cả...

- Đúng là anh thiếu trí tưởng tượng! Vợ anh đã đưa các con về nhà ngoại nghỉ cuối tuần. Lúc đi chị ấy đã bảo tôi chờ anh vì anh bỏ quên chìa khóa và anh sẽ quay về lấy. Đây là dịp hiếm có. Là điệp viên mới vào nghề, phản ứng của tôi chậm chạp, tim đập mạnh. Ngôi nhà tôi biết góc ngách đã mấy năm nay bỗng chốc trở thành một hành tinh xa lạ. Vừa xấu hổ vừa thấy hứng thú kỳ lạ, tôi lục soát hàng chồng sách, hàng đồng giấy tờ, hàng núi quần áo, ảnh, đồ chơi, buru thiếp, đồ kỷ niệm mà anh vứt lộn xộn, hy vọng phát hiện ra bí mật quốc gia nhưng lại bắt gặp những bí mật cá nhân..

- Cô có tài ba hoa đấy! Philippe cúi kính bình luận.

- Tôi đang đọc một hồ sơ trong phòng anh thì nghe thấy tiếng cửa mở và tiếng bước chân trong căn nhà. Căn phòng chỉ có một cửa nhìn sang phòng khách. Tôi không kịp đi ra cũng không biết nấp vào đâu. Tôi phải nói gì nếu anh nhìn thấy tôi trong phòng anh? Tôi lại không biết nói dối! Anh đã vào phòng khách. Tôi thấy hình như anh sang phòng ngủ. Đầu tôi quay cuồng. Tim đập dữ dội đến nghẹt thở.

Ayamei cất tiếng cười.

- Đoạn tiếp theo thế nào? Philippe lạnh nhạt hỏi.

- Tôi nhảy lên giường, cởi váy áo, nịt vú, quần lót. Tôi gây ra tiếng động nên từ ngoài cửa anh gọi tên vợ. Tôi không đáp. Anh đẩy cửa vào phòng. Tôi khóa thân nằm chềnh ềnh giữa giường, tay để trên bụng, chum chìa khóa để giữa cặp vú. Anh hỏi to: Cô làm gì thế? Anh tìm chìa khóa đúng không, vậy hãy lại đây!

- Cũng khá hay, tôi thấy mình trong cảnh đó.

- Đoạn sau, tôi tha không kể cho hấn nghe. Không phải vì tốt bụng mà vì bản chất của Ayamei là không thích nói đến chuyện đó một cách trần trụi. Anh đi ăn tối. Tôi đã chụp ảnh lịch làm việc của anh. Anh về lúc hai giờ sáng. Tôi thấy trong áo vét của anh một quyển sổ nhỏ. Tôi mang vào nhà vệ sinh sao chụp... Tay điệp viên Mỹ nghe tôi bịa chuyện. Trong lúc nói, bộ mặt tôi luôn tối sầm. Khi hấn im lặng, tôi hình dung ra phản ứng của mình nếu ở vị trí hấn. Làm như đau khổ để chứng tỏ mình rất yêu người con gái của mình? Mô phỏng sự buồn tủi và cam chịu của một gã đàn ông bị phản bội, bị hủy hoại bởi chính ý tưởng của mình? Đây là một việc khó, đòi hỏi sự tinh tế và sự thông minh bởi lẽ không bao giờ được buộc tội hay đối xử thô bạo với người con gái, cô ta có thể phản ứng lại. Nhiệt tình động viên cô ta ư? Chẳng phải đó là sự nhiệt tình miễn cưỡng sao? Người ta không nên tự biến mình thành kẻ ma cô và bắt phụ nữ ra đứng đường tiếp khách! Tôi sốt ruột chờ hấn ứng tác.

Philippe ngắt lời cô ta.

- Vì sao cô muốn hấn nổi máu ghen?

- Tôi ư?

- Lẽ ra cô chỉ nên thêu dệt một câu chuyện hoang đường đơn giản hơn. Cô, người lạnh lùng, với sự mạnh mẽ không bao giờ tắt, quán quân trong việc tạo ra những gương mặt giả dối, hiệu quả, sao cô phải nhọc lòng xây nên một cái mê hồn trận thế?

- Bởi vì...

Ayamei quay mặt ra cửa.

- Để luôn sâu vào tổ chức của hấn hơn, để sử dụng hấn hiệu quả hơn, và hấn phải là tình nhân của tôi trong một thời gian dài. Do cuộc tình này, hấn phải trở nên đui mù.

- Hấn ta? Phải lòng cô?

Philippe cười phá.

- Cô quên là hấn cũng là một công cụ. Như suy nghĩ của cô và của các ông chủ của cô, hấn là người của CIA, hấn chơi cờ tướng và đọc bản cờ thế giới bằng thuật toán. Phải lòng cô? Cô tưởng bở...

Ayamei nổi cáu.

- Anh biết gì về các điệp viên? Anh có biết điểm yếu của chúng là gì không?

Cô chỉ vào ngực trái mình.

- Đây! Giống anh, giống Marie và tất cả đàn ông, đàn bà trên thế giới này. Ở đó tồn tại một cái kết bạc tương đối hiện đại. Một chuyên gia trộm cắp trình độ cao có thể giải được mã khóa của tất cả các loại kết.

- Cô muốn nói có thể cô sẽ là chuyên gia giỏi hơn hẳn? Cô chưa kể cho tôi nghe đoạn tiếp theo. Hẳn phản ứng với câu chuyện bịa đặt của cô ra sao?

Suy nghĩ một lúc, cô đáp.

- Rất giỏi, diễn xuất rất tốt.

Cô hạ thấp cửa kính ô tô cho gió thổi vào mái tóc.

- Hẳn im lặng một lúc khá lâu rồi chăm chăm nhìn tôi, tôi chịu đựng cái nhìn dò xét tâm can của hẳn không chớp mắt. Anh biết hẳn nói gì với tôi không? “Tình yêu dành cho nhiều người đối lập với tình yêu chỉ dành cho một. Nó dựa trên sự cân bằng giữa cho và nhận, giữa dâng hiến và đón nhận. Em đã lấy trộm của Philippe Matelot, đổi lại em đã cho anh ta vài giờ vui thú. Hành động ấy lại càng xác đáng vì nó được thực hiện rất tự nhiên và không phải sử dụng đến cái tôi. Hoan hô!”

- Hẳn điên!

- Đúng là chưa từng thấy. Thậm chí tôi đã tự hỏi mình không biết hẳn có phải là gián điệp không. Để làm sáng tỏ điều đó, tôi vờ đau khổ nói: “Em ngủ với hẳn là vì anh. Em làm tình với hẳn nhưng luôn nghĩ tới anh. Em rất buồn. Xin lỗi anh.”

Cảm thấy chua chát, Philippe cầu nhàu:

- Tôi hy vọng hẳn không thấy bị sỉ nhục.

- Hẳn hỏi tôi có thấy thích không.

- Không! Đương nhiên là thế.

- Có, hơi thích.

- Hẳn có tin cô không?

- Hẳn bảo: “Thế là tốt, em hãy tiếp tục”.

Philippe vui sướng.

- Rõ ràng hẳn không yêu cô.

- Hẳn đặt tay lên tay tôi và nói: “Cơ thể em chưa tiếp nhận anh. Anh sẽ giúp em rèn luyện cho nó cởi mở hơn. Chúng ta chỉ là công cụ của Chân lý tối cao. Khi nào em hiểu ra điều ấy, em sẽ giải phóng mình khỏi Thiên An Môn.

- Vô nghĩa!

- Tôi bỗng cảm thấy Zuzhi đã làm và cùng ta chỉ phải đối phó với một môn đồ của giáo phái

“*Sứ mạng địa cầu*”. Tôi quyết định tấn công dồn dập, dùng lời lẽ của một thiếu nữ và một giọng ngây thơ nói với hắn: “Một ngày nào đó anh có đạt tới đỉnh cao của Chân lý để thoát ra khỏi giáo phái “*Sứ mạng địa cầu*” của anh không? Nhưng hắn lẩn như chạch, tôi vẫn không moi được điều gì của hắn. Hắn ngập ngừng rồi cười nói với tôi: “Em nghĩ ngợi nhiều quá. Em hãy lắng nghe trái tim mình, đừng nghe theo khối óc”.

Ayamei cười.

- Vì sao hắn ngập ngừng? Một môn đồ thật sự sẽ phải đáp lại là giáo phái “*Sứ mạng địa cầu*” không phải là một nhà tù. Đó là hiện thân của tự do. Anh thấy rõ tên Mỹ đó không có đức tin. Nhưng đâu sao hắn cũng là một đối thủ đáng gờm. Tôi sẽ phải đấu với hắn! Trong cuộc đấu tay đôi này, kẻ bền sức hơn, thông minh hơn sẽ giành chiến thắng.

- Tất cả cái trò đó chỉ là một cuốn phim do mình cô sáng tác. Hắn đến đây để tiêu diệt cô, còn cô thì nghĩ hắn sẽ làm cô vui và yêu cô! Cô điên rồi!

- Anh có bao giờ thấy tôi làm những điều điên rồ không? Tôi biết mình làm gì.

- Những chuyện đó chỉ thể hiện sự đồng bóng của cô. Cô đã thực hiện quá nhiều vụ điên rồ theo sự điều khiển từ xa của chủ nên suy nghĩ sai lệch. Cô thui thui một mình một bóng. Nỗi cô đơn gặm nhấm cô. Cô lên giường với bất kỳ gã đàn ông nào nhằm moi được một thông tin của hắn. Khi cô gặp một thằng diễn viên nhào lộn, một thằng điên, một kẻ sống dở chết dở, nó đùa cợt với mọi người, làm tình với cô để thao túng cô thì lại si mê hắn, giống như si mê chính cái bóng của mình trong gương. Điều ấy thì có ích gì? Hắn không biết cô là ai. Còn cô thì biết thân phận của hắn. Cô điều khiển hắn nhảy múa. Vì sao cô phải lao vào một cuộc đấu mà phần thắng đã thuộc về cô?

- Anh cho tôi xuống chỗ đèn đỏ. Tôi chỉ phải đi qua con phố.

- Vì sao cô không trả lời câu hỏi của tôi?

- Anh ghen với hắn.

- Tôi? Sao không phải là gã Nadet khốn khổ đang bị đày ở Nam Phi?

Cô không đáp lại, đẩy cánh cửa xe.

Anh giữ cô lại.

- Tôi chưa bao giờ đến nhà cô từ khi cô chuyển đi. Nhà cô bây giờ thế nào? Một tổ ấm êm đềm chứ?

- Hôm nào anh đến thăm cái “tổ ấm tình yêu” của tôi. Chào anh nhé, cảm ơn anh đã đưa tôi về.

Cô bước ra khỏi xe.

Khi là tị nạn chính trị, cô ta là đồ chơi của anh. Khi trở thành sĩ quan trực tiếp chỉ huy anh, cô ta trở thành đao phủ. Cô ta là người gần gũi nhất và cũng là xa cách nhất trong số những người đã tạo ra sự kiện quan trọng của cuộc đời anh. Anh không biết cô đã được Đảng Cộng sản thu nạp như thế nào, cô đã trở thành điệp viên của họ từ bao giờ. Anh không biết cô ta thích loại nước hoa nào, thích màu

gì, thích đi nghỉ ở đâu. Anh không bao giờ tặng quà cho cô, hai người không bao giờ đi du lịch cùng nhau. Nhà văn yêu thích của cô là ai? Lần cuối cùng cô đi xem phim là bao giờ? Anh chưa từng nghe cô nói về tín ngưỡng, những điều cô e ngại hay hy vọng. Họ cùng chung sống trong một thế giới, cùng bước đi trên một con đường nhưng không bao giờ nhìn nhau.

Philippe đi một vòng quanh công viên Luxembourg rồi ngược lên đại lộ Saint-Michel. Tòa nhà Ayamei ở dần dần hiện rõ trong tầm nhìn của anh. Thậm chí anh không biết cô ta ở tầng mấy. Anh cũng quên không hỏi kẻ xa lạ mà cô cùng chơi trò tình yêu ấy ở tầng mấy. Hắn là kẻ thù, nhưng sẽ được biết thứ nước hoa cô thích dùng nhất, những nhà văn cô ưa thích. Hắn sẽ đưa cô đi xem phim, và mua cho cô một cốc kem.

Đau khổ dày vò Philippe, anh chìm dần vào bóng tối.

*

Đêm giao thừa năm 1990, Philippe được mời dự hội ở ba nơi. Một giờ sáng, anh đến nhà người bạn của một người bạn anh ở gần trường Sorbonne. Cửa mở. Anh thấy một đám sinh viên đang say xỉn trong một căn phòng dành cho người giúp việc. Họ mở nhạc to đinh tai nhức óc. Anh không quen biết ai, đã định bỏ đi. Một cô gái đưa cho anh một chiếc ly, một cô khác rót rượu vang cho anh. Anh khiêu vũ. Anh nóng, ra đứng gần cửa sổ và thấy một chàng trai đang trèo lên mái nhà bằng cầu thang ngoài. Anh leo theo. Trên mái nhà, một nhóm sinh viên đang run rẩy trong giá lạnh. Họ chuyền tay nhau một chai rượu và một điều thuốc có tấm cần sa. Anh ngồi dựa vào ống thông hơi. Anh có thể ngồi ở chỗ khác nhưng đã chọn nơi ấy. Chính tại đây sự nghiệp chính trị đang đợi anh.

Một cô gái ngồi bên anh tự giới thiệu. Cô ta tên là Marie Vertu, sinh viên văn khoa Viện gia tô giáo Paris. Người cô trông cũng dễ coi, và đặc biệt cô ta là con gái của người lái xe của ngài đương kim Tổng thống, vị nguyên thủ này đã từng là người tình của mẹ cô. Một năm sau, Philippe và Marie làm đám cưới. Cuộc hôn nhân này đã đưa Philippe từ chỗ thân cô thế cô vào vị trí trung tâm của chính giới. Là một thanh niên rẻ đầy triển vọng của đảng cầm quyền, anh nhanh chóng leo qua các nấc thang.

Cùng với thời gian, giống như những phụ nữ khác lấy chồng không phải vì duyên mà vì phận, Philippe càng thăng tiến trong sự nghiệp thì Marie càng ngày càng kém nhan sắc. Khoảng cách giữa hai vợ chồng ngày càng lớn. Anh vẫn mảnh mai còn chị thì đã phát phì. Anh duyên dáng, chị lại hay cáu gắt. Anh hào hoa trong bộ com lê sẫm điểm chiếc cà vát một màu, chị mặc bộ váy áo sặc sỡ, chân đi giày đế thấp. Trông anh kém chị đến năm tuổi và giống như một người Paris chính gốc. Chị vẫn không thoát được dáng vẻ của người tỉnh lẻ.

Ở tuổi 38, Philippe thoải mái chu du khắp thế giới, một bề cá không lồ nơi những chú cá vàng xinh đẹp – các nữ nam tước, các phụ nữ được hưởng quyền thừa kế, các cô dẫn chương trình truyền hình, và các nữ văn sĩ – lượn lờ quanh đàn cá mập. Hãnh diện được ăn tối và trò chuyện với giới thượng lưu ấy, nhưng anh vẫn thấy hạnh phúc khi tối về gặp lại vợ. Marie biết anh từ đâu về, cô đã chia sẻ với anh lúc lên voi xuống ngựa, cô giống như một công ty đầu tư tài chính, tuy không có lãi nhưng cũng không mất giá.

Philippe ghen với những kẻ lập dị không đeo nhẫn cưới. Ngón tay đeo nhẫn của anh làm xấu hổ bàn tay anh. Nó chứng kiến anh hèn yếu, buông trôi. Marie chính là cái nhà tù mà anh đã tự giam mình. Cô ta là mẹ của con anh, là người giúp việc, là y tá của anh. Marie đã thấy anh kêu hét và rên rỉ. Cô

vào nhà tắm khi anh đánh răng và nghĩ đến tương lai chính trị của mình. Cô biết rõ ý nghĩa các thói tật và ẩn ý những lời nói của anh. Trước mặt cô, anh đi dép lê, mặc si-líp, mệt mỏi và phũ phàng. Từ lâu lắm rồi anh phải chấp nhận Marie là nửa cuộc đời mình. Anh yêu cô bằng một tình yêu của riêng anh: độ lượng, khinh rẻ, thương hại và thất vọng.

Phụ nữ khi đi chơi thường giữ chiếc túi xách tay của mình rất chắc. Philippe dựa vào Marie để tiến bước trong cuộc đời, dù cô chỉ là một chiếc gậy ngán và lỗi thời.

*

Từ trên ban công tầng sáu, Philippe Matelot chăm chú quan sát công viên Luxembourg. Anh không thích cái công viên không có gì huyền bí này, nó có những lối đi rộng và một hồ nước hình tròn. Anh không ưa cái hình khối lạnh lùng, vẻ hào hoa khiên cưỡng của nó. Anh cũng không có cảm tình với ông chủ tịch Thượng viện Labelle tự đắc. Vị chủ tịch này mặc dù đã gần cử tuần nhưng không vui thú điền viên hay chăm lo nhà bảo tàng của riêng mình mà can thiệp rất mạnh vào đời sống chính trị. Đứng đầu đảng bảo thủ, ông ta bày mưu lập kế trong thượng viện, phê phán những cải cách của Thủ tướng.

- Anh thấy phong cảnh thế nào?
- Rất đẹp, cô có thấy từ khi cô dọn đến đây, tôi chưa hề đến chơi không? Đã ba năm rồi!
- Bốn chứ. Thôi, anh vào nhà đi. Anh có ít thời gian mà chúng ta giả định là ngủ với nhau. Anh có mang tài liệu tôi yêu cầu không?
- Tôi để trong cặp.
- Cho tôi xem. Tốt quá! Đây đúng là tài liệu tôi cần. Kịch bản sẽ như thế này nhé: anh phải tham dự một cuộc họp vào 19 giờ, anh đến nhà tôi vào lúc 17 giờ 30 phút. Chúng ta sẽ làm tình với nhau. Sau đó anh đi tắm. Tôi đã lục soát cặp của anh và lấy được tài liệu này, chụp ảnh và để nguyên chỗ cũ. Anh rời khỏi nhà tôi lúc 18 giờ 20 phút mà không nhận ra điều gì. Kịch bản của tôi như thế, anh thấy được không?

- Được
 - Bây giờ mở nhạc để hàng xóm không bị quấy rầy vì những tiếng kêu khoái lạc của chúng ta!
- Ayamei mở nhạc Trung Quốc. Cô dùng máy điện thoại di động chụp ảnh. Anh rút trong túi ra một bao thuốc lá.

- Bây giờ anh hút thuốc sao?
- Tôi hút lại
- Xong, anh cất tài liệu vào cặp, làm ơn vào bếp lấy một cái bát, tôi không có gạt tàn.

Philippe dình dằng ở trong bếp. Khi trở lại anh thấy Ayamei đang rũ tung chiếc giường. Sau đó cô ta biến vào phòng tắm vắn vòi hoa sen cho nước chảy.

- Cô nhớ làm ướt khăn tắm đấy. Philippe nói, anh đứng dựa vào khung cửa.

- Tôi đã nghĩ đến điều đó.
- Máy giờ hấn đến kiểm tra?
- Đó không phải là việc của anh, cô đáp.

Đứng trước gương cô luồn tay vào tóc và lắc. Anh nhìn cô ác ý.

- Cô không giống một người đàn bà vừa làm tình.
- Tôi phải làm ra vẻ bị cưỡng bức. Anh không nhớ sao? Trước đây khi chúng ta còn là “tình nhân”, anh qua nhà tôi trước khi lên tàu hỏa hay vừa xuống máy bay. Anh giương súng bắn tôi nhưng không nhả đạn. Kỷ lục của anh là 33 phút kể cả tắm.

Philippe đỏ ửng mặt, chống chế.

- Dù thế nào thì cô ngủ với tôi là có mục đích. Càng xong sớm thì càng bớt phiền hà cho cô.

Anh vứt mẫu thuốc lá vào bệ xí bệt.

- Đừng xả nước, cô ta bảo.

Anh thở dài và lấy một điều khác đưa lên môi.

- Đi, ta đến phòng khách. Anh còn chút ít thời gian nữa.

Philippe ngồi phịch xuống chiếc đi văng kiểu Trung Quốc.

- Anh uống nước hay uống trà. Xin lỗi tôi không có rượu.
- Không, tôi không uống gì cả.

Cô ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện với anh.

Chiếc đĩa hát bắt đầu phát ra những âm thanh lách tách. Đó là một loại nhạc jazz có từ những năm 30 ở Thượng Hải.

- Cô hãy nói với hấn là chúng ta cũng đã làm tình trên tấm thảm của cô.
- Để xem.

Cả hai lại im lặng. Sau một hồi im lặng, anh liều hỏi.

- Vì lí do gì cô làm việc cho Bắc Kinh?

Cô nhú mày.

- Sao bây giờ anh lại hỏi tôi điều đó?
- Cô thấy đến bây giờ tôi mới hỏi cô điều đó là bình thường không?

Ayamei nhìn đồng hồ.

- Tôi không muốn nói chuyện chính trị. Chúng ta chỉ còn chín phút. Anh hãy hỏi tôi việc khác.
Anh thử dài.

- Nếu không làm gián điệp cô có bao giờ mơ ước được làm những điều mình thích không?

- Chắc anh muốn nói là nếu tôi không sinh ra ở Thiên An Môn? Nếu tôi không phải là Ayamei?
Bây giờ nghĩ đến điều đó đã quá muộn. Tôi là Ayamei, chấm hết. Anh còn 8 phút.

- Cô đã nghĩ đến nghỉ hưu chứ? Tôi muốn nói: Cô có được nghỉ hưu không?

- Tôi sẽ xuống đường biểu tình. Thế là được về hưu sớm.

- Cô có sợ chết không?

- Anh hỏi nhiều quá, Philippe!

- Trong đời mình cô đã yêu ai chưa?

Cô nhìn anh khinh bỉ.

- Cơ quan phản gián Pháp phái anh tới đây để lột mặt nạ tôi phải không? Cô đứng dậy, nói.

Không cần xin phép, cô lục soát người anh.

Philippe chống cự.

- Cô làm gì thế?

- Tôi kiểm tra.

- Ayamei, rốt cuộc cô đã bị hoang tưởng. Tôi chẳng có gì cả. Tôi đang làm việc cho cô!

- Thà hoang tưởng còn hơn bị phản bội, cô đáp.

Không tìm thấy gì trong người Philippe, cô lại ngồi xuống ghế.

- Cô phải đi khám bệnh đi, sau một lát im lặng Philippe nói.

Cô lại liếc nhìn đồng hồ. Anh tưởng cô sẽ tổng anh khỏi cửa, nhưng cô bảo anh:

- Có, tôi đã yêu một người trong đời.

- Ai thế?

- Anh! Lần đầu tiên thấy anh trong cái Hội trường ấy, tôi bị cái nhìn của anh cuốn hút. Cái nhìn ấy rực lên một ngọn lửa làm liên tưởng đến Julien Sorel, đến Rubempré, đến Rastignac, và đã khơi dậy trong tôi sự thèm khát yêu đương. Anh muốn tồn tại. Tôi đã quyết định đưa anh đến sự tồn tại đó. Lá thư nặc danh gửi thẩm phán tố cáo cựu Bộ trưởng Tài chính, nhân vật cạnh tranh với ông chủ anh, có biệt thự bất hợp pháp ở đảo Corse, ai là tác giả? Là tôi! Những bức ảnh chụp Michel Dorade đang

lạm dụng nam thiếu niên ở Thái Lan? Lại tại tôi! Nếu đó không phải là tình yêu thì là gì?

Không thể đối thoại được với cô ta, Philippe nhẫn nhục chịu đựng, để Ayamei liệt kê các khoản nợ của mình. Chắc chắn cô ta đã làm tình trong căn hộ này với gã điệp viên CIA. Nhưng chính xác là ở đâu? Trên giường, đương nhiên rồi, nhưng còn có ghế bành, ghế đi vắng Trung Quốc, chiếc bàn trong phòng ăn. Có thể còn dưới vò tắm sau khi đã lăn lộn trên sàn nhà? Rồi chúng lại tiếp diễn: cô ta vịn tay vào chậu rửa, còn hấn làm từ phía sau, hai đứa nhìn nhau trong gương...

Phải chăng hấn làm tốt hơn anh? Dù thế nào cô cũng đã thay đổi. Đã có sự long lanh trong ánh mắt. Cô gái ấy vốn cứng rắn và ngoan cường đã tìm lại được nữ tính của mình. Mà bây giờ cô ta mặc quần áo màu hồng. Điều này không đúng với những điều quy định từ trước! Nữ đao phủ phải trung thành với tù nhân của mình. Cô ta không có quyền lên chín tầng mây với một gã gián điệp trong khi Philippe phải xuống địa ngục với vợ mình. Việc này không bình thường. Có vấn đề rồi!

Có lẽ cô ta đã bị thằng Mỹ xoay chiều! Những tài liệu giả mạo ấy dùng để làm gì? Phải chăng chúng nuôi dưỡng cho một âm mưu của Mỹ nhằm gây thiệt hại cho nước Pháp? Hay người Trung Quốc muốn đầu độc người Mỹ? Hay người Mỹ và người Trung Quốc đã bắt tay với nhau và tìm cách đánh lạc hướng chú ý của người Pháp? Vì mục tiêu là gì? Cô nữ gián điệp này đang giờ trò gì? Cùng với ai? Chống lại ai?

Tiếng nói của Ayamei cắt ngang suy nghĩ của anh.

- Đến giờ rồi, anh phải đi thôi.

Anh im lặng cầm lấy chiếc cặp và đi ra cửa.

- Anh không tạm biệt tôi sao?

Philippe xoay người lại.

- Hấn ở tầng mấy?

- Tạm biệt anh Philippe.

Cánh cửa khép lại.

*

Quãng đời trước, Philippe Matelot tên là Gilbert Turbo. Bố anh, ông Claude Turbo, là chủ cửa hàng cá ở cảng Saint-Tropez.

Trong quãng đời ấy, khi mùa hè đến, ngay từ sáng, gia đình cậu đã phải đóng cửa sổ để giữ mát mẻ cho ngôi nhà với những bức tường nức nẻ, và những chiếc ghế tựa kêu cọt kẹt. Trần nhà cao, những cái giường bằng thép uốn thì chật hẹp. Những khúc cá tuyết được ngâm vào két nước nhà vệ sinh để làm giảm độ mặn của chúng mỗi lần xả nước. Những cái bẫy chuột để la liệt dưới những đồ dùng bằng gỗ. Trong bếp, thứ duy nhất có màu sáng là những chiếc xoong bằng đồng thau. Cậu bé Gilbert khoác áo choàng và làm bài trên chiếc bàn tròn được trang trí bằng một chiếc bình hoa đặt trên tấm khăn lót trắng bằng sợi móc tay. Sau khi đã chắc chắn bố mẹ đang bận bán cá, cậu bé lại gần cửa sổ mở hé hai cánh. Qua khe hở, cậu thấy từ chân trời kéo về những chiếc thuyền buồm và những cô gái tóc vàng,

trần ngực. Với cặp ông nhòm dùng cho hướng đạo sinh, cậu thoát ra khỏi căn nhà bằng cửa sổ, vỗ cánh bay cùng những con hải âu, chúng đậu xuống các cột buồm, rồi dạo chơi trên cánh tay, trên mông, và trên những cặp vú rám nắng. Mùa đông trở lại. Bố cậu gà gât bên quầy cá, còn mẹ đầu quần lô tóc, miệng ngậm thuốc lá Galouis, sang quán cà phê hàng xóm chơi bài ta rô. Cánh cửa sổ đã mở nhưng kẻ tàu thì vắng lặng. Gió Mistral thổi trên mặt biển giận dữ tung những con sóng nhọn chĩa lên trời.

Thời niên thiếu, theo một đứa bạn học vốn là con một bác sĩ nha khoa, Philippe la cà hội hè thâu đêm suốt sáng. Tóc xít gôm, áo sơ mi phanh cổ, cậu hút thuốc lá, đóng vai anh chàng điển trai tầm tối, những chùm pháo hoa nổ lộp độp phía trên vịnh, những chai sâm banh được bật nút và bọn con gái mặc nguyên cả quần áo nhảy xuống bể bơi. Những đêm ấy, đêm nào cũng sẽ giống đêm nào nếu như cô bé Eliette không xuất hiện. Cô bé đi đến chỗ cậu, cậu không hiểu bằng cách nào và vì sao. Cô hỏi xin cậu một liều thuốc và hai đứa trò chuyện với nhau như đã quen biết từ lâu.. Cô thú thật đây là lần đầu đi nghỉ ở Saint-Tropez. Cậu tuyên bố mình thuộc lòng thành phố. Cô bảo mình ở trong biệt thự thấy buồn và cậu hẹn cô hôm sau gặp nhau ở quảng trường Lices, cậu sẽ dạy cô chơi bi sắt.

Hôm ấy cô bé mặc chiếc áo váy màu xanh bằng vải bông điểm hoa cầm chướng lấm chấm, đầu đội một chiếc mũ rơm cầm một bông hồng khô, chân đi đôi xăng đan vải màu xanh kẻ sọc. Mặt trời về chiều hắt nắng lên cây cối, và những bóng râm vờn lượn trên sân bi. Khi Eliette tung viên bi, cô gập chân, mở miệng, thè lưỡi. Trái tim của cậu thiếu niên Gilbert đập như gõ trống. Cậu chưa từng thấy cái cổ chân nào thon, cái cổ tay nào hồng và một bộ mặt đáng yêu như của cô. Tuy chưa từng một mình đi cùng với một cô gái nhưng cậu cũng biết học theo các tay chim gái đầy kinh nghiệm ở Cinneçita*, mời cô uống một cốc nước bạc hà, và ăn một cốc kem vani, sau đó mời cô lên thuyền máy đi câu. Cô cười vì cái giọng miền Nam của cậu nhưng đôi mắt màu hạt dẻ của cô nhìn cậu khâm phục. Cậu nhận được một cuộc hẹn nữa vào hôm sau. Nhưng cô bé chợt hỏi về nghề nghiệp của bố cậu. Cậu do dự không biết nói dối hay nói thực và đã lựa chọn cách dễ dàng nhất là thú nhận. Một người lái xe đã tới đón cô. Cô lên, vẫy tay chào cậu sau cửa kính. Hôm sau cô không đến chỗ hẹn. Ba ngày sau đó, từ xa cậu thấy cô trò chuyện với một chàng trai trong một cuộc vui. Cậu đến gần cô, cô duyên dáng quay mặt đi chỗ khác và không nhìn cậu. Nàng Eliette de Landeverte đã vừa thay đổi số phận của Gilbert Turbot.

Cậu hiểu ra rằng sự thật chỉ làm cho kẻ yếu hèn càng thêm yếu hèn. Cậu không chạy theo hội hè nữa. Sau khi lên Paris học, cậu không quay về Saint-Tropez. Bố mẹ cậu thì về hưu và chuyển đến sống ở Draguignan. Khi vào học Học viện Hành chính quốc gia, chàng trai làm các thủ tục pháp lý để được mang họ của mẹ.

Trở thành Philippe Matelot, anh đi nghỉ ở vùng Bretagne dù nơi ấy có sương mù và mưa.

Anh đã chôn chặt chiếc thuyền máy vào nơi sâu thẳm nhất của trí nhớ, và dạy cho hai đứa con gái của mình lái thuyền buồm.. Anh trở lại Saint-Tropez với tư cách là cô vấn kinh tế của Thủ tướng theo lời mời của những người bạn giàu có. Trên phố, không ai nhận ra anh và anh cũng không nhận ra quê hương. Hiệu bán đồ trang sức, hiệu quần áo, cửa hàng trang trí nội thất đã chiếm chỗ của các quầy bánh ngọt, cửa hàng thịt, hàng cá và hiệu chữa giày. Cửa hàng cá của bố anh trước kia không còn nữa, ở chỗ của nó bây giờ là một hiệu quần áo với các dây mini jup, áo phông, khăn quàng xanh trắng dành cho cổ động viên của đội bóng Marseille.

Anh gặp lại Eliette trong một bữa tối và chỉ nhận ra cô nhờ tấm biển ghi tên cô để bên ly rượu. Anh buông lời tán tỉnh. Cô giải thích với anh là vừa chia tay chồng. Cô cố mỉm cười với đôi môi bơm xilicon. Khi họ dùng cà phê, cô cho anh số điện thoại. Ngày hôm sau, anh đến khách sạn gặp cô để

uống với nhau một ly, rồi lên phòng cô xem giúp chiếc máy tính xách tay bị hỏng.

Ayamei đã nhâm khi nói tham vọng thành đạt của Philippe Matelot đã đến mức điên cuồng. Thực ra anh chỉ bị cơn khát trả thù ám ảnh. Nhưng khi cơn khát ấy dịu đi, anh lại tiếp tục chinh phục những đỉnh cao khác, tiếp tục giật dây và bị giật dây. Điều này đã thành thói quen.

*

Philippe Matelot bấm mã số và đẩy cửa ra vào. Sảnh nhà im ắng và tối tăm như trong một cái hầm.

Bước vào thang máy anh ngắm nhìn mình trong gương và vuốt lại mái tóc cho ngay ngắn.

Ayamei là ai? Anh tự hỏi.

Sau cái nhìn nghiêm khắc và nụ cười xã giao, bộ mặt thật của cô ta là gì?

Cô ta thấy gì trong chính tấm gương này: một nạn nhân, một con quỷ hay một con điên?

Cô ta có thấy hối tiếc, buồn bã hay vui vẻ?

Ác mộng khủng khiếp nhất của cô ta là gì?

Khi nào thì cô ta khóc? Cô ta đã khóc bao giờ chưa?

Cô ta có cảm giác ghê tởm chính mình, có muốn cày xới da thịt mình để linh hồn siêu thoát?

Cô ta có khinh ghét cơ thể mình, cái cơ thể dĩ điểm, cơ thể của một người đàn bà vô sinh?

Cô ta mong ước trở thành một người như thế nào nếu không phải là Ayamei?

Trên đường phố, cô ta có ngắm nhìn những phụ nữ đi mua sắm, dắt con hay dắt chó đi chơi và sống cuộc đời bình lặng?

Cô ta có nhận ra rằng ngày ngày ở Luxembourg đàn ông đàn bà vẫn gặp nhau, làm vừa lòng nhau, cặp với nhau, kết hôn rồi sinh con đẻ cái?

Cô ta có thấy trên truyền hình người ta nói đến những việc không liên quan gì đến cô như nạn ung thư, hỏa hoạn, các vụ kiện tụng, các cuộc hôn nhân của các ông hoàng bà chúa, hay bầu cử Giáo hoàng? Sự kiện nối tiếp sự kiện. Cô ta có quá tự tin? Làm sao con người lại quá tự tin?

Cô ta có biết cười là biểu thị vui mừng? Khóc làm vui nổi u sầu? Có lần cô ta bảo cô căm thù giấc ngủ vì nó tước mất vũ khí của cô, khiến cô dễ tổn thương. Có bao nhiêu đêm cô ta được yên giấc?

Cô ta nghĩ gì về cái chết, cái sự mất kiểm soát đáng ghét ấy?

Giờ đây hai tên gián điệp cùng ở một nhà. Tên người Hoa ngủ trên đầu tên Mỹ. Giấc mơ của chúng bồng bềnh bên nhau. Cái cầu thang với hàng tay vịn bằng đồng gắn kết cuộc đời chúng như dây rốn nối bào thai với mẹ. Tên Mỹ đang yêu? Cô ta đang yêu? Nếu đó là sự thật cô ta sẽ thất bại. Nếu cô ta thất bại, Phillipe cần hành động để không bị cô ta kéo xuống vực.

Nhưng liệu cô ta có khả năng yêu? Những từ như Thượng đế, tình yêu, nhân từ, chẳng phải được

tạo ra bởi những con người muốn tìm cách nô dịch đồng loại? Nếu Thượng đế tồn tại, Người chỉ có thể là thứ năng lượng khuếch tán, là từ trường với hai cực là sự thực và giả dối. Nếu Thượng đế đã tồn tại thực sự, Người đã không hề quan tâm đến con người, loài vật và tinh tú. Thượng đế đang còn đó. Người bỏ mặc ta trong điên loạn vì ảo tưởng. Căm thù nhưng lại tưởng là yêu, gây tội ác lại nghĩ làm điều tốt, lừa dối lại cho là nói thật, đau khổ nhưng lại tỏ ra vui sướng.

Cửa thang máy từ từ mở. Philippe hít một hơi rồi bấm chuông.

- Chào anh!

Ayamei hiện ra trong ánh sáng chiều. Cô mặc chiếc sơ mi hoa hờ vai để lộ nửa cặp vú. Cô lộng lẫy, Anh hôn lên má cô, tránh nhìn vào ngực cô, và đi ra ban công.

- Cô cho tôi uống gì đi tôi khát.

Giọng của Ayamei lạnh lạnh.

- Anh muốn uống gì?

- Nước suối, Ở nhà cô chỉ có thế.

- Anh uống cô ca không? Tôi vừa mua một két.

Ánh mắt của Philippe quét qua công viên Luxembourg và dừng lại ở tòa nhà Thượng viện. Trên báo ra sáng nay ngài chủ tịch Labelle lại nã đạn vào Thủ tướng.

- Anh đang nghĩ gì thế?

- Không, tôi ngắm cảnh.

Cô nhẹ đến bên anh.

- Đẹp đấy chứ?

- Ừ...

Tiếng của Ayamei trở nên rất khẽ:

- Anh đừng quay mặt lại, nói nhỏ và tiếp tục ngắm công viên Luxembourg. Gã Jonathan đã gắn máy quay trong phòng ngủ của tôi.

- Cái gì?

- Tốt nhất anh hãy đứng yên một chỗ. Uống nước và giữ bình tĩnh. Kìa, anh nhìn kìa, kia là trường Đại học Y khoa. Kìa là tháp Montparnasse...

Ayamei gơ tay, và từ từ vẽ một hình bán nguyệt.

- Gã Jonathan muốn quay phim chúng ta. Anh không hiểu đây là biện pháp cũ rích, nhưng cũng giúp chúng ta diễn lại cuộc tình, chắc anh sẽ hài lòng.

- Tôi không thể, Philippe trả lời khô khốc. Tôi không muốn bị quay phim khi đang trần như nhộng. Tôi không muốn cho hắn một bằng chứng để không chế tôi. Tôi không muốn làm tình trước ông kính. Cô yêu cầu tôi làm một việc không thể.

- Chúng ta đã từng làm tình trước ông kính, Ayamei nói. Khi anh đến nhà tôi ở gần bảo tàng Invalides...

Philippe quay mặt lại nhìn cô ta như thôi miên. Cô xông vào ôm anh, thì thầm vào tai anh:

- Phải làm cho hắn thấy chúng ta làm tình với nhau để hắn tin vào sự dàn dựng của chúng ta. Tranh cãi chỉ vô ích. Cố gắng của anh sẽ được đền đáp. Một lá thư tố cáo sẽ được gửi đến thẩm phán Vaneau. Chẳng lẽ anh không muốn thấy kẻ thù cũ của anh bị điều tra vì vụ khai khống số lượng nhân viên sao? Nào, cởi quần áo ra, mau lên.

*

Ánh sáng thật khó chịu!

Philippe thấy chân mình đung đưa, cơ bụng dưới thì co lại. Anh cảm nhận mồ hôi chảy theo dòng trên thân mình. Anh nhận ra trên mặt Ayamei một nụ cười đê mê. Cô ta đắc thắng. Cô ta đang chứng minh quyền lực tuyệt đối của đàn bà đối với đàn ông. Cô làm anh nổi hứng rồi làm anh xẹp xuống. Cô mua linh hồn anh và bán lại cho anh thể xác cô. Cô kích thích anh và làm nhục anh, đưa anh lên chín tầng trời rồi vớt anh xuống địa ngục. Cô ta đang nghĩ gì, lúc này, tại đây trong tư thế đùi dạng, tay đan chéo, đầu ngã sau? Sự vui thú đầy tính toán nào đang sôi sục trong cái hộp sọ phủ tóc kia? Cái bộ mặt được làm bằng xương thịt, dây thần kinh và cơ bắp kia, sao nó lại cười?

- Cô quỳ xuống, anh ra lệnh để trả thù cái cười ấy.

Cô ngoan ngoãn vâng lời.

Anh nhắm mắt. Ayamei chỉ là một cặp mông, một cái tròn mà tay anh bầu vào, một con cái sẵn sàng chờ con đực nhảy. Cô ta chỉ là cảm giác. Thế giới này cũng chỉ là những cảm giác: chán, mệt, nóng, lạnh...

Tên Mỹ đã đặt máy quay phim ở đâu? Anh hình dung cái mặt mình trên một màn hình lớn, cảm bóng nước bọt, thè lên như một con hươu cái động đực, thở hổn hển như heo. Hình ảnh đó khiến anh muốn trốn chạy. Nhưng chạy đi đâu? Linh hồn anh đã bị đóng đinh vào thể xác, anh bị trói vào chính mình. Chân tay anh phải cử động. Anh phải ở đây và vui thú.

Loài vật giao phối để sản sinh, vì sao con người khi lên giường phải dùng bao cao su? Vì sao phải lẫn lộn, phải kêu thét vô ích nếu không để duy trì nòi giống? Bao nhiêu con người đang giao cấu tại thời điểm này trên hành tinh? Trong số đó có bao nhiêu kẻ đồng tính, kẻ chuyên lạm dụng trẻ em, kẻ thông dâm, kẻ làm tình bằng miệng, kẻ thủ dâm bằng dụng cụ?

Bằng một động tác rất uy quyền. Philippe giữ chặt hai háng của Ayamei. Anh phải tập trung nếu không của quý của anh sẽ xỉu ngay. Cô lật người, nằm ngửa ra và co chân lên.

Anh thực hiện động tác nhanh hơn, nhưng không cấp tập. Anh không đủ tự tin để thể hiện mình. Tuy nhiên anh không muốn tỏ ra yếu kém hơn các gã đàn ông khác, chúng thách thức anh trong tình ái. May

mà Philippe vẫn giữ được phong độ. Anh có lợi thế này vì sống ở ngoại ô Neuilly cạnh rừng Boulogne và đã để một chiếc xe đạp luyện thể lực trong phòng mình mặc dù Marie phản đối. Anh vẫn có thể để trần mình với cái bụng thon mặc dù các bữa sáng anh ăn ở Bộ, buổi trưa thì tràn ngập rượu bia, hay những buổi tối ăn với giới thượng lưu. Đời sống của một chính khách chính là một chuỗi ngày ăn uống vô độ. Vì vậy Philippe luôn bị ám ảnh vì trọng lượng cơ thể. Anh cân hai lần một ngày, đạp xe cho tiêu mỡ và cho tiêu tan nỗi ân hận vì đã ngầu ngĩnh quá mức. Marie trách anh chỉ quan tâm đến vẻ bề ngoài. Nhưng béo ra là sẽ già đi, là sẽ giống ông bộ trưởng của anh với ba cái cằm sau chiếc nút ca vát và một bàn tay to béo tằn nhang vung vẩy điều xì gà. Là không còn cương cứng, là không thể phóng ra mạng mẽ. Tuổi già còn tệ hơn cái chết.

Anh bảo cô:

- Cô ngồi lên tôi.

Cô gạt đầu.

Anh nằm duỗi chân, xuôi tay, đùi hơi dẹt. Bàn chân của Ayamei làm anh lạnh sùng. Cô hoan hỉ nhìn xung quanh rồi gập đùi ngồi lên người anh. Anh nhắm mắt. Chất dịch tiết ra từ người đàn bà bao quanh anh, xoắn lấy anh. Anh phát ra những tiếng rên và giả bộ khoái cảm. Cái của quý của anh bị đau nhưng anh phải làm như đang ngất ngây vì kích thích. Anh hé mắt loáng thoáng thấy những giọt mồ hôi trên trán Ayamei. Mặt ửng đỏ, mái tóc rối tung, cô cắn môi dưới, nhảy tung tung trên anh.

- Mạnh nữa lên! Anh bảo cô.

Động tác của cô dồn dập hơn. Anh há mồm, ngoẹo đầu lúc sang trái, lúc sang phải. Tiếng kêu rên của anh trở thành tiếng thở hổn hển.

- Làm đi đồ đa tình! Mạnh lên! Thế! Tốt! Đã quá!

Không biết anh hé mắt theo dõi mình, cô quay đầu mỉm cười với một bức thư pháp Trung Quốc treo trên tường. Đôi môi cô giãn ra để lộ hàm răng hạt na. Quá chua xót, anh phát mạnh vào mông cô.

- Nữa! Mạnh lên! Ta sẽ cùng sướng! Cô sắp chưa? Tôi sắp rồi! Tôi xuất rồi! Á!

Anh thét lên một tiếng dài.

Cô đổ xuống người anh tưởng anh đã đạt tới cực điểm của khoái cảm.

Anh bị choáng. Suốt cả đoạn đời trước anh chưa bao giờ dám kêu thét như thế.

Tiếng kêu đã rút hết sức lực của anh nhưng anh cảm thấy được giải phóng.

Kêu thét còn hơn là thú vui.

*

Quảng trường Saint-Sulpice. Cái nóng đầu hè khiến các bà các cô trút bỏ trang phục. Vào quán cà phê Tòa thị chính, Philippe đi qua đám khách đang chuyện trò âm ỉ trong khói thuốc lá, tới một cầu thang hẹp phía trái nhà vệ sinh. Anh bước lên những bậc thang dốc đứng.

Tầng hai không một tiếng động, không một bóng người. Đứng bên cửa sổ anh thấy một cây hạt dẻ già với tàn lá rậm rạp và một mái nhà thờ.

Cô tới muộn. Cô mặc chiếc áo dài bằng mút xơ lìn màu xanh ve. Cô ngồi xuống chiếc ghế băng và bảo anh.

- Hôm nay chúng ta được yên.

Anh tán dương cô, các chính khách thường hay làm thế.

- Cô đẹp quá! Áo của cô cũng đẹp.

- Anh thích chiếc áo này không? Từ khi thành môn đệ của giáo phái “*Sứ mạng địa cầu*”, theo luật lệ, tôi phải thay đổi màu sắc quần áo mỗi ngày. Trong một tuần tôi phải là 7 sắc cầu vồng.

- Thế ư?

- Anh không nghĩ điều đó tốt với tôi sao?

- Có và không.

- Từ khi anh biết tôi, anh Philippe, tôi luôn mặc màu đen. Ngoại lệ duy nhất là màu đỏ. Chưa bao giờ tôi mặc quần áo màu xanh da trời, màu xanh ve, màu cam hay vàng. Giờ đây tôi cảm thấy mình bớt tối tăm hơn, và cởi mở hơn với mọi người.

- Có thể... Tôi không nhớ...

- Đương nhiên là anh không nhớ. Đối với anh, đàn bà là những thứ đồ bằng gỗ trong phòng lễ tân. Cái thì dùng để ngồi, cái thì dùng chứa tàn thuốc lá, hay để báo chí. Anh có bao giờ xem những động sản đó ở phố Varenne không?

- Cô đang kết án tôi?

- Tôi chỉ muốn nói với anh những luật lệ của “*Sứ mạng địa cầu*” rất tuyệt vời. Tôi cũng muốn anh quy theo giáo phái ấy. Anh có soi gương không, anh Philippe? Bao nhiêu năm nay anh vẫn mang một bộ mặt nhăn nhó, cái nhìn khinh bỉ, cái cười ranh mãnh. Khi gặp tôi, anh còn điển trai. Giờ đây anh có đáng vẻ như ông bộ trưởng của anh, anh nói bắn ra nước bọt và khoa tay múa chân như ông ta.

Philippe lẩm bẩm:

- Cô hãy thôi lên lớp cho tôi đi. Sao chưa thấy người phục vụ? Tôi có hẹn lúc 17 giờ ở thượng viện.

- Họ sắp mang lên, anh hãy để cho mình thoải mái. Thời tiết đẹp, mọi người đều vui. Ta hãy tận hưởng điều này, hãy sống với hiện tại.

Philippe cười khẩy:

- Ayamei, cô đang yêu.

Cô tỏ ra dửng dưng:

- Đúng. Anh luôn đúng.

- Tóc hắc hoe vàng như một vận động viên lướt sóng, đẹp như diễn viên Hollywood. Hắc đã được học cách cười. Đó là một cỗ máy chim gái được sản xuất theo dây chuyền, một gã quen ăn xổi ở thì da rám nắng, một gã vận động viên “có đầu óc”. Hắc là đối cực của những người cách mạng thuần túy và kiên định như cô. Hắc chỉ có thể chiều lòng cô thôi.

- Anh gặp hắc ở đâu?

- Tuần trước, tôi từ nhà cô xuống thì gặp hắc. Chúng tôi mỉm cười chào nhau. Cô còn muốn gì nữa? Hai thằng đàn ông ôm hôn nhau chẳng?

Ayamei nhìn Philippe khinh bỉ.

- Anh có quà cho tôi không?

- Có.

Philippe nhặt chiếc túi đựng hàng bằng giấy hiệu Louis Vuiton đặt lên bàn. Ayamei lấy từ trong túi ra một chiếc xác tay, lắc lắc.

- Cảm ơn anh yêu.

Cô giả bộ hôn anh rồi khẽ nói:

- Trong thư anh đã ghi ngày tháng và kí như tôi yêu cầu chưa?

Philippe gật đầu đáp rồi hỏi thêm:

- Cô có thể cho tôi biết mục đích của việc giả mạo thư trao đổi giữa lãnh đạo Trung Quốc với chính phủ Pháp không?

- Rồi anh sẽ biết.

- Vì sao phải đầu độc cơ quan phản gián Mỹ?

- Vì điều đó tốt cho chúng ta.

Anh hỏi gặng:

- Điều đó giúp ích gì cho chúng ta?

Cô thực hiện một cử chỉ biểu hiện mệt mỏi.

Anh hỏi quá nhiều. Càng ít biết càng sống dai. Anh vừa bảo tôi đang yêu...

Bực bội vì cô chủ động thay đổi đề tài, anh buông trôi:

- Đúng, tôi đã nói là một cô gái đòi bại như cô có thể yêu một cách giả tạo và đau đớn vì giả dối.

- Hoan hô, câu nói hay quá. Đáng tiếc là chính anh ta phải lòng tôi.

- Làm sao mà cô có thể tin vào tình cảm của hắn? Tên hắn chỉ là vỏ bọc, hộ chiếu của hắn là giả. Cô đã xác định được danh tính của hắn chưa? Cô có thể cho tôi biết bí danh, tên thật, và ngày sinh chính xác của hắn không?

- Chưa, nhưng chúng tôi sẽ tìm ra. Tôi đang giữ hắn trong tay, và sẽ bắt hắn khai ra. Tôi sẽ lần ra được mạng lưới của hắn.

Ayamei quay ra nhìn cửa sổ và cây hạt dẻ.

- Ô, tình yêu, anh có thể giải thích cho tôi nó là gì không?

- Điều ấy cô nên hỏi các nữ sinh hay các bà tư sản ngoại tình thì hơn.

- Tôi cũng không biết thế nào là tình yêu, cô cười chua chát, nói. Không ai yêu tôi và tôi cũng chẳng yêu ai. Khi lên 5, tôi thấy xác một người ăn mày ở góc phố và tôi hiểu đến một ngày nào đó mình cũng sẽ thành tro bụi như người ấy. Không ai biết thân xác ấy là của tôi, nó chấm dứt tồn tại ở nơi nó ngã xuống. Sẽ không ai nhỏ nước mắt khóc tôi, không ai còn nhớ đến tôi, không người nào biết tôi là ai. Người ta sẽ cho tôi vào lò thiêu rồi vứt nắm tro tàn của tôi vào trong thùng rác, rồi đưa tôi đến trung tâm xử lý chất thải của thành phố.

Tôi là người bị tước đoạt quyền được sống như những người khác, nhưng tôi chấp nhận số phận. Ngược lại, trên thế gian này vẫn có những người đàn ông, đàn bà đem lòng yêu và được yêu. Vì những người ấy mà tôi chiến đấu...

Anh ngắt lời cô:

- Cô đừng làm tôi phát chán với lý tưởng cộng sản của cô nữa. Tình yêu là ảo tưởng. Con người chỉ yêu chính mình. Trong thế giới này kẻ mạnh sẽ tồn tại, kẻ yếu sẽ bị tiêu diệt. Tên Mỹ của cô đang đóng kịch và cô tin hắn! Giữa các người sẽ không có tình cảm gì đâu. Giữa các người sẽ mãi mãi là tranh đấu.

Cô lắc đầu:

- Anh Philippe, tôi với anh cũng thuộc một loại người, chúng ta ăn để cướp đoạt mùi vị, làm tình để đánh cắp niềm vui hay một thông tin, chúng ta chạy về phía trước để trốn tránh quá khứ, hiện tại, và vĩnh cửu. Để không bao giờ bị kẻ khác thao túng, ta phải tự cắt bỏ những nỗi xúc động, khóa chặt tình cảm của mình. Tình yêu tồn tại... nhưng đó là một đỉnh núi mà ta không thể vượt qua.

Philippe không còn nghe những lời mê sảng của Ayamei nữa. Họ không còn hiểu nhau. Cô ta đã thay đổi. Vì sao cô ta ca tụng tình yêu? Cô Ayamei mà anh từng biết là một con trăn, giờ đây đang bị Jonathan Julian thôi miên bằng các câu chuyện về tín ngưỡng của hắn. Có thể nói cô ta đang nổi loạn chống lại Trung Quốc, nước Pháp và chống lại chính mình, một người chỉ biết đến hận thù. Philippe không quên rằng cô ta đã từng là lãnh tụ của một phong trào dân chủ, và sau khi được chính phủ uốn nắn, cô ta đã trở thành tình báo viên cộng sản. Một bộ mặt mới đang hình thành chẳng?

Cô Ayamei của Thiên An Môn bị truy bắt, bị tra tấn, rồi được quân đội huấn luyện, cô Ayamei đến Paris tị nạn không hành trang, giấy tờ, không biết một từ tiếng Pháp, cô Ayamei đã xây dựng lại cuộc đời mình đối lập với quá khứ, cô Ayamei dối trá, trộm cắp, đa tình, thủ lĩnh một đường dây tình báo

chắc đã mồi mòng vì gắng sức. Có thể bọn Mỹ đã tìm ra điểm yếu của cô. Bằng cách gây cho cô ảo tưởng về tình yêu, Jonathan Julian đã hứa hẹn giúp cô thoát khỏi thất vọng và chứng bệnh ảo giác.

Ayamei đã gặp một gã đàn ông có nhiều điểm giống cô. Cả hai đều quen bịa đặt và bịp bợm. Cả hai đều là những kẻ phản bội, những tên đao phủ. Philippe rùng mình khi hình dung ra những giây phút mà hai kẻ tình nhân giả tạo ấy vui thú bên nhau, ở số 21 quảng trường Edmond Rostand. Cô ta bôi son trát phấn, xúc nước hoa, mặc quần lót đăng ten. Trước gương cô ta ngàn lần tự hỏi liệu mình có đẹp. Hắn gõ cửa, vào nhà. Chúng đối nhau như hai con chim câu gù nhau. Cô ta cho hắn xem chiến lợi phẩm thu được trong ngày. Hắn hài lòng hôn cô khen thưởng. Cô ta đỏ mặt, và tự hào, để cho hắn hôn nhằm lừa dối hắn. Chúng lột quần áo, lăn lộn trên giường, đọc lại bài của chúng, sóng tình của chúng dồn dập đắm say, rồi chúng thâm thi yêu đương. Chúng kết hợp với nhau cùng chơi trò ảo tưởng, và buông lỏng cảm giác, chúng quên đi thế giới hiện thực trong đó chúng là kẻ thù. Chúng đóng vai các nhân vật đang yêu nhau và cô ta đã yêu! Tại sao không? Cô ta biết chúng có kiến thức như nhau, có cùng thủ đoạn, có chung một mối lo, và cũng bị dọa dẫm trong cô đơn. Cô ta đã tiến một đoạn dài. Cô ta thương hắn. Nhưng đối với một nữ điệp viên thì có gì nguy hiểm hơn là tình thương?

Làm thế nào để kiểm tra xem cô ta đã chuyển sang phe của Julian hay chưa?

- Anh làm sao thế? Anh đang nghĩ gì?

Cô chăm chăm nhìn Philippe bằng con mắt nghi ngờ.

- À không có gì... tôi chỉ cố hình dung ra thời thơ ấu và tình thiếu nữ của cô, khi cô chưa biết rõ mình sẽ là một điệp viên mẫu mực.

- Anh suy nghĩ nhiều quá, anh Philippe. Sao bỗng dưng anh quan tâm đến tôi?

Anh không biết đáp lại thế nào.

- Bây giờ là 17 giờ kém 8 phút. Anh đến chỗ hẹn đi.

Philippe tìm được cơ hội trả thù.

- Cô dùng thời gian để xem đồng hồ. Cô tưởng rằng có thể định giờ cho cuộc đời sao. Cô hãy để mình thư giãn!

Ayamei làm như không nghe thấy.

- Gã trai lơ đó vẫn chưa đến, Philippe mĩa mai. Nó có thừa thời gian mà. Kệ thầy nó!

Anh cúi xuống cầm chiếc cặp để trên sàn nhà. Thấy chiếc túi giấy đựng hàng dưới gầm bàn, anh chộp lấy với một động tác kiên quyết.

- Tôi vừa nhớ ra là phần lời chào cuối thư viết chưa được chuẩn lắm, không phù hợp với văn phong của bộ, điều này có thể phản lại chúng ta. Tôi phải sửa lại.

Cô giăng lại chiếc túi từ tay anh.

- Khỏi lo. Tôi chỉ cần chữ ký giả của ông bộ trưởng. Công ty của Jonathan cử anh anh đi Kuala Lumpur công tác. Ngày mai anh ấy đi. Anh ấy cần chuyển tài liệu này đi tối nay.

- Nhưng...

- Không nhưng nhiên gì hết! Về đi, anh bị muộn rồi. Nếu gặp người phục vụ ở tầng trệt thì gọi cho tôi một tách trà chanh.

Philippe ra khỏi quán cà phê và đi về phía quảng trường. Bỗng chuông nhà thờ đổ hồi dồn dập.

Nếu Ayamei trở thành gián điệp của bọn Mỹ, mình sẽ rơi vào hoàn cảnh nào đây? Anh day dứt nghĩ.

Một bầy chim câu vỗ cánh bay lên.

BA

Những căn hầm không người ẩn náu nối tiếp nhau, rồi một chuỗi gạt tàn đầy mầu thuốc lá diễu qua. Phòng khách sạn, gắn liền với những bữa ăn sáng của lục địa già biến thành chiếc xe cho thuê. Các thành phố huyền ảo và ô nhiễm bung ra như những bông hoa chứa chất độc. Những đợt sóng người trở thành những tua xúc cảm khổng lồ với những ống giác có hình dạng giấy dếp, quần áo, áo vét, khuôn mặt. Một người đàn ông vào thang máy, nhảy lên xe tắc xi, chui xuống tàu điện ngầm. Đó không phải là bất kỳ ai. Ai chú ý quan sát sẽ thấy anh ta không bước đi giữa hè phố mà men theo những bờ tường có tác dụng che chắn sườn trái cho anh. Anh ta không ngó nhìn những tia sáng hắt ra từ những chiếc tủ kính, theo dõi ánh sáng lấp lánh của thành phố. Anh ta chỉ đi vào những chỗ đông người, hòa vào dòng người một cách bình thản và cảnh giác. Vào một quán bar, anh ta chọn một bàn cạnh lối thoát hiểm. Một người đàn ông khác đến ngồi cùng anh có vẻ ngoài bình thường, nhưng cặp mắt thì luôn cảnh giác. Cả hai nhắm nhấp rượu gin hương gừng với lạc và mắt luôn theo dõi cửa chính của quán bar.

- Trong đầu tôi có gì không ổn, tôi liên tục đếm. Ban ngày, tôi đếm xe cộ, đếm người đi dạo, và khách du lịch, ai cũng thấy khả nghi. Có tới chừng một trăm đối tượng. Buổi tối khi chỉ một mình, tôi cũng đếm: hai ghế bành, bốn chiếc ly, trang 10 của tờ báo, 12 giờ 10 phút đêm. Tony này, tôi sắp bị điên giống cậu Jack!

- Cậu đừng lo. Hiện tượng này cũng đã xảy ra với một vài người khác. Cậu bị mệt mỏi rồi. Đã hai năm nay cậu không đi nghỉ.

- Tôi không thể nghỉ! Ngừng làm việc là tôi bị trầm uất. Điều này còn tồi tệ hơn là điên.

- Đừng sợ. Cậu mạnh khỏe, cậu sẽ trụ được.

- Bằng cách nào?

- Câu hỏi hay! Tôi không biết, Bill. Trước kia thì tôi biết, bây giờ thì không biết nữa. Nhưng tôi vẫn trụ được.

- Cậu có tin tức gì về Jack không?

- Cậu ấy đang điều trị ở bệnh viện tâm thần, sức khỏe mỗi ngày một khá hơn. Đừng nhìn xuống dưới. Ngẩng đầu lên và nhìn trời chăm chú. Cậu sẽ không bao giờ bị chóng mặt.

- Trên trời... cuộc đời tôi là ở trên trời và trong những chiếc quan tài biết bay... Sẽ có ngày tôi không được đặt chân xuống được mặt đất nữa.

Cuối phòng ăn, có người đánh rơi một chiếc đĩa. Hấn cuối xuống nhặt. Hấn đứng lên, và giương súng. Đạn nổ, ly cốc vỡ. Bill rên rỉ, mở mắt. Kẻ giết người đã tẩu thoát. Anh nghe thấy những tiếng vo vo liên tục và nhận ra tiếng động cơ máy bay đang ở độ cao chạy đường trường. Anh vừa có một cơn ác mộng.

Bill Kaplan đứng dậy đảo mắt nhìn khắp ca bin. Không có gì bất bình thường. Không dấu hiệu nào cho thấy mình đang bị đe dọa. Anh đến nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Sau khi khóa cửa, bật đèn rồi đứng trước gương anh thấy trán mình đầm mồ hôi. Anh gạt đầu chào nhận vật trong gương. Xoa nước

lên mặt, anh nhanh chóng nhớ lại ngày sinh của Jonathan Julian, phụ trách dự án của một công ty máy tính. Anh ngồi xuống bệ xí tiếp tục ôn lại những chi tiết về lịch sử bản thân, và của bố mẹ anh ta, ngày sinh, ngày mất của họ. Anh phát lại quá trình học tập, nghề nghiệp, và quá trình gia nhập giáo phái “*Sứ mạng địa cầu*”.

Trở lại ca bin, anh đưa mắt nhìn khắp lượt các hành khách, trong đầu anh hình dung lại những cuộc chuyện trò của Ayamei.

Mấy cô tiếp viên đẩy xe phục vụ xuất hiện. Một cô người châu Á xinh đẹp da ngăm đen, cười với anh. Anh liếc vào tấm biển của cô: tên cô ta là Linda. Chắc cô ta phải có một thân hình tròn lẳn và cặp mông như hai trái xoài.

Hai mươi phút sau, đứng trước thiết bị cấp nước giải khát, Linda kể về cuộc đời mình cho Bill Kaplan nghe.

“Linda, cô có biết mình đang đứng trước một kẻ đã từng giết người?” Anh nói với cô trong tâm tưởng luôn pha trò, làm cô cười.

“Linda, cô có biết trò tán tỉnh này là cách tôi giải trí trước khi phải tiếp tục thực hiện bài tập rèn luyện trí nhớ nhằm chán vốn là môn thể thao hàng ngày của tôi? Cô có biết tôi quên đi bản thân mình và thấy vô tư khi nhìn thấy hàm răng xinh đẹp của cô?”

Linda xé một mảnh giấy và ghi vào đó số điện thoại di động, tên khách sạn nơi cô sẽ ở lại một đêm. Bill Kaplan đút mảnh giấy vào túi trong của chiếc áo vét. Anh đi mấy bước rồi quay lại. Cô cười với anh.

“Linda, cô có biết cô đang cười với một kẻ xa lạ, kẻ đó sẽ dành cho cô hai giờ trong cuộc đời của hắn để rồi vĩnh viễn biến mất không?”

Bill Kaplan đến gần cô nói bằng tiếng Anh.

- Tên tôi là Peter Schwab.

- Chào anh Peter, mong gặp lại anh.

*

Bắc Kinh. Một chiếc xe con hiệu Toyota màu trắng bon bon lăn bánh trên đường vành đai ba.

- Bill, trông anh thật đáng sợ!

- Tôi đang suy ngẫm.

- Vậy thế sao? Ổn chứ?

- Cũng không tồi để nói ra hết những suy nghĩ của mình. Helen khỏe chứ?

- Cô ấy đã bỏ tôi cách đây 6 tháng và đã quay về Boston.

- Tôi lấy làm tiếc.

- Cậu biết Helen mà. Cô ấy muốn có con, có một con chó, một ngôi nhà với hàng rào sơn trắng. Còn tớ thì chưa muốn về hưu.

- Tôi và Isabelle cũng gặp phải những vấn đề như cậu.

- Đừng lo cho tớ. Tớ ngủ với một cô người Hoa ở Bắc Kinh, một cô người Úc ở Thượng Hải, một cô Hàn Quốc ở Haerbin, một cô người Anh ở Quảng Đông. Cậu có nhớ đã nói gì với tớ khi Isabelle bỏ cậu không?

- Không, John, tôi không nhớ.

- “Chúng ta quá tự do nên hay chối bỏ tự do”.

- Tôi có nói thế à? Thực sự là bốn năm trước đây tôi rất lạc quan! Tưởng rằng chúng ra được tự do.

- Cậu có thấy tiếc Isabelle không?

- Tiếc ư? Tôi không biết. Một kẻ như tôi sống ngày nào biết ngày ấy. Hồi tiếc là một tình cảm tốt. Tôi không xứng với tình cảm đó.

- Bill này, cậu đã thay đổi rồi. Trước đây cậu bớt khắc khe hơn với bản thân.

- Khi cậu Jack phát bệnh, tôi có mặt ở đó. Cậu ấy cản những người qua đường. Việc ấy để lại cho tớ nhiều ấn tượng. Làm sao có thể quý trọng bản thân mình khi biết rằng ta cũng sẽ kết thúc cuộc đời giống như cậu ấy?

- Hình như cậu ấy ra viện đã được ba tuần, được vợ chăm sóc, và không cảm thấy buồn chán. Suốt ngày cậu ấy dùng các que diêm xây dựng các công trình, và đến cuối ngày thì lại phá đi.

- Có lẽ cậu ấy hạnh phúc hơn chúng ta.

- Chỉ có thượng đế mới biết điều ấy. Cậu từ đâu đến đây?

- Từ Kuala Lumpur.

- Cậu ở lại Bắc Kinh bao nhiêu lâu?

- Không quá một ngày. Hôn nay là thứ bảy. Tối mai tôi phải rời Bắc Kinh đi Singapore, Kuala Lumpur rồi về Paris. Sáng thứ hai tôi phải có mặt ở phòng làm việc.

- May mà tớ đang ở đây. Không ai có thể giải quyết giúp cậu vụ này đâu. Trung tâm có biết hành động của cậu không?

- Đương nhiên là không. Nếu tôi đề nghị, chờ họ nghiên cứu hồ sơ, thì sẽ mất thời gian và bị từ chối, cậu biết rõ người ta xử lí công việc như thế nào... Khi đề xuất không phải là của họ thì họ từ chối tất cả. Chỉ để gây khó khăn và chứng tỏ họ mới là người quyết định.

- Bọn họ làm tớ phát chán. Họ ngồi chết dí ở văn phòng, và chơi game trong khi chờ điện thoại. Ở đây chúng ta làm việc như tù khổ sai và sắp chết vì mệt mỏi. Vừa rồi ba cộng sự của tớ đã bị thiệt

mạng. Bọn Trung Quốc đã cử cao thủ võ lâm đến đánh vào yết hầu họ rồi vớt xác qua cửa sổ làm như đó là một vụ tự tử. Bây giờ cậu đã hiểu vì sao tớ để Helen rời xa mình. Tớ không thể giữ cô ấy lại.

- Cậu vẫn phải đối phó với mafia Trung Quốc chứ?

- Và những vụ khác nữa! Sẽ không bao giờ hết việc! Sau chiến tranh lạnh là chiến tranh giữa các vì sao. Phải chống lại tất cả: các bố già, các siêu gián điệp công nghiệp và đương nhiên cả bọn nội gián.

- Hãy lùi lại một chút đi John, đừng vội chết.

- Đúng, cậu có lý. Tớ luôn vội vàng. Điều đó không tốt. Đây là cặp kính màu, cậu đội chiếc mũ chơi bóng chày này nữa. Chúng không bắt bỏ mũ ra đầu. Năm nay tất cả các ngôi sao điện ảnh Trung Quốc đều đội loại mũ này khi họp báo. Mốt là thế. Cậu cũng đeo chiếc nhẫn cưới này vào. Danh thiếp của cậu đây. Khi gặp người Trung Quốc bao giờ cũng phải thực hiện nghi lễ trao đổi danh thiếp, không có gì thay đổi từ khi cậu sang châu Âu.

- "*Christopher Lizard, nhà sản xuất. Nhà 2001, 10770 đại lộ Wilshire, Los Angeles, CA 90024*". Sao lại là Lizard^[2]? Tớ rất ghét rắn giống thần lằn.

- Đáng tiếc là nhiều khi tớ thiếu cảm hứng. Tớ tên là Georges Burner, trợ lý của cậu. Sau khi gặp lão, tớ thấy với loại người như lão cậu phải đi thẳng vào mục đích. Tớ đã thông báo cậu là nhà sản xuất độc lập, và đang chuẩn bị làm một phim tài liệu về Thiên An Môn. Tớ cũng đã giải thích là lão sẽ chẳng bị phiền hà gì. Chúng ta sẽ không quay phim lão. Tên lão cũng sẽ không xuất hiện ở bất cứ đâu. Chúng ta chỉ cần lão cho biết về Ayamei. Lão đã chấp nhận tất cả.

- Tiếng Anh của lão ấy thế nào?

- Lão xoay sở rất tốt. Còn cậu chưa quên tiếng Trung đấy chứ?

- Chưa.

- Lão là nhà thầu khoán bất động sản số một ở Bắc Kinh. Cậu sẽ thấy toàn bộ văn phòng của hắn được dát vàng 24 ca ra! Những trọc phú người Hoa không bao giờ e ngại những sở thích chẳng ra gì. Cậu sẵn sàng chưa? Văn phòng của hắn ở phòng 21. Tớ sẽ đến tìm cậu ở khách sạn lúc 19 giờ và sẽ đưa cậu đi chơi Bắc Kinh.

- Cảm ơn.

Jonathan vỗ vai người đồng nghiệp cũ.

*

Số 235, phố Trường An.

Tay vịn mạ vàng, gương sáng bóng, đá hoa màu hồng. Ánh sáng trong thang máy thay đổi theo tầng gác, rồi cửa mở êm như ru. Một con chim phượng khổng lồ giương đôi cánh vàng đứng uy nguy trước quầy lễ tân sang trọng. Đứng sau quầy là 7 cô người Hoa xinh đẹp đeo tai nghe và micro.

- Xin chào, tôi là Christopher Lizard, tôi có hẹn với ông Zhang Ying.

- Chào ông. Chúng tôi sẽ báo cho văn phòng của ngài chủ tịch. Xin ông vui lòng chờ một chút.

Một cô đưa anh đến một góc gian sảnh dùng để tiếp khách.

10 phút sau, một cánh cửa sơn bóng lộn mở ra, một phụ nữ Hoa khác mặc đồng phục xuất hiện.

- Chào ông, ngài chủ tịch Zhang Ying đang đợi ông.

Theo người hướng dẫn, Christopher đi vào một hành lang im ắng trong đó có đặt nhiều camera theo dõi. Bên trái bên phải hành lang ở khoảng giữa những chiếc cửa bọc da có treo ảnh của các tòa nhà cao ốc dán trên những tấm pano dài hai mét. Anh lên một thang máy khác ốp gỗ mun. Người phụ nữ Hoa bấm mã số cho nó khởi động.

Cửa mở, anh lại thấy mình trong một căn phòng rộng, tràn ngập một thứ ánh sáng kỳ lạ bảy sắc. Thứ ánh sáng đó được tạo nên bởi ba nguồn sáng. Đó là một cái cửa sổ rộng 20 mét, cao 5 mét, những bức tường dát vàng và 4 chùm đèn bằng pha lê treo thẳng hàng ở giữa trần nhà. Một người đàn ông đang nói chuyện điện thoại sau chiếc bàn làm việc được cấu tạo bởi những bức tượng đồng các vũ nữ Trung Hoa trong trang phục áo dài truyền thống, tay nâng một chiếc mâm dày bằng đá hoa. Chủ tịch Zhang người mảnh dẻ nhỏ nhắn trong bộ com lê kẻ sọc, cà vạt tím, khăn tay cài túi áo màu vàng. Tóc ông xít gôm rẽ ngôi giữa. Ông đeo kính gọng vàng, sau cặp kính là một đôi mắt thâm quầng đuôi nhãn chân chim. Cặp ria thanh mảnh, một của thời kỳ tươi đẹp những năm 90 của thế kỷ trước, miệng nhỏ như miệng phụ nữ. Ông gác máy vào tiến về phía Christopher Lizard, chìa tay cho anh.

- Tôi là Zhang Ying, ông nói tiếng Anh một cách tự nhiên. Rất vui được gặp ông.

Christopher Lizard đáp lại bằng tiếng Hoa:

- Cảm ơn ngài chủ tịch đã tiếp tôi, nhất là vào một chiều thứ bảy.

Thích thú thấy một người nước ngoài nói tiếng mẹ đẻ của mình, chủ tịch Zhang Ying cười hết cỡ và nói tiếp bằng tiếng Hoa.

- Tôi luôn làm việc vào thứ bảy và chủ nhật. Cạnh tranh trong khu vực của chúng tôi rất khốc liệt.

Zhang Ying rút trong túi áo vét ra một cái hộp bằng vàng, lấy ra một chiếc danh thiếp đưa cho Jonathan. Anh đưa lại cho ông danh thiếp của mình. Sau khi kết thúc các nghi lễ xã giao, hai người ngồi xuống ghế bành đối diện với nhau.

Thời gian qua Christopher Lizard ít dùng tiếng Trung, nên bây giờ anh nói không được nhanh.

- Thưa ông chủ tịch, cảm ơn ông đã nhận lời cộng tác với chúng tôi. Xin ông tin rằng tôi rất khâm phục sự dũng cảm của ông. Như ông đã thỏa thuận với trợ lý của tôi, tôi đến đây không mang theo sổ ghi chép, và máy ghi âm. Những gì ông nói với tôi sẽ chỉ có ông và tôi biết.

- Ông nói tiếng Trung tốt quá. Đáng khen. Đại học Đài Bắc đúng không?

- Xin lỗi vì giọng của tôi.

Zhang Ying cười độ lượng.

- Có gì ông cứ hỏi, tôi sẽ trả lời trong chừng mực có thể. Chỉ có điều, xin lỗi ông trước, tôi không có nhiều thời gian. 30 phút nữa tôi có một cuộc hẹn khác.

- Tôi xin ông nửa tiếng là đủ và cảm ơn ông vì điều đó. Trọ lý của tôi đã trình bày với ông. Trong phóng sự mà tôi đang thực hiện, tôi muốn giới thiệu chân dung của Ayamei. Không phải với tư cách là một gương mặt chính trị mà là một thiếu nữ đã chứng kiến những biến động ở Trung Quốc. Tôi được biết ông có quen biết cô Ayamei. Xin ông hãy nói cho chúng tôi nghe về cô ấy.

- Đề tiếp cận được tôi, chắc ông đã phải tìm hiểu thông tin. Có phải cô ấy đã nói về tôi với ông?

- Ayamei có kể cho tôi nghe về Min, em trai ông.

- Ông uống gì? Cô nhắc, hay ứt ki? Hay ông thích dùng cô ca, trà hoặc cà phê?

- Xin ông một cốc trà.

Ying đứng dậy, gọi điện thoại và yêu cầu. Ông lấy từ trong ngăn kéo văn phòng ra một tấm ảnh.

- Người bên trái là Min, em tôi.

Giấy ảnh đã chuyển sang màu vàng. Tấm ảnh được chụp trong một ảnh viện, đề ngày 1 tháng 6 năm 1980. Hai thiếu niên, đầu gần như trọc, mặc sơ mi trắng, quần khắn quàng đỏ đội viên thiếu niên. Bên phải là Ying, không mang kính, cười hết cỡ, Min có đôi tai to, bộ mặt co rúm. Nhìn cậu người ta như thấy ánh sáng đèn dùng cho máy ảnh và tiếng người thợ giục cười. Cặp mắt của Min âm thầm nhìn Christopher Lizard hay Jonathan Julian hay Bill Kaplan. Cậu bé như muốn kể với người anh cuộc đời ngắn ngủi của mình.

- Xin ông cho biết về người em trai.

- Cha mẹ tôi là kỹ sư. Khi chúng tôi còn nhỏ, họ thường vắng nhà. Tôi hơn Min hai tuổi và từ rất sớm tôi đã ý thức mình phải có trách nhiệm làm anh. Min không nghe lời tôi. Sau buổi học ở trường, nó không làm bài mà dành thời gian để viết cái gọi là thơ hay vẽ tranh. Kết quả học tập của nó rất kém. Nó luôn đứng cuối lớp. Năm 1982 cha mẹ tôi quyết định chuyển chúng tôi đến trường Mặt trời mọc. Ở đây tôi đã gặp Ayamei lần đầu tiên.

Chuông điện thoại reo, ông đứng bật dậy, và rời chiếc ghế bành.

- Xin lỗi ông.

Ba phút sau ông ta gác máy và lại ngồi xuống ghế.

- Tôi đang nói gì nhỉ?

- Trường trung học Mặt trời mọc.

- Từ năm 1983, đây là lần đầu tiên tôi nói về chuyện này với người khác. Hai mươi hai năm...

Có tiếng gõ cửa. Một phụ nữ trẻ mang bộ đồ uống trà đặt xuống chiếc bàn thấp.

- Đây là trà Cao Sơn. Chắc anh biết loại trà này. Đối tác của tôi từ Đài Loan gửi cho.

Christopher uống hết chén trà nhỏ xíu.

- Tuyệt vời!

- Trường Mặt trời mọc đào tạo được nhiều học sinh giỏi, thi đỗ kỳ thi tuyển quốc gia vào các trường đại học. Cha mẹ tôi đã phải nhờ cậy nhiều mối quan hệ mới xin được cho chúng tôi vào đó. Ở đây, học sinh mỗi ngày phải học 10 tiếng, mỗi tháng phải thi một lần. Trước cổng trường treo một cái bảng lớn thông báo kết quả thi. Chúng tôi đến xem mà tim đập chân run. Tôi đau khổ khi không thấy tên mình đứng đầu bảng xếp hạng. Min thì không bao giờ bị quan mặc dù nó luôn là học sinh kém nhất lớp, tên nó bị viết bằng mực đỏ. Nó làm cha mẹ tôi thất vọng, các cụ muốn chúng tôi theo bước mình vào học trường Thanh Hoa, trường đại học bách khoa danh tiếng nhất Trung Quốc. Ngay cả khi đã vào trường Mặt trời mọc em tôi vẫn tiếp tục lười học. Một việc chắc chắn là không những nó không vào được Thanh Hoa mà còn sẽ trượt kỳ thi tuyển và sẽ không được nhận bất kỳ tấm bằng đại học nào.

Bồng Ying thay đổi sắc mặt và để tay lên ngực trái. Ông lấy từ túi trong của chiếc áo vét ra một máy điện thoại di động đang đổ chuông. Ông trả lời rồi đi đến bàn làm việc bấm số máy cố định. Xong ông quay lại.

- Tôi xin lỗi. Khi ấy Min 14 tuổi. Ba năm sau nó sẽ phải dự thi. Nó không thể bắt đầu ôn tập vào những năm cuối. Với 12 cuốn sách giáo khoa mỗi môn trong sáu năm trung học cộng lại là 72 quyển phải học thuộc lòng. Tôi có làm ông sợ vì các con số không? Ông có biết vì sao Trung Quốc phát triển quá nhanh không?

- Đó là một vấn đề hấp dẫn. Ông nói đi.

- Ở nước tôi, nam nữ được rèn luyện để bước vào cuộc cạnh tranh ngay từ tám bé. Khi tôi còn nhỏ, cha mẹ tôi đã phải vật lộn để có được mọi thứ, được cấp căn hộ, được mua ba mét vải, một chiếc máy thu hình màu, chưa nói đến việc tăng lương. Đó là cuộc chiến một mất một còn. Tôi nhớ lại những hành động xấu xa mà các đồng nghiệp của bố mẹ tôi gây ra cho các cụ vốn là những người hết sức lương thiện và hay lo lắng. Mẹ tôi hay khóc. Bố tôi thường nổi giận vô cớ. Ông cụ gầm lên rồi đập nát bát đĩa. Cha mẹ tôi hy vọng chúng tôi sẽ trả thù cho các cụ, thế mà Min đã gây thất vọng! Ông phải hiểu là ở Trung Quốc mọi việc rất đơn giản. Chúng tôi đông đúc quá nên không có lựa chọn, chỉ một con đường là chạy nhanh hơn kẻ khác nếu không sẽ bị loại bỏ.

Một cú điện thoại nữa lại ngắt lời ông. Trả lời xong ông nói tiếp.

- Ayamei tóc tết thành hai bím, người thấp và hơi béo. Trên đường về nhà, tôi thường gặp cô ta đi cùng em tôi. Hai đứa đạp xe, luôn miệng trò chuyện với nhau. Lúc đầu tôi thấy thế là tốt. Ayamei học giỏi, tên cô ta nằm trong số những học sinh đứng đầu lớp. Nhưng điểm yếu của em trai tôi vẫn không khác hơn. Vì thấy hai đứa lúc nào cũng bên nhau nên tụi bạn học của chúng bắt đầu đàm tiếu. Ngày nay cuộc sống ở Bắc Kinh đã thay đổi. Ở trường trung học của con gái tôi, tôi thấy bọn trẻ tay trong tay đi bên nhau trước mặt mọi người. Ở thời chung tôi, học sinh “quan hệ” với nhau là phạm tội, bị đuổi học ngay tức khắc...

Điện thoại di động kêu bíp bíp. Ying ngừng nói, nhấn tin trả lời, rồi lại trở về với kỷ niệm của mình.

- Ông có thể nghĩ điều ấy là vô nhân đạo... nhưng thế hệ của chúng tôi đã được nuôi dưỡng bằng

biện pháp cứng rắn. Giải trí của chúng tôi chỉ là những bộ phim chiến tranh. Phim nước ngoài thì hiếm được trên đầu ngón tay: phim Liên Xô, Nam Tư, Triều Tiên. Tất cả đều nhằm tuyên truyền lòng dũng cảm, tinh thần kỷ luật và hy sinh. Không ai được nghe nói đến Freud, Tocqueville hay Nietzsche. Người ta bảo nội quy học đường được soạn ra nhằm đem đến cho chúng tôi những điều tốt đẹp. Vì vậy phải chấp hành. Ví dụ quy định về quần áo: sáng sủa, gọn đại diện học sinh đón chúng tôi ở cổng trường, đo chiều dài mái tóc, đo chiều rộng ống quần của chúng tôi; chỉ cần sai so với quy định một tí là chúng cắt tóc và cắt quần ngay. Vì vậy ông có thể hình dung vụ “quan hệ: giữa em tôi và Ayamei gây tai tiếng như thế nào!

Điện thoại kêu bíp bíp. Ying nhấn tin trả lời rồi tiếp tục câu chuyện.

- Thầy giáo của chúng tôi báo cho cha mẹ tôi và cha mẹ cô bé biết. Tất cả được huy động để chia rẽ hai đứa bé đã vi phạm luật pháp. Vâng chúng tôi đã từng thuộc một chủng loại người khác. Ngày nay tôi và vợ tôi đáp ứng hết thảy những đòi hỏi đồng đánh của đứa con độc nhất. Thời ấy cha mẹ tôi cũng như tất cả các bậc phụ huynh khác theo truyền thống Trung Hoa rất khắt khe và vô cảm với con cái. Min và cô bạn gái đã bỏ qua mệnh lệnh của họ, sự cứng đầu của hai đứa đã làm cho người lớn vô cùng giận dữ. Cha mẹ tôi đã đề nghị với Đội sản xuất cử họ về tỉnh lẻ. Chúng tôi đã chuyển về một tỉnh phía Nam. Min trở nên kỳ lạ. Nó không nói chuyện với ai và rất dễ khóc. Tôi không ngót mắng mỏ nó, vì nó tôi đã phải rời bỏ một trường trung học tốt nhất Trung Quốc để học một trường chẳng ra gì, và tôi sợ bị trượt kỳ thi quốc gia.

Điện thoại reo, Zhang Ying nhấp nhòm đứng lên nhưng ông lại ngồi xuống.

- Ayamei, cô gái đó ám ảnh tôi! Tôi rất căm thù cô ta vì cô ta đã cướp đoạt tâm hồn em tôi. Cô ta đã kể cho ông chuyện xảy ra chưa? Không biết chúng đã “quan hệ” với nhau chưa mà thằng bé quyết tìm đến cái chết?

- Tôi tin rằng chúng chưa làm gì cả.

- Không thể thế được. Vì sao em tôi tự tử?

- Tôi không biết. Min là người yếu đuối... hai đứa yêu nhau.

- Tình yêu ư? Chắc chắn ông từ Hollywood đến đây. Ở đây những chuyện tình mang lại tiền. Ông tin có tình yêu giữa hai đứa bé mới 14 tuổi đầu? Năm nay tôi đã 40 nhưng chưa bao giờ yêu, ngay cả vợ tôi. Quá nhiều việc, quá nhiều sức ép, quá thiếu ngủ. Tình yêu chỉ để cho loại vật: chúng cắn xé nhau hoặc yêu nhau. Con người trong đầu quá phức tạp: họ yêu tiền, quyền lực, chiến tranh, tình dục, và rượu cồn...

Điện thoại lại reo. Ying đứng dậy nhắc máy, ra lệnh rồi cúp máy ngay. Ông không ngồi xuống nữa mà đi quanh Christopher.

- Một hôm tôi mở máy thu hình và thấy Ayamei. Cô thiếu nữ này đã thành phụ nữ làm thức dậy trong tôi một nỗi đau vô bờ. Tôi khóc khi nghĩ nếu Min còn sống năm đó nó đã 20 tuổi. Những ngày sau, tôi ghi lại tất cả những thông tin liên quan đến hoạt động của cô ta. Ban đêm tôi xem lại hình ảnh của cô. Tôi chăm chú quan sát những thay đổi của cô bé bằng cách cho máy quay chậm. Tôi thầm nghĩ có lẽ Min sẽ không yêu đôi mắt dữ dằn và giọng nói bây giờ của cô ta. Và tôi quyết định sẽ nói chuyện với cô ta.

Ying nói ca vát và cởi nút áo cổ, tháo kính lấy chiếc khăn dặt túi ra lau rồi lại đeo lên mắt.

- Hôm ấy mưa. Với chiếc giấy thông hành được một binh sĩ xin cho, tôi qua được hàng rào cách ly sinh viên, và vào được giữa quảng trường Thiên An Môn. Nước chảy thành dòng trên đài tưởng niệm những người Anh hùng vì Tự do...

Điện thoại di động reo ráo riết. Ying nhìn số hiện ra trên màn hình và trả lời.

- Tôi sẽ gọi lại cho cậu. Đúng... À không, 18 giờ rưỡi ở Hương Đông. Đến ngã tư Dong Dan thì rẽ về công ty Sunlight thì rẽ trái và đi về phía Tây, sau năm phút lại rẽ trái, đi vào một con phố nhỏ thì thấy một chiếc đèn lồng đỏ treo trên cây. Rõ chưa? Các vị lãnh đạo sẽ đến lúc 19 giờ. Cậu phải có mặt ở đó đúng giờ. Tôi sẽ đến chậm 10 phút.

Ông quay về phía Christopher.

- Ta đang nói đến đâu nhỉ? Trên bậc cấp có một chiếc lều mái lợp bằng những tấm mỏng phết nhựa đường dựng cho lãnh đạo phong trào trú mưa. Từ xa tôi đã thấy Ayamei. Cô ta đứng trả lời phỏng vấn của các nhà báo nước ngoài bằng tiếng Anh. Quanh tôi có hàng ngàn sinh viên đang biểu tình tuyệt thực. Họ nằm trên những túi nhựa trải trên đất. Tôi nhận ra mình thật nực cười. Bây giờ có phải là lúc hỏi cô ta vì sao Min đã chọn cái chết không? Tôi lặng lẽ quay về.

Điện thoại cố định đổ chuông, ngừng một lúc, rồi lại reo tiếp. Ying nhắc máy.

- Sao? Đã đến rồi à? Bảo họ đợi. Hai phút nữa tôi sẽ xong.

Ông quay sang Christopher Lizard.

- Tôi xin lỗi, tôi buộc phải kết thúc cuộc nói chuyện ở đây. Tập đoàn của chúng tôi đang đàm phán mua một lô đất gần Vạn Lý Trường Thành để xây dựng 8 cao ốc và 50 tầng sang trọng nhất vùng bắc Trung Quốc. Tôi muốn biến nó thành một khu liên hợp gồm các cửa hàng lớn, văn phòng và nhà ở.

- Cảm ơn ông. Lời chứng của ông rất quan trọng.

- Ông dừng lại, hãy liên lạc với tôi nếu cần. Biết hôm nay ông sẽ đến, tôi đã chuẩn bị cho ông một thứ.

Ông cầm tờ giấy các tông trên mặt bàn lên.

- Ông hãy cầm lấy bức họa này và đưa cho Ayamei. Đây là chân dung cô ta do em tôi vẽ.

Bức tranh màu nước vẽ một thiếu nữ đang ngồi trên ngưỡng cửa. Sờ mi trắng, váy đỏ, cặp chân trần lười nhác duỗi trên nền nhà. Cô cầm một cuốn sách nhưng không đọc. Cái nhìn của cô hướng ra bên ngoài. Nơi ấy phác họa phong cảnh mờ ảo của một thành phố.

- Ông có thể lật mặt sau tấm chân dung này... Ông thấy không? Có lưu bút của Min và của Ayamei. Đây là chữ của em tôi "Ayamei là một mẫu hình xấu. Cô ấy rất hiếu động. Muốn giữ cô ấy ở một chỗ thì phải kể chuyện hay hát cho cô ấy nghe". Ayamei thì viết vào góc này: "Chúng tôi nhìn được toàn cảnh thành phố. Các đường phố dệt nên một cái mạng nhện lớn. Phía tây có Tử Cấm Thành và những mái nhà lợp ngói vàng. Phía đông là những tàn tích của cung điện Mùa Xuân. Tôi cũng thấy loáng

thoảng ngôi trường của của chúng tôi, các bạn học trông nhỏ như những con kiến đen đang chơi bóng đá. Min bảo thế giới ở nơi ấy là một quyển sách đã mở, rằng để đọc nó, chúng tôi phải ngồi ở tít trên cao gần với bầu trời”.

- Ông hãy đưa bức vẽ cho Ayamei. Nước Trung Hoa ngày xưa đã chết cùng với Min. Ông hãy lại đây tôi cho xem nước Trung Hoa hiện đại.

Bên ngoài cửa kính, thành phố đang uốn mình dưới bầu trời nhợt nhạt, ô nhiễm. Cái mạng nhện không còn diện mạo như cô thiếu nữ Ayamei đã hình dung. Nó đã có thêm chiều thứ ba, đã tiến đến sát bầu trời và bám vào những tòa cao ốc nối tiếp nhau đến vô tận. Christopher tìm kiếm một vệt màu trong cái mênh mông kia nhưng vô ích. Đó là một thế giới làm bằng những đường thẳng màu bạch kim, những đường cong xám xịt và trăm nghìn những vệt đen nhạt.

- Tôi có một ý về nguyên nhân cái chết của em tôi, Zhang Ying nói, ông làm như đang chiêm ngưỡng phong cảnh. Vì sao nó đã chối bỏ tương lai khi mà chỉ cần một chút kiên nhẫn? Có thể nó sẽ trở thành nhà văn, họa sĩ hay doanh nhân, sẽ cưới Ayamei... Min là người yếu đuối. Nó không chịu được sự đua tranh nên đã chọn cái chết.

Ông quay sang Christopher.

- Chúng sẽ có với nhau một đứa con. Tết đến chúng tôi lại quay quần bên nhau... Mà thôi, nuôi tiếc để làm gì. Min đã chọn con đường đào ngũ, còn tôi là người lính mẩu mực. Tôi sẽ chiến đấu đến cùng chống lại các đối thủ cạnh tranh, chống lại đổ bể tài chính, và khủng hoảng chính trị.

- Thỉnh thoảng ông cũng nên đi nghỉ, Christopher đưa ra một lời khuyên.

Zhang Ying mỉm cười. Trong cái cười của ông có niềm tự hào, sự nhẫn nhục và nỗi thất vọng. Chuông điện thoại di động của ông lại reo. Ông nghe máy. Vừa thương lượng về những thay đổi trong hợp đồng, ông vừa chỉ cho anh xem những tòa nhà mang tên ông. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy... vô số những hình nón, hình khối, hình ống cao chót vót bám theo xa lộ, những cn đường ngoằn ngoèo trong mê hồn trận không lối thoát.

*

Giữa hồ Hou Hai, trên một chiếc xe đạp nước.

Phía xa, nhạc jazz, nhạc opera, nhạc rock phát ra từ những cánh tay. Bill và John đạp xe. Hai người bạn đã gieo xuống dưới chân mình một vòng tròn lon bia rỗng.

- Do you still believe in America, the world's bright future, the bastion of democracy? (Cậu có còn tin vào nước Mỹ, thế giới của tương lai tươi sáng, thành trì của nền dân chủ?)

- I don't believe in anything anymore (Tôi không còn tin vào bất cứ điều gì nữa), Bill đáp. Tôi có quá nhiều danh tính nên ngay cả bản thân mình cũng không tin.

- Bill à, tớ 39 tuổi mà đã thấy chán đến cỡ! Không người nào biết tớ là ai. Khi tớ qua phố không ai nhận ra tớ. Khi tớ nhắm mắt xuôi tay cũng không biết báo tử dưới cái tên nào.

- Tất cả những người đang ăn uống kia, cậu có biết gì về họ không? Cậu tưởng họ sẽ để lại dấu

vết? Cậu hãy nhìn lên trời. Thế, trời Bắc Kinh không còn vì sao nào. Cậu hãy nhắm mắt và tưởng tượng một bầu trời mùa hè đầy sao. Cậu hãy nhìn chăm chú và sẽ thấy những vì sao ở khắp nơi, trên khắp vũ trụ. Cậu chỉ biết một vài ông, vì các ông sao ấy được đặt tên. Con người cũng vậy. Chỉ là một vì sao vô danh trong đêm tối.

- Cậu có muốn biết vì sao Helen bỏ đi không?

Bill thở dài.

- Có, cậu kể đi.

John uống cạn lon bia rồi nhăn mặt.

- Chúng tớ đôi nhau mọi lúc và về mọi thứ.

- Chuyện bình thường, nghề nghiệp nó buộc như thế.

- Nhất là chúng tớ đôi nhau cả những chi tiết vô nghĩa để che giấu con người thực của mình: Anh có biết chơi cờ không? Không! Anh biết nói tiếng Hoa không? Không! Anh có uống bia rượu không? Không! Anh có biết Haerbin^[3] không? Không! Anh biết nhảy không? Không!

Bill cười chua chát.

- Tôi cũng gần giống cậu, nhưng thỉnh thoảng tôi nói thật để tung hỏa mù.

- Cách đây sáu tháng, Helen làm món mỳ Italia theo kiểu Bologna. Cô ấy hỏi tớ có thích ăn không. Tớ rất khoái món ấy và Helen biết điều đó. Nhưng tối hôm ấy tớ bị mệt, và tớ trả ơn cô ấy không suy nghĩ: “Không!” Cô ấy đã đập tan bát đĩa rồi bỏ đi...

- Thôi John, hãy quên đi chị ấy đi. Phụ nữ biết họ có thể chịu khổ đến mức nào.

- Phụ nữ ư? Vì sao họ tồn tại? Cậu thấy không, bây giờ tớ đặt ra cho mình hàng tá câu hỏi. Còn cái chết? Cậu có hiểu nó là gì không?

- Thỉnh thoảng tôi cũng nghĩ đến nó. Tử thần làm ta đau đầu, chỉ thế thôi.

- Từ ngày Helen bỏ đi, tớ không còn lo sợ như trước, không sợ mình chết đi để lại cô ấy một thân một mình trên thế gian này, hay không sợ thấy cô ấy bị kẻ thù sát hại. Nhưng ngay cả lúc làm tình tớ cũng không được bình yên. Nằm trên một cô gái nhưng tớ vẫn có cảm giác có kẻ nào đó đột nhiên hiện ra sau lưng và cho tớ một nhát dao. Cậu hiểu không, tớ chấp nhận tất cả trừ việc phải gục chết khi trên người không một mảnh áo quần, và của quý thì đang dựng ngược. Vấn đề không phải là khi nào, mà ở chỗ nào mình có thành trò cười hay không.

- Bây giờ mà cậu đã quan tâm đến việc sẽ chết như thế nào ư, John? Cái tuổi tứ tuần đã khiến cậu ra thế, cậu đang hoàn toàn khủng hoảng!

- Tớ không rõ. Tớ thấy chán. Cậu có nhớ năm ngoái trong một quán giải khát ở Băng Cốc, khi chúng ta nhảy lên một chiếc bàn và làm một màn thoát y vũ không?

- Bọn con gái sướng điên và chủ quán muốn thuê chúng ta làm việc.

- Cũng chính từ tối ấy tớ chợt nhận ra mình đã chán vui chơi. Từ đó tớ không thể vui về hết mình. Có gì đó trong tớ bị đổ vỡ. Tớ không thể quên được mình. Tớ tồn tại... Khốn khổ, sao tớ lại tồn tại? Vào tuổi bốn mươi, tớ tin vào nước Mỹ, vào nền Dân chủ. Giờ đây mọi niềm tin của tớ đã lụi tàn! Tớ nói dối những kẻ giả dối dùng chúng ta làm công cụ, tớ chiến đấu với những kẻ dối trá không đồng tình với những lời nói dối của chúng ta. Bill à, tớ luẩn quẩn như một con kiến bò ra bò vô. Tớ đã chán ngấy!

John say, anh khóc nức nở.

*

Tại một phòng trong khách sạn Kun Lun.

Bill Kaplan tỉnh giấc, xem đồng hồ, 4 giờ 23 phút. Cuối giường, chiếc máy thu hình vẫn sáng nhưng không có tiếng. Trên màn hình có một người đàn ông đang thủ dâm trước cái miệng mở rộng của một phụ nữ.

Anh nhớ lại khi về đến đây anh đã say như chết và đã xem phim khiêu dâm và làm tình với cô tiếp viên hàng không. Anh nhìn lên giường. Cô gái người châu Á vẫn đang ngủ. Tên cô ta là gì nhỉ? Anh đã quên ngay rồi. Anh nhẹ nhàng mặc quần áo trong bóng tối rồi chuồn khỏi phòng như một tên trộm.

Bên ngoài Bắc Kinh, thành phố không bao giờ nghỉ. Qua đám mây mỏng hình thành từ bụi khí ô nhiễm ngưng đọng trên thành phố 17 triệu dân và người nhập cư, anh nhận thấy những công trường còn sáng đèn, nghe thấy tiếng âm vang không rõ rệt của một chiếc máy, thỉnh thoảng gián đoạn bởi những chiếc xe hơi đang lao qua những chiếc cầu vượt. Anh gọi một chiếc tắc xi. May là anh vẫn còn nhớ tên khách sạn của mình.

Đứng dưới vòi sen, anh xát xà phòng lên người rất mạnh. Chính lúc ấy khuôn mặt của Ayamei chợt hiện ra trong tâm trí anh. Anh hình dung rất rõ đôi mày rậm, hàng mi cứng làm cho cặp mắt cô mang dáng vẻ của một thiếu nữ còn hoang dại. Cô nhìn anh mãnh liệt. Cái nhìn của cô giống như cái nhìn của lũ chó săn nhìn chủ đầy say mê và độ lượng. Bill lắc đầu, hình ảnh ấy biến mất.

Trên giường, chiếc va li đã sẵn sàng. Anh xem lại lần nữa tấm chân dung Ayamei mà Zhang Ying đã cho anh trước khi bỏ nó vào cặp. Anh mỉm cười khi thấy đôi chân cô năm ấy còn nhỏ nhắn và ngực cô còn phẳng. Cô quay mặt không nhìn anh. Anh chỉ nhìn thấy gáy cô. Tuy nhiên, anh đoán ra vẻ hân hoan trên khuôn mặt ngập nắng đang hướng về một thành Bắc Kinh dù nó không còn tồn tại. Niềm vui thầm lặng đó cuốn hút anh đưa chân anh lên đỉnh đồi gặp người thiếu nữ. Cô lao tới anh, một tay ôm lấy cổ anh. Tay kia chỉ cho anh Tử Cấm Thành với mái ngói vàng và những di tích của cung điện Mùa Xuân.

Bill đóng cửa và bước vào thang máy.

Anh vẫy một chiếc tắc xi và nhanh chóng ra sân bay.

Vĩnh biệt Bắc Kinh, thành phố với sáu đường vành đai, thành phố đang kiên nhẫn chờ đợi Thế vận hội Olympic, thành phố mà John và Zhang Ying cùng chung sống, một là nhà xây dựng, một là điệp viên, và cả hai đều ngụp lặn trong sự mệnh mông khó chịu đựng của nó.

*

Paris, số 21 Edmond Rostand, tầng tư.

Jonathan quảng hành lý ở ngay cửa ra vào.

Anh mở tất cả các cửa sổ.

Trước mắt anh, một bầu trời đen xám. Mưa rơi đều đều trên công viên Luxembourg. Nó vắng vẻ, vì chưa đến giờ mở cửa đón khách. Chỉ một thay đổi duy nhất trong cái phong cảnh bất động kia: cây hạt dẻ to lớn đã mọc lại. Anh không còn nhìn thấy tháp Eiffel nữa.

Mưa rơi. Hàng nghìn, hàng triệu giọt như những chiếc kim trong suốt, những cặp mắt vô hồn. Mưa rơi trên đầu, lăn trên mặt, chảy vào miệng, luồn xuống ngực anh. Trên má bay anh đã xây dựng kịch bản cùng những lời nói bóng gió dành cho Ayamei. Những lời hài hước quen thuộc của anh sẽ che đậy thông điệp anh nhớ cô. Anh ra khỏi phòng tắm và đến trước gương cạo râu. Bộ mặt của anh làm anh nhớ đến khuôn mặt người cha. Sao anh có thể không khinh bỉ chính mình? Không gì cả. Anh sẽ không làm gì nữa. Không lên nhà cô ta, không ôm chặt cô ta trong vòng tay. Anh sẽ chỉ gọi điện thoại cho cô ta từ văn phòng để báo mình đã về. Căn hộ này không phải của anh. Cái tên Jonathan chỉ là tên giả. Anh không biết năm sau mình sẽ ở đâu và sẽ tên là gì. Thậm chí bây giờ anh cũng còn tin chắc hôm nay là sinh nhật anh.

Anh nhớ lại ngày sinh của các nhân vật mà anh đội lốt. Anh thuộc lòng sinh nhật của những ông bố, bà mẹ mà anh tưởng tượng ra. Không ai hiện diện để nhắc anh ngày anh đã cất tiếng chào đời. Không ai cả kể từ khi bố anh, điệp viên cũ của CIA đã biến khỏi Viên, sau đó lại xuất hiện ở Matxcova, và kể từ khi mẹ anh bị bệnh Alzheimer và mất hẳn trí nhớ.

“Con người sẽ được cứu thoát nếu ngừng soi gương”, mục tiêu của anh đã có lần bảo thế. Cô ta có lý. Đằng sau tấm gương là một thế giới của những cô Ayamei đang sống mà những cậu Jonathan không bao giờ đặt chân.

*

Ayamei ôm hôn anh, xiết chặt anh, dụi đầu vào người anh rồi chạy đi. Rồi cô trở lại. Mặt ửng hồng, cô ngồi xuống đối diện với anh.

- Anh về sáng nay à?

- Ừ.

- Hôm nay anh đi làm?

- Ừ

- Anh có mệt không?

- Không.

- Đáng lẽ anh phải để em nấu bữa tối.

- Anh đi qua cửa hàng bán thức ăn sẵn. Thê nhanh hơn.

- Anh có vẻ kỳ lạ... anh buồn. Sao thế?

- Anh, buồn? Có thể... Anh hơi mệt một tí.

- Để em xoa bóp cho anh.

Cô đứng lên đi ra sau lưng anh. Cô bóp vai, bóp đầu cho anh. Anh để cho đôi tay của cô gái Hoa xoa hai thái dương và nhắm mắt. Anh muốn dễ thương với cô, muốn kể với cô về chuyến đi của mình, chia sẻ với cô những gì đã thấy, đã biết, đã trải qua từ khi sinh ra cho đến hôm nay. Anh muốn nói với cô về những người đàn ông đặc biệt mà anh thường lui tới, những phụ nữ kỳ lạ đã quyến rũ anh, muốn kể về những nguy hiểm mà anh đã vượt qua, những nguy khốn mà anh đã thoát. Có lẽ anh sẽ không dối trá mà chỉ bộc lộ một chút để tô điểm cho sự việc nhằm làm lóa mắt cô. Có lẽ anh thích thấy cô hai mắt mở to, nghe cô cười và biểu lộ xúc động. Thấy cô điên lên vì khâm phục.

Nhưng đáng buồn anh không phải là một người hùng. Thậm chí anh không đủ dũng cảm để thú nhận mình rất sung sướng khi được cô xoa bóp. Anh cảm nhận sự khoan khoái đến từng ngón tay nhưng không đủ sức để cảm nhận khoái cảm đó. Bằng một động tác anh nắm chặt lấy cổ tay cô làm nó bất động. Một câu nói dối lại buông ra từ đôi môi anh.

- Hôm nay là sinh nhật mẹ anh. Anh muốn cùng em kỷ niệm ngày này.

Anh ngửa mặt ra sau, và thấy khuôn mặt của Ayamei rất gần. Cặp mắt huyền của cô nhìn anh ngầu ngẩn.

- Em rất hạnh phúc được cùng anh kỷ niệm ngày sinh của mẹ.

Anh cũng muốn cười nhưng lại nhú mồm và nói với cô bằng một giọng cục cằn.

- Ngồi xuống đi. Ăn đã, anh đói.

Trước mặt anh, cô cười nói riu rít, bộc lộ niềm vui được gặp lại anh, và sôi nổi như một bé gái.

- Anh đi lâu quá! Em luôn nghĩ đến anh. Từng phút, từng giây. Có đến triệu lần! Anh đã làm những gì? Anh đi đâu? Anh ngủ có ngon không? Anh mơ thấy gì? Anh có lừa dối em đi với một cô tiếp viên hàng không xinh đẹp? Cứ hình dung ra những điều ấy em lại ghen. Nhưng không sao. Anh đã bảo tình yêu cho nhiều người không bị ràng buộc bởi sự sở hữu. Em phải biết điều đó, và phải ngang tầm với anh. Ngày nào em cũng đợi điện thoại của anh. Anh không gọi cho em lần nào. Anh biệt tăm! Em lo sợ khi nghĩ anh bị tai nạn, anh bị bắt cóc, giáo phái “*Sứ mạng địa cầu*” yêu cầu anh ở lại Châu Á, và chẳng bao giờ em được gặp lại anh. Em đã đau khổ vì anh.

Cô thở dài rồi cười.

- Nỗi buồn của em ngát ngậy....

Anh muốn có một cái nhìn yêu thương, muốn nói anh cũng đã nghĩ về cô, có thể không từng giây nhưng hơn một lần mỗi ngày, rằng anh đã đi Trung Quốc và đã đưa Min về cho cô. Nhưng một lần nữa giọng nói của anh lại trở thành đao phủ của những điều anh nghĩ. Anh khẽ nói:

- Khi đi công tác anh không gọi điện thoại.

Khuôn mặt của Ayamei tối sầm trong giây lát nhưng cô lại nhanh chóng nở một nụ cười.

- Anh có lý, chúng ta có thể bị nghe trộm.

Sao cô bé dễ thương đến thế? Sao có thể yêu một gã đê hèn như Bill Kaplan ? Anh lại lấy giọng lạnh lùng:

- Có thể một ngày nào đó anh phải ra đi

Cô nhìn món thịt gà quay.

- Em biết, nhưng.....

Cô cắn môi. Bỗng cô tuyên bố:

- Hôm nay anh ở đây, em phải tận dụng sự hiện diện của anh! Em không muốn ân hận bất cứ điều gì khi ngày mai anh đi rồi. Em không sợ chia tay. Cuộc đời được tạo dựng bằng những cuộc chia tay mà anh.

Anh cảm động, thềm muốn có được lòng dũng cảm của người con gái này. Cô yêu một kẻ không yêu cả chính bản thân mình.

- Lần đầu thấy anh trước cửa thang máy, cô thẹn thùng nói nhưng nhấn mạnh từng lời, anh đã tước hết vũ khí của em. Jonathan, anh đã mang đến cho em một chút niềm vui! Khuôn mặt, tiếng nói làn da của anh ám ảnh em! Vì sao em đã ngủ với hắn dù không có một chút tình cảm nào? Em sẽ nói thật với anh. Không phải vì em tin vào những thuyết giảng của giáo phái “ *Sứ mạng địa cầu* ”. Em làm điều đó vì anh! Em khao khát được phục vụ anh, được làm anh vui, được làm tổn thương sự kiêu hãnh của em, được bôi nhọ cái tôi của em một lần trong đời! Dâng hiến cho người đàn ông những gì tốt đẹp nhất mà em sở hữu, không đòi hỏi người ấy với đôi mắt nhắm nghiền dù có nguy cơ vấp ngã, và không thể gượng dậy. Đó là cách em yêu. Vì sao lại là anh? Em sẽ ra sao nếu anh đi rồi? Những câu hỏi này vượt quá sức của em. Em chỉ biết một ngày nào đó nếu em còn được sống đến ngày ấy, em sẽ lần giở từng trang trong trí nhớ và sẽ thấy hình ảnh của anh trong đó. Em sẽ nói: “Đây là người mình yêu bằng cả trái tim dù không biết tên tuổi, quá khứ, tương lai của anh ấy. Một người mà mình đã gặp ở gần công viên Luxembourg và trong những giây phút bên nhau mình đã yêu anh ấy với cả sức lực của mình!”

Đến lượt Jonathan nhìn món thịt gà quay chăm chú. Anh không đáp lại lời tuyên bố của cô.

Anh nghe thấy Ayamei cười.

- Chẳng lẽ anh không phải điệp viên? Tất cả những đồ dùng của anh chứng tỏ chắc chắn anh làm việc cho CIA. Bây giờ em đã trên cùng một con thuyền với anh, em không thể làm hại anh. Hãy nói cho em biết sự thật, anh là ai?

Jonathan không phản ứng gì. Anh chậm chạp quay sang nhìn cô. Động tác này giúp anh có thời gian suy nghĩ. Sớm muộn CIA cũng sẽ cử người sang đây để biến cô vĩnh viễn thành một quân cờ trên bàn cờ của tình báo Mỹ. Nhưng sao không phải bây giờ? Sao không phải là anh?

Anh chăm chăm nhìn vào mắt cô, nhờ thế anh tìm được những lời nói dối hay nhất.

- Anh chỉ là một kỹ sư tin học, anh gia nhập giáo phái “*Sứ mạng địa cầu*” để có niềm tin, có ý thức và tín ngưỡng. Anh cố gắng làm những điều có thể để xã hội của chúng ta tốt đẹp hơn. Ngoài giáo phái ra anh chẳng là gì hết. Xin lỗi, anh không phải là một James Bond, một siêu anh hùng, cứu tinh của thế giới.

Cô hỏi anh dồn dập.

- Anh chuyển đến ở tòa nhà này với mục đích làm quen với em phải không? Anh đã lập trình cuộc gặp giữa chúng ta? Anh có quan hệ tình ái với em để tiếp cận Philippe Matelot? Phải chăng em chỉ là một công cụ của anh, anh có chút tình cảm nào với em không?

Cô bồn chồn ngồi trên ghế và lo lắng đợi anh trả lời. Lòng anh đau như xé bởi anh trả lời. Lòng anh đau như xé bởi cái nhìn của cô, nó van nài anh hãy dừng cảm nói ra sự thực. Anh nợ cô một lời tự thú: “Đúng, anh đã chơi một ván bài với em và anh đã chơi gian. Anh là một kẻ mắc chứng tâm thần phân liệt, một diễn viên xiếc leo dây mà một ngày nào đó em sẽ khinh bỉ khi phát hiện ra bộ mặt thật của anh. Đúng, anh đã lợi dụng sự ngây thơ và nhiệt tình của em. Anh đã biến em thành gái làm tiền và gây cho em đau khổ. Ayamei, cảm ơn sự tồn tại của em. Cảm ơn em đã buộc tội lương tâm anh. Cảm ơn em đã yêu một kẻ cô đơn, điên khùng, đáng bị đày xuống địa ngục. Tha lỗi cho anh!”

- Không phải thế, anh vẫn dối lòng trả lời cô.

Nói dối có thể cũng là cách thể hiện sự đồng cảm.

- Anh có yêu em chút nào không? Cô gắng hỏi.

Trong quá khứ đã có vài người đàn bà hỏi anh điều ấy. Anh đã huyền thuyên để không phải trả lời ai bao giờ. Vì sao cô ấy, vì sao Ayamei, người nữ anh hùng Thiên An Môn cũng muốn nghe một lời hứa mà anh không thể nào thực hiện.

- Có, anh trả lời bất đắc dĩ.

- Cảm ơn, cô reo lên. Cảm ơn!

Cô lén lau nước mắt, rồi cười với anh.

- Nào bây giờ ta ăn. Anh thích gì, cánh hay đùi?

Jonathan nhai thức ăn một cách vô cảm. Tuy nhiên anh vẫn đủ sức để hài hước, để kể về những ngày anh ở Malayxia với hàng nghìn chi tiết bịa đặt. Cô cười. Anh tự hỏi có nên đưa cho cô xem tác phẩm của Min. Có cần phải nói anh đã đi Trung Quốc vì cô không? Sẽ phải giải thích với cô ra sao? Bằng mọi giá phải tránh để cô ta hiểu rằng mình đang yêu!

Quá muộn, ánh sáng gian bếp đã tắt, chiếc bánh sinh nhật được đặt lên bàn. Cô thấp nển.

- Năm nay mẹ anh bao nhiêu tuổi?

Anh bịa ra một con số.

- Anh thôi nên đi.

Anh làm theo lời cô.

Anh tìm được cô trong bóng tối. Quỷ tha ma bắt những thận trọng, tính toán, những che giấu. Anh muốn gây bất ngờ cho cô và cho chính mình. Anh muốn làm người tử tế trong ngày sinh nhật của mình. Cô phải gặp lại Min để đoạn tuyệt với cậu ấy. Bức họa sẽ giải thoát cô khỏi lời cam kết với người đã khuất. Được tự do, cô sẽ cảm nhận được cơ thể mình, sẽ biết đến niềm vui và anh, Jonathan sẽ có thể rút lui.

- Minh lại phòng khách đi em, anh thì thăm bên tai cô, anh có quà cho em.

Anh để cô ngồi xuống giữa tràng kỷ, đòi cô nhắm mắt lại và để bức màu nước của Min lên đầu gối cô.

- Cái gì thế anh?

- Em xem đi.

Cô cảm lấy bức họa, mỉm cười.

- Cô bé này là ai?

Anh bỗng thấy chóng mặt.

- Anh mua ở Malayxia à? Anh nghe thấy cô hỏi. Đẹp lắm. Cảm ơn anh!

Anh chợt nhận ra là phải lấy lại bức vẽ. Nhưng đã quá muộn. Cô đã lật mặt sau của nó và nhìn thấy những dòng chữ bằng tiếng Hoa.

Cô cúi mặt đọc chậm rãi, dồn hết tâm trí vào những dòng chữ dù chúng không dài.

Jonathan nín thở.

Cô từ từ ngẩng mặt lên. Anh phát hiện ra trong mắt cô một tia sáng tàn ác và cảm thấy cơ bắp và dây thần kinh của cô căng cứng. Trong sự bất động của cô có gì đó rất thú vật, giống như một con thú chuyên săn mồi chuẩn bị lao vào miếng mồi của mình. Anh cũng không nhúc nhích: không, anh không sợ cô, chính cô phải sợ anh! Cô không biết vì sao anh có được bức họa này. Cô không biết anh đã đi Bắc Kinh, không biết anh chắc chắn cô sẽ không nhận ra bức màu nước. Cô không biết anh đã không báo cáo với ai, và không ai đứng sau anh, không hề có kịch bản, cạm bẫy hay máy ghi âm.

Anh vẫn ngồi im mỉm cười với cô. Người đàn bà tự nhận là Ayamei nhìn anh dò xét. Chắc cô ta đang suy nghĩ về ý nghĩa nụ cười của anh và đánh giá sự nguy hiểm mà nó che giấu. Bỗng khuôn mặt cô giãn ra, cô đứng lên đi đến bên anh.

- Sao anh lại đưa Min về với em khi em đã quyết định quên đi bạn ấy? Anh đã đùa cợt với em. Anh không yêu em.

Chúng hoang tưởng bộ phận lại chơi khăm anh một vố nữa sao? Và nếu có Ayamei giả này là thực? Liệu cô ta đã quên một vài hình ảnh về một thời kỳ đau khổ trong cuộc đời mình? Xét cho cùng lúc ấy

cô mới 14 tuổi, bây giờ cô đã ba mươi bảy.

Jonathan ngập ngừng bước đến gần cô và dang tay đón cô và dang tay đón cô. Anh phải giữ cô lại và phải kiểm tra sự thật. Cô không thể là một sự ngẫu tạo. Điều ấy có thể sẽ là một tai họa đối với anh, với chỉ huy của anh, với tất cả những người theo dõi họ từ trong bóng tối.

Cô đắm đắm nhìn anh da diết. Hai hàng nước mắt lặn trên má. Trời ơi, sao em khóc?

Bỗng cô xoay người và đi ra cửa. Anh không đủ dũng cảm để lao theo cô. Anh chưa kịp quyết định thì cô đã sập cửa và biến mất.

*

22 giờ 15 phút

Buổi sáng đầu tiên Jonathan thức giấc trên giường của một người đàn bà là khi anh mới 16 tuổi. Chồng của Jane đi công tác. Cô gặp anh lúc nửa đêm trong một cuộc vui với cặp vú trắng để hờ, cô đưa anh về nhà cô trên một chiếc xe mui trần màu đỏ. Họ lên phòng, và vừa đặt cái của quý vào miệng cô, anh đã phóng ra ngay. Anh xin lỗi cô và cho rằng vì rượu nên anh không thể kiềm chế. Đây là lời nói dối đầu đời thông minh của anh.

Sáng ấy trong vòng tay của Jane, anh đã mơ một giấc mơ kỳ lạ: chiếc xe ca đi Los Angeles chạy vào đường ngược chiều và người lái xe đã cho anh xuống một vùng xa lạ. Bầu trời xanh và rất thấp. Hai bên đường triệu triệu bông hoa súng màu đỏ tím, màu hoa cà, màu vàng, màu xanh khoe sắc trên những ao hồ bất tận. Tỉnh dậy anh kết luận đàn bà là một con đường lầm lỡ dẫn đến những bông hoa súng rực rỡ [\[4\]](#).

Jane ra sao rồi? Chắc cô ấy phải nói dối về tuổi tác, phải giao phó cơ thể và khuôn mặt mình cho các bác sĩ da liễu và các nhà phẫu thuật thẩm mỹ. Chắc cô ấy cũng giống như tất cả những phụ nữ khác, họ đều có chung nhiều điểm tương đồng. Hai mươi hai năm đã trôi qua nhưng anh chưa gặp lại cô. Không biết anh có nhận ra cô nếu có ngày gặp lại?

Mùi hoa xương rồng, hoa quế, mùi đại dương trong nắng trở về trong ký ức anh. Mười tám tuổi vào những ngày chủ nhật anh đã cùng Kate đi nghỉ trong một căn nhà nhỏ bằng gỗ cách bờ biển mấy bước. Thời tiết đẹp. Thời tiết quê anh lúc nào cũng đẹp. Hai đứa thả sức làm tình trong tiếng nhạc. Kate hơn anh ba tuổi. Cô bảo anh hai người phải có cảm giác sung sướng cùng một lúc. Anh còn nghe thấy những tiếng kêu thét của Kate hòa với tiếng rên của chính anh, nhưng không nhớ cường độ của sự khoái cảm mà lúc ấy anh đã cảm nhận được. Thời gian còn lại lưu giữ cái vỏ ngoài của sự vui thú nhưng đã xóa mất cái nội dung bên trong.

Sau Kate, anh không còn biết đến sự kiệt sức vô tư của ngày chủ nhật nữa. Khi gặp Cathy anh đã quay lưng với địa chỉ cần đến, và đi tới số phận dành cho mình. Anh nhớ lại thân hình to lớn với đôi lông mày nặng nề, mái tóc hung đỏ, cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống của cô to. Anh còn thấy cặp môi mỏng màu hồng dâu tây, nhưng đã quên những cái vuốt ve hay mùi vị của những cái hôn của cô. Cathy còn sống nhưng đã là bóng ma lang thang trong trí nhớ của anh.

Trong giảng đường đại học, cô thường ngồi bên anh. Lần đầu cô bắt chuyện với anh là trước quầy cà phê. Cô mỉm cười với anh. Nụ cười đã hăng sâu trong anh như một lưỡi dao găm. Tất cả đã bắt đầu

với vết thương đầu tiên ấy.

Cathy xuất hiện rồi mất tăm. Cô vào phòng anh, rồi đi ngay, không tắm tích. Cô thay đổi giờ hẹn, hàng tuần liên không tung tích, bỗng xuất hiện khi anh vừa khởi động xe, khi anh vừa ra khỏi siêu thị, hay vào quán giải khát. Không còn nữa những buổi dạo chơi bên bờ biển, những lúc thức dậy trong vòng tay nhau, những cuộc nói chuyện ngập tràn lời yêu thương ngây thơ. Cathy là một phụ nữ đột biến, vội vã và chính xác, một sản phẩm của tạo hóa đã trải qua một đại phẫu cả về thể xác lẫn tâm hồn theo yêu cầu của ngành tình báo: sự trù mền của cô ta chỉ là kết quả của sự điều chỉnh mô hình thành công, sự hài hước của cô ta là chất silicon của một trái tim khô cằn. Sự đa tình của cô ta chỉ là một thứ mồi nhử nhằm đưa chàng trai vào một mê hồn trận. Lạnh lùng và có phương pháp, cô ta đã làm anh mất lý trí cho đến ngày cô tiết lộ với anh về danh tính thực sự của cha anh mà anh tưởng đã qua đời. Ông là điệp viên CIA đang hoạt động ở Đông Âu. Cathy đã làm anh gục ngã rồi lại nâng anh dậy. Một buổi sáng, đứng trước gương, anh không nhận ra mình nữa. Anh không còn là sinh viên Davis Parkhill mà là điệp viên Bill Kaplan.

Bốn năm trước, anh đã ném trái sự cô đơn đến nao lòng và muốn thành công trong lĩnh vực mà bố anh đã thất bại. Anh đã muốn xây hạnh phúc gia đình. Anh gặp Isabelle trên một chuyến bay. Cô làm anh nhớ đến mẹ: mảnh mai, da nâu, lịch thiệp và là người Pháp. Anh muốn cô là một điểm neo đậu trong thế gian, và là một nghĩa vụ phải sống của anh. Nhưng Isabelle không đủ sức chấp nhận lời cầu hôn. Sau nhiều lần điều tra, cuối cùng CIA cho phép anh được tiết lộ với cô tên thật và nghề nghiệp thật của mình. Một mối vì anh thường xuyên biệt tích, cô nhận lời yêu một anh phi công và kết hôn với anh ta.

Sau mối tình với Isabelle anh lao vào những cuộc truy hoan. Với anh, khuôn mặt, mái tóc, cặp vú nào cũng như nhau, chúng chỉ để lại một cảm giác mơ hồ về màu sắc và âm thanh. Anh không thể nói cơ thể nào đã trần truồng trước mặt anh và ở khách sạn nào. Singapore, Kuala Lumpur, Gia kác ta, Sê un, Hồng Kong, Tôkyô, Bắc Kinh, những thành phố ấy đều giống anh, đều toát ra mùi nguy hiểm pha hương đàn bà. Anh không biết đến tình yêu và không thấy hối tiếc. Trên trái đất này tình yêu chỉ là mặt trái của lòng căm thù và cả hai đều là sự điên rồ.

Vì sao Ayamei xử sự như một người xa lạ trước tấm chân dung của cô do Min vẽ? Vì sao Min phải chết? Vì sao Bill Kaplan, diễn viên xiếc leo dây, đi trên những ảo tưởng của thế gian, lại bị mê hoặc bởi một người phụ nữ leo cùng sợi dây với mình? Anh ta, người được biết những bí mật của thế giới, người vạch ra những âm mưu trong bóng tối, người đọc báo với nụ cười giấu cợt, người giật dây đồng loại, sao lại tin vào những lời giả dối của cô gái người Hoa? Phải chăng cô ta mưu mẹo và kiên định hơn anh ta? Hay anh đã tự nguyện biến thành đứa cả tin? Anh ta không hiểu gì về tình yêu, không hiểu gì về phụ nữ. Anh ta không biết nghề nữa rồi. Anh ta bị điên chẳng?

Trong đêm, đối lập với nền trời sáng nhờ, tháp Montaparnasse giương lên cái bóng của nó giống dương vật của đàn ông đang cương. Bill nhận ra anh quên kéo rèm cửa và để nguyên quần áo nằm vật xuống giường. Anh nhìn đồng hồ: 22 giờ 41 phút.

Nếu cô ta không phải là Ayamei thì việc cô ta không nhận ra cô gái mà cô ta đóng thế là bình thường. Sự thật bộc lộ theo phép suy diễn toán học. Ayamei bị bắt, tình báo Trung Quốc đã thay cô bằng người của họ. Kẻ đội lốt có lẽ đã thoát khỏi Trung Quốc đại lục và sau hai năm “bôn ba” đã đến Paris tị nạn. Vậy thì có thể dễ dàng chứng minh về những thay đổi về ngoại hình. Mọi liên hệ với đại lục đều bị cắt đứt: bố cô ta chết vì bệnh tim năm 1989, mẹ chết vì tai nạn xe hơi năm 2001. Như vậy

cô ta sẽ không còn gì lo ngại và sẽ làm lại cuộc đời trên đất Pháp. Với vỏ bọc nữ anh hùng Thiên An Môn, nữ điệp viên đã nắm quyền kiểm soát phong trào dân chủ Trung Quốc, thâm nhập vào giới chính khách Pháp, thiết lập mạng lưới ảnh hưởng và tình báo mà trụ sở trên nhà anh hai tầng!

Bill nhớ lại cuộc gặp đầu tiên với con người tự nhận là Ayamei ấy. Trong sảnh nhà, cô ta quan sát anh rất kỹ và bằng con mắt chuyên nghiệp. Trong công viên Luxembourg cô ta trao đổi sách với những học viên người Hoa, chắc làm liên lạc cho cô ta. Anh cũng hình dung lại căn nhà cô ta ngăn nắp, với những đồ dùng chọc lọc, quét dọn sạch sẽ, trừ những thùng các tông để những tấm ảnh chụp cô đội lốt Ayamei và những bài báo về Thiên An Môn. Bây giờ anh đã hiểu ý nghĩa đáng đi của cô, sự cứng nhắc quân sự, nỗi ám ảnh về cơ bắp và những môn võ thuật mà cô chăm chỉ rèn luyện.

Anh nhớ lại lần đầu hai người bên nhau. Trong khi trò chuyện bàn tay cô bất động: chỉ có những điệp viên lão luyện mới có thể làm chủ tình cảm của mình như thế. Lần đầu kể cho anh nghe về sự kiện Thiên An Môn, cô tuyên bố: “ Liều thuốc cho Trung Quốc hiện đại không phải là nền dân chủ”. Lần đầu họ làm tình, cô bảo: “ Em là một con rối, em cử động là do những người đứng trong bóng tối giật dây”. Như một gã ngốc anh đáp lại: “ Tất cả chúng ta là những con rối trong một thế giới đầy ảo tưởng”.

Người đàn bà ấy là bản sao của anh. Sao anh không nhận ra chính mình? Sao anh có thể đui mù như thế?

Cô ta đã mê hoặc anh thế mà anh cứ tưởng anh đã mê hoặc được cô ta.

Cô ta đã bõn cợt anh nhưng anh lại lên án mình vì đã đùa cợt cô.

Anh xoa hai thái dương xua đi cơn đau đầu đã bắt đầu xuất hiện. Ayamei từ lâu đã tuyển mộ Philippe Matelot làm việc cho Trung Quốc. lại một lần nữa, cô ta đã sử dụng anh để chuyển cho người Mỹ những thông tin sai lệch. Nhờ Bill Kaplan, bí danh Jonathan Julian, cái trò ảo thuật ấy đã trở thành trò chơi con trẻ.

Anh đã tin vào cô. Chỉ huy của anh thì tin vào anh. Họ đã gửi lời khen ngợi anh, đã nói đến việc đề bạt anh. Anh và họ đều đã bị đầu độc.

Không phải lỗi của mình, anh nghĩ. Sai lầm to lớn này không phải lỗi của mình. Mình chỉ làm theo mệnh lệnh....

Bill đứng bật dậy, vứt bỏ bộ lễ phục xuống sàn nhà, xắn tay áo sơ mi, tháo tung những đồ dùng của mình ra xem: chiếc đèn, điện thoại di động, máy tính, đồng hồ báo thức, nhà vệ sinh, thảm lót sàn. Mồ hôi anh toát ra. Anh cởi áo, kiểm tra đế giày, lục tìm khắp góc ngách của căn nhà. Vô ích. Không thấy máy quay phim, micro, hay máy ghi âm. Cô ta không cài đặt gì ở nhà anh. Anh cũng không cài đặt gì ở nhà cô ta, trừ chiếc máy quay phim để ghi lại hình ảnh của Philippe Matelot. Bọn chúng chỉ dối trá. Chúng chỉ sử dụng cái nhìn và tình dục để tăng thêm sức mạnh của giả dối.

Cô ta là ai? Bí danh, tên thật của cô ta là gì? Cô ta được đào tạo thế nào? Khi này cô ta hốt hoảng, lẽ ra anh phải lợi dụng điều đó để bắt cô ta tự thú. Nhưng sự thật đã làm anh chóng mặt. Anh do dự, lùi bước và để cô ta đi mất.

Vì sao anh trở nên yếu đuối đến thế?

Có thể cô ta cũng không lãnh cảm. Sự lãnh cảm của cô ta chỉ nhằm mục đích đánh lạc hướng chiến lược. Nhận thấy tính đàn ông của mình bị thách thức anh đã cuồng nhiệt đem đến cho cô ta cảm giác sung sướng. Anh đã si mê một người phụ nữ nhưng không thể gây tác động gì đối với cô ta. Vì thế anh buồn chán về sức mạnh tình dục của mình. Vì thế anh tự buộc tội mình đã quá kiêu ngạo. Vì thế anh đã mắc sai lầm khi đã thương hại cô ta và trở thành kẻ đui mù.

Ngày từ ngày đầu tiên cô ta đã biết anh không phải là Jonathan Julian. Cô ta đã phát hiện ra anh đã lén vào nhà cô ta và chắc chắn đã đến thăm nhà anh. Có thể cô ta đã nghe trộm điện thoại của anh, đã sao chép những tập dữ liệu của anh, và đã cài đặt một đường bí mật để theo dõi anh. Một cách kiên nhẫn cô ta chắc đã được giải mã, khám phá các trạm liên lạc và lần ra mạng lưới của anh. Dấu vân tay của anh chắc chắn đã được lưu trong hồ sơ ở Bắc Kinh. Anh đã bị lật mặt!

Bill ngã vật xuống tràng kỷ, đưa tay ôm đầu.

Anh không có sự lựa chọn nào khác, phải làm cho cô ta đổi chiều. Cô ta phải giải thích hành động của mình. Cô ta phải giết dây Philippe Matelot thực sự. Cô ta phải diễn tiếp vai của mình và anh tiếp vai của anh.

Jonathan mệt mỏi đứng dậy, đến tủ lạnh lấy nước uống một cốc và hai viên aspirin. Dưới con mắt cô, anh đã bị bóc trần nên anh sẽ công khai đến gõ cửa nhà cô.

Anh nâng ly giả bộ làm động tác chạm cốc.

Chúc sức khỏe em, điệp viên xuất sắc nhất mà anh từng gặp! Sau Thiên An Môn, Ayamei đã bị bí mật bắt giữ. Em đã lấy danh tính của cô sinh viên ấy và đã vượt vịnh Hồng Kông. Em đã xin cư trú chính trị ở Pháp. Em đã học tiếng Pháp và tiếp thu văn hóa Pháp. Hội những người bạn vì nền dân chủ ở Trung Quốc đã giúp em nhận tiền của Bắc Kinh một cách yên ổn. Em đã gặp Philippe Matelot và đã làm hấn sa đọa. Nhờ hấn em đã trở thành giáo viên của một số nghị sĩ và doanh nhân. Em đã thu lượm thông tin và bắt đầu giết dây họ. Những người ấy mặc dù tốt nghiệp các trường đại học danh tiếng nhất nhưng chỉ là những đồ chơi nhỏ bé của em. Chúc mừng em! Chỉ ít năm em đã gặt hái được những thành công rực rỡ! Anh khâm phục sự quả cảm, tính kiên nhẫn và tài năng của em.

Thuốc aspirin đã có hiệu quả, cơn đau đầu của Bill giảm dần. Anh nhìn vấn đề đã rõ hơn.

Ayamei, xin lỗi, anh buộc phải gọi em bằng cái tên ấy, trừ phi em cho anh biết một cái tên khác. Em là một hiện tượng trong thế giới tình báo này! Tối hôm trước em vội vã bỏ đi. Anh đã mang bức vẽ đến để cảnh báo em về một mối hiểm nguy. Đúng vậy, sự nghiệp của em đang treo trên sợi tóc và cuộc sống của em đang bị đe dọa. Những kẻ biết danh tính thực sự của em có thể tố cáo em. Đất nước em bị cầm vận bán vũ khí sau sự kiện Thiên An Môn, không thể cho phép mình xài sang thêm một vụ tai tiếng nữa liên quan đến cái quá khứ ấy. Nó sẽ không muốn các quan tòa Pháp tiến hành điều tra về em hay ảnh của em được đăng trên trang nhất các báo kèm hàng tit kiêu: “ *Cuộc phiêu lưu khó tin của một nữ điệp viên đội lót chiến sĩ nhân quyền*”. Bắc Kinh sẽ giúp cho Ayamei tự sát.

Bill đi đi lại lại trong bếp, suy nghĩ và lập luận.

Thế đây, anh đã đề nghị với em một sự lựa chọn: “ Be either with us or against us” (hoặc cùng chung chiến hào với các anh, hoặc chống lại các anh). Sát cánh cùng các anh? Em sẽ có một tương lai xán lạn. Chống lại các anh? Em sẽ chết. Vì sao người Mỹ phản đối người Châu Âu dờ dẫm

cầm vận đối với Trung Quốc? Bởi vì họ cũng muốn bán vũ khí cho đất nước này. Bọn anh cần em tiếp tay trong cuộc chạy đua này. Đóng góp của em sẽ được khen thưởng. Em sẽ làm việc vì tình hữu nghị của hai Đế chế, những thế lực sẽ chia sẻ tương lai của thế giới. Bọn anh không yêu cầu em phản bội lại đất nước mình, nhưng em phải lựa chọn giữa Châu Âu và nước Mỹ. Em có cần lời khuyên của một người bạn không? Khi một thiếu nữ xinh đẹp phải lựa chọn một trong hai chàng trai cầu hôn mình, cô ta sẽ lấy người giàu có hơn, đẹp hơn và có sức mạnh hơn.

Jonathan hình dung trong cặp mắt băng giá của Ayamei lóe lên một tia sáng.

Kinh tế Trung Quốc đang tăng trưởng mạnh mẽ. Chế độ chính trị ngày càng mềm dẻo. Chẳng bao lâu nữa Đảng Cộng Sản sẽ chấp nhận sự thay đổi cuối cùng. Vào thời điểm thích hợp, nước Mỹ, đối tác hàng đầu Trung Quốc sẽ thổi vào đầu người dân nước này tư tưởng “Ayamei, người anh hùng Thiên An Môn, là ứng viên lý tưởng cho cuộc bầu cử dân chủ”. Gandi, Neru, Mandela, Vaclav Havel, tổng thống Pakistan Benazir Butô, tổng thống Philippine, Cory Akinô đã từng bị khủng bố, ném trái tù đầy trước khi được ủng hộ và trở thành lãnh tụ của dân tộc. Nhân dân và đảng của em sẽ vui mừng khi thấy em trở lại. Em là hiện thân của hy vọng. Nước Mỹ sẽ ủng hộ em, cấp kinh phí cho những chiến dịch tranh cử của em. Em sẽ không phải là một kẻ không danh tính, bị kết tội phải sống trong bóng tối, bọn anh sẽ đưa em ra nơi ánh sáng chan hòa. Thay vì chìm vào quên lãng của lịch sử, em sẽ ở đỉnh cao của nhân loại.

Bill ý thức rằng đến thời điểm đó công trạng của anh sẽ được tôn vinh.

Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Bill Kaplan. Hôm qua chúng ta đã tổ chức lễ sinh nhật cho tôi. Bố tôi đã bỏ mẹ tôi khi tôi còn bé. Ông bị chết vì tai nạn xe hơi. Mẹ tôi là người Pháp. Bà đã từ trần cách đây 8 năm vì bệnh ung thư. Ông bà ngoại của tôi vẫn còn sống ở Pháp. Một ngày nào đó chúng ta sẽ đi thăm các cũ, ý em thế nào? Còn em, tên em là gì? Gia đình em vẫn sống ở Trung Quốc chứ?

Bill trở lại phòng khách, đưa mắt nhìn toàn bộ kết quả của sự đập phá mà anh đã gây ra. Bên dưới lò sưởi những chậu cây cảnh mà cô người Hoa cho anh đã khô héo. Cạnh đấy những quyển sách bị xé nhiều trang và những chiếc đĩa CD vỡ vụn. Một bình hoa vỡ dưới chân tường.

Anh đến nơi để máy thu hình và lắp lại những bộ phận mà anh đã tháo rời.

Nó lại hoạt động!

Con người, súc vật, rừng rú, thành phố lại diễu qua trước mắt anh. Thế giới này là một miếng vải chắp vá bằng hình ảnh mà người ta có thể khâu vào, tháo ra rồi lại khâu lại.

Chùng nào chưa bị trừng phạt chùng đó tự mình phải gắng sức. phải tiếp tục.

22 giờ 45 phút

Trong bữa tiệc ngọt tổ chức sau buổi trình chiếu lần đầu bộ phim “*Cuộc đời là một món quà*”. Francois Vigot, cựu nhân viên bộ ngoại giao, nay làm nghề kinh doanh, nói chuyện với Philippe Matelot.

- Chào cậu, Philippe, cậu có thích bộ phim này không?

- Có, anh đáp vì sự kính trọng đạo diễn phim đang ở cách họ mấy nước. Còn anh?

Francois Vigot oang oang đáp:

- Nhảm nhí! Ở Pháp bây giờ toàn là chuyện nhảm nhí.

Ông ta ngày càng to béo. Trán láng bóng. Cầm rung. Ông ta không ngại ngừng bê một chiếc đĩa đựng đầy bánh chocolate, kem nóng, kem lạnh hương va ni và một chiếc bánh kem nhỏ hương trà xanh. Đạo diễn phim quay lại nhìn họ, Philippe kéo ông bạn về phía cuối phòng.

- Anh không phải hét lên như thế. Anh hãy cho tôi biết vì sao cô người Hoa bắt tôi viết những lá thư này?

- Tôi biết mà, thế nào anh cũng hỏi tôi điều ấy. Anh cũng nên ném thử loại bánh ngọt với sô cô la này đi, nó cứu vớt tôi tối nay!

- Tôi no rồi....

- Được, cậu hãy dựa vào cái cột này cho vững, Francois nói sau khi đã đảo mắt nhìn quanh. Chính giới Trung Quốc đang bị chia rẽ. Đương kim Chủ tịch nước không còn chịu đựng nổi Thủ tướng vì ông này công khai bày tỏ tham vọng muốn quản lý đất nước tốt hơn. Để làm vừa lòng Ông Già, những kẻ trung thành với ông đã triển khai một âm mưu. Theo nguồn tin của tôi, những lá thư giả mạo mà anh viết theo yêu cầu của cô gái được anh “che chở” đã được chuyển đến trụ sở của CIA. Từ đây, một điệp viên đã ngay tức khắc chuyển một bản sao cho lãnh đạo Trung Quốc. Ở Bắc Kinh vụ tai tiếng đã làm đảo đảo toàn bộ chính giới. Chủ tịch nước đã triệu tập Thủ tướng đến yêu cầu giải thích. Một cuộc điều tra đang được tiến hành.

- Quyết định của cơ quan phản gián Pháp như thế nào? Tôi phải làm gì?

- Không phải làm gì hết. Thủ tướng Trung Quốc hiện nay là một nhà dân chủ có triển vọng và là một nhà kinh tế kiệt xuất. Cứ để cho Ông Già tiêu diệt anh ta. Điều đó sẽ làm chậm tăng trưởng kinh tế trong 5 năm.... Đó là tất cả những điều chúng ta có thể làm.

- Còn người Mỹ?

- Người Anh đã đồng ý dỡ bỏ cấm vận, bây giờ lại không. Chúng ta cũng có thể thuyết phục người Hà Lan để họ thay đổi ý kiến, họ vừa bỏ phiếu không đồng ý thông qua Hiến pháp châu Âu. Châu Âu đã bị vỡ ra thành từng mảnh. Nước Pháp đang gặp khó khăn. Tờ nguyên rủa bọn Mỹ, chúng muốn cướp của chúng ta tất cả: các hợp đồng, những tấm huy chương vàng, những nước đồng minh.

- Còn tôi thì sao? Đã bảy năm nay tôi cộng tác với các anh. Tôi mệt mỏi lắm rồi. Vợ tôi muốn bỏ tôi. Bộ trưởng của tôi phê phán tôi. Bọn Mỹ đã tìm ra tung tích của tôi. Kẻ thù của tôi ngày càng đông. Tôi muốn anh kéo tôi ra khỏi chuyện này.

- Cậu nói gì thế? Cậu phải ở nguyên vị trí! Tớ muốn bán những chiếc xe điện ngậm nổi tiếng của chúng ta cho người Trung Quốc! Cậu hãy nói với Ayamei là chúng tớ sẵn sàng tăng gấp đôi tiền hoa hồng cho cô ta. Đương nhiên cho cả cậu nữa.

*

23 giờ 03 phút

Cửa hàng thang máy mở và em nhìn thấy anh. Cặp mắt anh hướng sang em. Anh đã đưa em lên bàn cân. Anh đã đánh giá em giống như những người chơi bài có thể đoán ra con bài của đối phương. Cặp con ngươi của anh long lanh. Anh đã mỉm cười với em.

Anh là ai? Tên thật, bộ mặt thật của anh là gì? Suốt ngày em không thể nào quên được cái nụ cười ấy, nó vừa cuốn hút vừa xua đuổi em. Thú thực rằng cùng với tuổi tác em ngày càng bị ảo giác. Những tiếng còi đêm, những người lạ đột ngột hỏi em, những người đàn ông quay lại nhìn em, tất cả chỉ làm em cảnh giác vì đó có thể là một cái bẫy.

Khi anh mời em ăn sáng, anh đã hỏi em có sợ anh không. Có, Jonathan, anh làm em khiếp hãi! Những lời anh nói đầy ẩn ý, hành động của anh đều có suy nghĩ. Căn hộ của anh với những đồ dùng chưa một vết mòn là hang ổ của một điệp viên không có quá khứ. Không ai có thể mãi mãi không bị trừng phạt, không ai có thể lừa dối mãi mãi, không ai có thể đến tận cuối đời mình vẫn giành chiến thắng. Tất cả những người anh hùng đều đã chiến bại. Em đã để anh đến với em mà không đủ sức làm điều gì dù là nhỏ nhất. Tê liệt vì sợ hãi em đã đánh mất cảm giác phòng vệ. Từ lâu em đã hình dung có ngày một kẻ hủy diệt sẽ đến vùng gươm bổ xuống đầu em. Kẻ đó đã tới và chính là anh.

Tuy nhiên anh đã nhường em thắng hiệp một, Jonathan, anh là một đạo diễn bậc thầy! Là điệp viên xuất sắc nhất! Anh đã làm em tin anh không biết em là con người hai mặt, rằng Ayamei là mục tiêu của anh. Theo cách ấy anh đã tiếp cận được Philippe Matelot, đã quay phim được anh ta đang trên giường của em, và qua anh ta, anh đã nhận được bản sao những tài liệu mật.

Đã nghìn lần anh cười với em. Đã nghìn lần anh ôm hôn em. Đã nghìn lần anh xiết chặt em trong vòng tay và thầm thì bên tai em những lời triu mến. Em yêu cơ thể cuộn cuộn cơ bắp của anh, mùi đàn ông của anh làm em nhớ đến cây cối vườn Luxembourg. Em thích tính hài hước thông minh của anh. Em yêu cái cổ tay trái của anh, nơi anh đeo một chiếc đồng hồ nặng, vật dụng cuối cùng của CIA. Em thích cảm nhận sự hiện diện của anh trong em! Anh coi em là Ayamei, em cung cấp cho anh những tài liệu giả, hay em biến anh trở thành công cụ của em mà anh không hề biết, hay những lời dối trá của em luôn đi xa hơn những lời nói dối của anh, tất cả những việc đó đã làm tan sự lo ngại của em. Những lời tán tỉnh có tính toán của anh đã làm em chú ý đến anh. Em đã tìm lại được niềm vui thời thiếu nữ từng quen với nguy hiểm. Chấm hết những tối buồn cô đơn, những cuộc độc thoại trong lòng, những đợt khủng hoảng do ảo giác, những cuộc kiểm tra vì ám ảnh. Tất cả những chướng khí của một tư duy bệnh tật đã bị xua đi. Em phát hiện ra mình đẹp. Với những kẻ khác em chỉ là bóng tối. Với anh em thấy mình đang được sống. Em không căm thù mình nữa. Em dành thời gian rồi để dệt nên một chiếc lưới bằng lụa và bằng sợi thép. Em đã muốn đi trước anh về chiến lược, muốn đổi hướng cuộc chơi của anh, tính trước được ham muốn của anh, phục vụ anh, phục vụ em, để cho anh xâm nhập vào em nhằm nắm giữ anh tốt hơn. Em đã muốn chinh phục anh như anh từng định sở hữu em. Em đến mỗi điểm hẹn của chúng ta như một người lính xung trận với mục đích chiếm được lòng tin của anh, thắng được sự yếu đuối của anh và tình yêu là sự thật, duy nhất không bị khuất phục, không thể vi phạm, không bị băng hoại. Anh có thể yêu không? Em có khả năng đó không?

Cơ thể em sau nhiều năm vô cảm bỗng chốc tan giá và bắt đầu rung động. Làm sao thú nhận với anh em ngây ngất vì cái cảm giác mới mẻ đó? Làm sao có thể tin cô gián điệp ham muốn đến phát điên một đồng nghiệp nam có sứ mạng làm cho cô ta điên lên vì dục vọng? Đúng Ayamei, “kẻ nổi loạn” ở Thiên An Môn, và em, đại tá Ankai, cả hai chúng em đều đã mất hết lý trí.

Tôi nay anh đã lật con bài cuối cùng. Trò chơi đã kết thúc. An ủi duy nhất của em là đã giả vờ lãnh

cảm. Anh đã đoạt được tất cả: sự kiêu hãnh của một tình báo viên năng lực, sự tin cậy trong phán xét của em, sự tự hào là người bất khả chiến bại, trừ hình ảnh một người phụ nữ vô cảm với tâm hồn khép kín.

Thật là táo bạo! Thật là hoàn hảo! Anh đã làm em tin anh nghĩ em là Ayamei. Anh yêu cầu em đánh cắp tài liệu, em đã lợi dụng điều đó để chuyển cho anh những thông tin sai lệch. Tất cả đã diễn ra như trong một câu chuyện tình báo. Trên thực tế tất cả chỉ là hành động phản gián. Anh đã biết em là ai. Nhờ có phim viêđô và những tài liệu “đánh cắp” anh đã có những bằng chứng về tội lỗi của em, em lên giường với một quan chức Nhà nước Pháp để đánh cắp các tài liệu quốc phòng tối mật. Sau khi đã tập hợp đầy đủ các chứng cứ tin cậy, anh đã đưa bức vẽ ấy ra để làm em bối rối. Ý đồ của anh không phải là biến Ayamei thành điệp viên mà là bắt điệp viên Ankai sa bẫy.

Lúc em nhận được bức chân dung của Ayamei em đã căm thù anh tột độ và đã quyết định thủ tiêu anh. Nhưng rồi một lần nữa lý trí lại thắng cái ý định. Căm thù anh để làm gì cơ chứ? Anh cũng chỉ là con tốt bị đẩy tới đẩy lui trong tay các ông chủ ở Washington. Nhiệm vụ của anh là chấp hành mệnh lệnh. Trí thông minh của anh được nuôi dưỡng bởi Cơ quan tình báo Mỹ, những người đang tìm cách chống lại tình báo Trung Quốc trên bàn cờ thế giới. Xác của anh bị vứt dưới tòa nhà số 21 phố Edmond Rostand sẽ khiến nhiều thẩm phán và nhà báo đổ xô đến. Cơ quan pháp luật sẽ tiến hành điều tra và các sĩ quan CIA sẽ tới Paris. Các báo sẽ chạy những hàng tít giật gân. Nước Mỹ phản đối, nước Pháp phủ nhận. Trung Quốc tuyên vô không liên can. Những vụ trả đũa sẽ liên tục xảy ra: trục xuất nhân viên ngoại giao, từ chối cấp thị thực, trừng phạt hàng nhập khẩu, thị trường chứng khoán tụt giá...

Anh đi về phía em và giương hai tay đón em. Lòng căm thù của em vụt biến. Em nhớ lại niềm vui sướng mà cơ thể anh đã mang lại cho em, em cười khi nghe những lời anh nói, sự xuất hiện của anh đã rọi sáng đời em. Trong cuộc chiến tranh thế giới đang diễn ra này, anh cũng chỉ là một người lính như em. Như em, anh được trả lương không xứng với một công việc đầy rủi ro. Như em, anh không có giấc ngủ nào bình yên, không có kỳ nghỉ nào vô tư. Như em, sáng nào thức dậy anh cũng phải nhớ lại từng câu từng chữ những lời nói dối sáng tác ngày hôm trước. Như em, những tối yên tĩnh khi đã qua cơn trầm cảm, anh thui thủi một mình trước máy thu hình. Anh nhìn thế giới qua chiếc cửa sổ nhỏ xíu giống như một tù nhân bị giam trong một xà lim đặc biệt. Làm thế nào nói được với nhau là em hiểu anh và tha thứ cho anh? Chúng ta không có gì để nói với nhau. Chúng ta được đào tạo để giữ bí mật, để không được có tình yêu. Nói ra sẽ làm em suy yếu và sẽ khuyến khích anh gây sức ép với em.

Ngày mai anh sẽ đe dọa em, an ủi em, và đưa ra lời đề nghị của anh. Bước tiếp theo, anh sẽ cho em hai lựa chọn hoặc là bị tạm giữ để cho cơ quan pháp luật Pháp điều tra, hoặc là làm việc cho CIA. Em sẽ nói, sẽ chảy nước mắt, sẽ đưa ra lời đề nghị ngược lại với anh. Em sẽ giải thích với anh là nếu anh làm việc cho Trung Quốc anh sẽ thăng tiến nhanh hơn trong nghề, và cũng dễ làm cho chỉ huy của anh tin rằng nhờ anh, em đã đổi chủ. Tư cách điệp viên hai mặt của em sẽ có thể là vỏ bọc cho anh. Với sự trợ giúp của em, anh sẽ có nhiều “thông tin” quan trọng, khiến anh trở thành một chuyên gia tình báo về Trung Quốc. Anh sẽ được chú ý và được đề bạt. Khi ra công khai, những con người đứng trong bóng tối có thể sẽ đề nghị anh chấm dứt sự vô danh và dấn thân vào con đường chính trị. Vì nhờ có em, có thể anh được một ghế trong chính phủ Pháp....

Anh Jonathan, thế giới này vô nghĩa! Những lời đe dọa, những giọt nước mắt, những lời tuyên bố, tiền bạc, ma túy, sự mê hoặc, tất cả chỉ là những tiết mục nhào lộn. Chúng ta càng lao lên khoảng không mà con người không tới được, chúng ta càng rơi xuống tận cùng của hố đại dương, nơi mà cả kẻ

giật dây lẫn kẻ bị giật dây cùng tiến hành một cuộc đấu tranh quyết liệt. Anh và em sẽ mãi mãi là hai thí sinh của một kỳ thi về sự tàn bạo, là hai kẻ đối kháng trong một cuộc đấu về sự lừa dối, một cuộc chiến tranh bản thủ.

Em không biết tình cảm của anh. Em đã thổ lộ hết với anh tình cảm của em. Em đã hạ vũ khí và xin anh được bình yên: "... đó là người đàn ông mà em đã yêu bằng cả tấm lòng, một người mà em không biết tên, quá khứ và tương lai. Một người em gặp ở gần công viên Luxembourg và chỉ trong ít phút bên nhau, em đã yêu bằng tất cả sức lực của mình".

Những giọt nước mắt lăn trên cằm của đại tá Ankai và rơi xuống lá thư. Không quan tâm đến những vết mưa đang loang dần làm nhòe những dòng chữ, cô tiếp tục viết. Ngòi bút của cô chạy trên trang giấy một cách quyết liệt, làm rách một vài chỗ.

"Em sinh ra ở Deng Feng, một thành phố nhỏ thuộc tỉnh Henan, không có tên trên bản đồ thế giới. Trí nhớ của em bắt đầu từ trại trẻ mồ côi Kai Feng cùng với cái đói. Em luôn đói. Vào mùa hè, quả dại và rau dại để lại vị chát trên lưỡi em. Em dành thời gian rình rập trong rừng tìm kiếm những ấu trùng ve sầu và đem nướng. Đó là bữa tiệc duy nhất của em. Rồi đông về, một cái mùa hải hùng! Bàn tay em nứt nẻ ứa máu. Không có nước nóng, hàng tuần chúng em nhón từng bước vào phòng tắm lạnh giá. Người run cầm cập. Vì lạnh và vì đói.

6 tuổi, ngồi vắt vẻo trên bức tường bao quanh viện cô nhi, em thèm thuồng nhìn những đứa trẻ khác đeo cặp sách hãnh diện đi trên phố. Em cũng muốn được đi học! Em đã quấy nhiễu bà hiệu trưởng. Em giặt quần áo cho bà và biếu bà những món quà khiến bà bức bối: một bông hoa, con ve sầu hay con chim non. Cuối cùng bà ấy đã phải nhượng bộ. Bảy tuổi em đã được khám phá thế giới. Ở trường bọn học sinh giễu cợt em vì mái tóc bù xù, vì đôi giày mòn đế, hay vì những mẫu bút chì em nhặt trong thùng rác. Em đánh lộn với bọn con trai vì chúng bảo em là con hoang. Buổi tối khi những đứa trẻ mồ côi khác chuẩn bị đi ngủ, em phải thức để dán bao diêm, lấy 1 xu [\[5\]](#) một chiếc, để mua sách giáo khoa. Em lớn nhanh hơn những đứa khác. Mười tuổi em đã cao to như những đứa con trai 14. Ở trường em bắt đầu bắt những đứa học sinh khác phục tùng mình và trở thành thủ lĩnh của một băng chuyên che chở cho những học sinh có quà biếu bọn em. Cuộc sống của em đã khá hơn. Mùa hè em đem về cô nhi viện hoa quả, hạt sen, bánh ga tô, mùa đông là những củ khoai nóng, những con cá khô, những quả mộc qua tẩm đường. 13 tuổi em thống trị một vùng rộng lớn, bọn đầu gấu tranh giành nhau đèo em bằng xe đạp. Những thằng con trai khỏe mạnh và dữ tợn ấy khom lưng trước em để được hôn em, sờ soạng em, và giương lên của quý. Em không do dự chịu đựng chúng 10 phút để đổi lấy lời thề sẽ chiến đấu vì em. Em gây chiến và giành quyền kiểm soát nhiều vùng lãnh thổ mới. Thời ấy tên em đã được mã hóa. Bọn nó gọi em là 437 vì kính trọng và e ngại. Con số đó bắt nguồn từ ba số đầu tiên trên biển đăng ký xe đạp của em.

Ở trường trung học, em đóng vai một học sinh mẫu mực. Em được đánh giá cao vì đạt điểm tốt nhất trong số năm lớp của khóa em. Em là tấm gương về kỷ luật. Chẳng bao lâu nhờ đa tài em được trường cử làm phụ trách Văn hóa. Em biết hát, biết múa, và có đầu óc tổ chức lễ hội. Cuộc sống hai mặt của em vẫn sẽ tiếp diễn nếu không xảy ra cuộc đại chiến nhằm thôn tính các khu phố ở phía bắc thành phố. Hơn ba mươi thiếu niên đã bị cảnh sát bắt. Muốn cứu thằng phó của em bằng mọi giá vì nó bị thương nên em cũng không thoát. Họ tìm thấy một con dao gấp trong túi quần em. Em bị giam rất lâu. Cảnh sát đã đánh vỡ mũi em và dùng cả dây lưng đánh em. Họ bỏ em đói và dí súng vào thái dương đe dọa. Bao lực của con người đã làm em bất khuất. Em quyết định chọn cái chết và không bao

giờ thu nhận. Em nói dối một cách trôi chảy: “ Tôi vô tình đi qua đó. Bọn nó bỏ dao vào túi tôi. Tôi không phải là tông phạm của chúng. Tôi phụ trách Văn hóa của trường”. Một người đàn ông luôn quanh quẩn ở gần chỗ em khi họ tra tấn em. Cuối cùng ông ta đã nói chuyện với em. Ông ra đã biết tất cả về em và bảo em phải lựa chọn hoặc bị giam cầm trong trại cải tạo, hoặc theo ông ta vào quân đội để trở thành chiến sĩ bảo vệ nhân dân. Em đáp trong cả hai trường hợp em đều được nuôi miễn phí, vì vậy em phó mặc sự lựa chọn cho ông ta.

Ngày hôm sau em rời thành phố với người đó mà không báo cho ai biết. Hai người đi tàu hỏa về hướng tây, sau đó đi về hướng bắc bằng xe buýt, rồi lên một chiếc xe jeep quân sự. Doanh trại quân đội nằm ở một vùng đồng bằng thừa thớt, qua nhiều kilômét mà không thấy bóng một ngôi làng. Họ cạo trọc đầu em, đưa cho em hai bộ đồng phục, hai chiếc mũ cát và hai đôi giày. Mặc quần áo xong, em đến văn phòng trình diện. Ở đây người ta thông báo phiếu hộ tịch cũ của em đã bị hủy và bây giờ em có phiếu mới. Em bỏ cái tên thường dùng ở cô nhi viện và lấy tên quân đội đặt cho.

Chúng em khoảng ba mươi tân binh chừng 14, 16. Năm đầu rất cực. Một vài người bị ngắt trong lúc luyện tập. Một số thì bị ăn tát. Mùa hè nắng cháy đầu tóc. Mùa đông gió quất vào mặt. Ăn uống thì đạm bạc. Một lần nữa em lại bị ám ảnh bởi cái đói. Em lén ăn vỏ và rễ cây để bám trụ. Sau hai năm, hai mươi người trong số bọn em biến mất. Họ đã ra sao? Đó là một bí mật mà không ai được biết.

16 tuổi em được chuyển đến một doanh trại khác. Tình cảm của em đã khác, nó khó tả, vừa táo bạo và khiếp hãi. Em phải lòng viên sĩ quan huấn luyện. Ông thầy em cao to, vai rộng, từng là điệp viên Trung Quốc được cài vào cơ quan tình báo Liên Xô cũ và được họ đào tạo. Ông là một tấm gương về lòng dũng cảm và trí thông minh. Cuộc sống ở doanh trại đã khởi sắc. Những bài tập gian nan nhất trở thành một niềm vui với em. Em không biết phụ nữ phải quyến rũ đàn ông như thế nào. Phương thức duy nhất mà em tìm được để bày tỏ tình cảm của mình là vào những ngày nghỉ em lén vào phòng ngủ của thầy trong khi ông chơi bài với các sĩ quan khác, giặt áo, giặt bát tất cho thầy và ra khỏi phòng trước khi ông về.

17 tuổi em đã thấy cái chết. Cái chết có mùi sợ hãi toát ra từ những kẻ hấp hối. Rồi chúng em phải tập cả tự sát. Ông tiêm, thuốc viên, súng lục, dao găm làm em lạnh gáy nhưng em cảm thấy yên tâm. Thà chết còn hơn bị bắt! Bài tập hồi cung và tra tấn được thực hiện theo hai chiều. Chúng em lần lượt phải đóng vai đao phủ và kẻ bị tra tấn. Em đánh đập, bóp cổ đồng đội, ngược lại bị họ đánh và tra điện. họ đánh gãy vai em, đổ nước ốt vào mũi em, cắm kim vào móng tay, đặt bàn là bốc khói lên đùi em. Em bị nhốt trong chuồng cọp hai tháng, một ngày được ăn một bữa sơ sài.

Khi em thấy lại mặt trời, em hiểu rằng mình đã sẵn sàng đi trên những đỉnh núi đầy băng giá của nhân loại. Em đã vượt qua chính giới hạn của mình, và sẽ còn đi xa hơn nữa. Nỗi đau là một loại ma túy. Em biết sự hy sinh cá nhân của mình cũng cố thêm hy vọng về một thế giới trong sạch hòa bình và hạnh phúc. Em mơ ước một ngày kia không còn đứa trẻ nào bị bỏ rơi, bị đói, tất cả đều được đến trường và đến lượt mình tham gia xây dựng một xã hội thịnh vượng hơn cho những thế hệ tương lai.

18 tuổi em được dạy bài học đầu tiên về tình dục. Với tám hình treo trên bảng, một bác sĩ quân y giảng giải cho bọn em về hoạt động của cơ quan sinh dục. Sĩ quan huấn luyện gọi em lên phòng chiếu phim, cho em xem một bộ phim khiêu dâm của Nhật bản. Ông không bình luận gì thêm. Trong buổi chiếu, ông ra lệnh cho em cởi quần áo và làm thị phạm với em.

Buổi tối em trằm chằm khóc. Có gì đó trong em tổn thương mãi mãi. Mãi mãi em căm ghét những

cơ quan được gọi là sinh dục kia. Một cách vô cảm, em ngủ với những bạn tình được chỉ định khác để tăng cường khả năng tình dục. Đó cũng chỉ là một sự tra tấn bổ sung mà em phải chịu đựng và vượt qua.

Những đau khổ của em có gì quan trọng? Em yêu đất nước, em tự hào vì 9 triệu kilômét vuông đất đai màu mỡ, vì 5 nghìn năm văn hiến của nó. Sứ mạng của em là bảo vệ tổ quốc, cuộc đời em có gì quan trọng. Dù nó ngăn ngại và gấp gáp!

19 tuổi em rời doanh trại với một chiếc vé tàu hỏa trong túi, một chiếc phong bì đựng tiền mặt, một thẻ căn cước và một chứng chỉ đại học. Đến ga Bắc Kinh em chạm trán với sự menh mông của thành phố. Mùi vị, sự đông đúc, tiếng ồn của nó, tất cả làm em ngỡ ngàng. Không ai biết em từ đâu đến và những người kia đều xa lạ với em. Sự cô đơn trong thành phố khác với sự cô đơn em đã nếm trải trong tù. Nó gặm nhấm tâm hồn em nhưng cũng làm em phấn khích. Lần đầu trong đời em cảm thấy mình được tự do, mạnh mẽ và ưu việt hơn người.

Đầu năm 1990, em được triệu tập đến Cơ quan An ninh quốc gia. Một số sĩ quan lạ mặt cao cấp đã chờ em trong một căn phòng. Một người giải thích cho em về nhiệm vụ sắp tới, một người khác chúc mừng em, người thứ ba vỗ vai em nói: “Đó là vì Tổ quốc.” Em nhận nhiệm vụ không chớp mắt và không suy nghĩ. Em là một người lính. Người lính phải chấp hành mệnh lệnh.

Một tuần sau em mới bắt đầu đợt tập huấn vì em làm việc cho một công ty Nhật nên phải chờ công ty ấy sa thải. Em theo dõi cuộc hỏi cung Ayamei, xem ảnh, đồ dùng của cô ta và các bài đăng trên báo nước ngoài. Em thuộc lòng nhật ký của cô sinh viên đã bị quân đội bắt giữ. Chẳng bao lâu cô bé bị chuyển đến một nhà tù đặc biệt, được ở một căn nhà dễ chịu, có thể được đọc sách, xem phim và trồng cây. Cô ta không biết mọi cử chỉ của mình đều bị theo dõi qua máy quay phim. Trong căn nhà kề bên em ghi nhớ những thói quen, tật xấu, sở thích và mối quan tâm của cô ta. Sau khi được tiểu phẫu, em nhận thấy giữa hai chúng em không còn khác biệt về hình thức.

Em không biết gì về Paris. Như cô ấy, em sẽ sang Pháp trong tình trạng thiếu hiểu biết và đói khát. Ngoại ngữ của em là tiếng Nhật, tiếng Anh và tiếng Nga. Người ta cấm ngặt em nghe tiếng Pháp. Em sẽ phải học tất cả từ đầu giống như cô ấy.

Cuối tháng 6 năm 1991, em đến Bắc Kinh để thực hiện nhiệm vụ cuối cùng trên đất Trung Quốc. Ngày 1 tháng 8 năm 1991, em lao xuống biển đối diện với đảo Hồng Kông. Những chiếc đèn pha quét lên trời. Những viên đạn réo trên đầu em. Em tiếc là đã không hỏi tổ chức bao giờ em được trở về quê hương.

Paris là mơ ước của thế giới. Sự nổi tiếng về những sản phẩm nước hoa, về sự lịch thiệp và nền văn hóa của nó hứa hẹn một cuộc sống dễ chịu. Ngày 4 tháng 8 năm 1991, em chỉ thấy những đường phố vắng vẻ, những cửa hàng im ỉm đóng, và những ga xe điện ngậm thiếu vệ sinh. Em được đón tiếp bởi một đại diện của phong trào Nhân quyền tại biệt thự của ông ta ở ngoại ô phía bắc thành phố. Con chó lông trắng bạc của ông ta lê cái chân què, còn hai con mèo thì tè vào tủ tường. Những ngày âm đạm nhất, lạnh lẽo nhất, ẩm ướt nhất của cuộc đời em bắt đầu. Em ngắm mình trần truồng trước gương trong phòng tắm để tin chắc rằng mình không phải là Ayamei, rằng em chỉ là khán giả của cuộc đời tị nạn khôn nạn này.

Đại tá Ankai đặt bút, đứng dậy. Cô mở cửa sổ. Đối diện với tháp Montparnasse cô vươn vai mấy

lần rồi trở lại bàn làm việc. Cô lại cầm bút.

“Nhưng làm sao có thể quên được cô bé Ayamei mà em đang mang trong da thịt? Cô bé rất nhớ đất nước và con người Trung Quốc. Cô không hiểu người ta nói gì với cô. Không biết tiếng, không giao tiếp. Cô sống như giun dế. Rồi cô bắt đầu lui tới các phòng họp đầy mùi mồ hôi người để tuyên truyền về nhân quyền. Cô gặp lại những người bạn ly khai, họ cay đắng, kích động, điên khùng vì nhớ quê hương và vì khám phá ra tự do tình dục. Cô đi lại bằng xe hơi, tàu lửa, máy bay. Em, đại tá Ankai, ngủ cùng cô ấy trong các nhà nghỉ dành cho du khách đi ô tô, bên lề những con đường vắng vẻ giữa đất và trời. Em hiện diện lúc cô ấy nhìn trần nhà đăm đăm và những giây phút tuyệt vời nhất của quãng đời trước kia lần lượt trôi qua mà cô ta không thể nào níu kéo.

Trong thời gian ấy cách hàng nghìn kilômét, nước Trung Hoa đã thay da đổi thịt. Những công trường khổng lồ đã nuốt chửng những khu phố cổ. Sông ngòi, ao hồ bị lấp để làm đường xa lộ. Nhiệm vụ của em đã thay đổi. Cấp trên không yêu cầu em theo dõi các phần tử ly khai và phá hoại kế hoạch của chúng nữa. Họ muốn có nhiều tin tức tình báo công nghiệp hơn. Các liên lạc viên của Zuzhi không còn nói về cách mạng thế giới mà về giá nhà ở Bắc Kinh. Em chứng kiến các đảng viên sang châu Âu tiêu tiền không cần tính toán. Tây Âu không còn là kẻ thù mà là đối thủ cạnh tranh, khách hàng và nhà đầu tư của chúng em. Trong vòng xoáy làm giàu, tăng sức mạnh quân sự và vinh quang ngoại giao, mục tiêu xóa bỏ đói nghèo và bất công của chúng em sẽ là gì?

Em đã đọc những tiểu thuyết thời thượng Trung Hoa ca tụng tình dục và ma túy, và em bị sốc. Những phóng sự trên truyền hình cho em thấy một Trung Quốc xa lạ. Sự trù phú của các cửa hàng lớn che đậy sự đói khổ của trẻ vị thành niên, chúng nhuộm tóc vàng và mại dâm trong các tiệm xoa bóp hay gội đầu cắt tóc. Các tỷ phú bao nuôi hàng tá tình nhân, tiêu ba nghìn tệ cho một bữa ăn bình thường, tính ra bằng lương hưu một năm của một công nhân. Số tiền hưu ấy lại còn bị công chức của chính quyền bớt xén. Thượng Hải và Bắc Kinh trở thành những thành phố của tương lai. Phải chăng hy vọng của thế giới là một mảnh đất đầy nhà cao ốc dưới những đám mây ô nhiễm, đầy người đi lại như những cỗ máy tự động tìm kiếm sự hưởng thụ giả tạo? Vì sao, như thế nào và từ khi nào chế độ của chúng em đã biến thành siêu tư bản, cái tai họa mà chúng em có nhiệm vụ loại trừ? Phải chăng chỉ vì một đất nước bị lây nhiễm bởi thói xấu của người Tây Âu mà em phải hy sinh cả cuộc đời người con gái?

Khi em đến đây em mới 23, bây giờ em đã 37 tuổi đời. 14 năm chung sống với Ayamei em đã thấy mến yêu bị kích, nổi cô đơn và lòng tốt của cô ấy. Em vẫn còn thấy cô ấy bên cửa sổ nhìn ra công viên Luxembourg, dù hết sức thất vọng những vẫn dốc hết can đảm để bước tiếp. Chúng em đã tiếp tục đóng vai của mình bất chấp mâu thuẫn trước những kẻ gây ra chiến tranh chỉ vì nguồn dầu mỏ. Em trở thành gái làng chơi nhân danh chế độ cộng sản thế mà đất nước em đã chuyển hẳn sang kinh tế thị trường. Cô ấy bắt tay các chính khách Châu Âu, họ rao giảng về nền dân chủ nhưng lại mơ thành những kẻ độc tài. Em thì cười với những gã nhận hối lộ, chúng đều chối bỏ tự do để trở thành nô lệ của em.

Em đau lòng khi soi gương và thấy một khuôn mặt khác không phải của mình. Em lờ mờ nhận ra mình qua Ayamei: vàng trán cô hằn dấu mòn của thời gian, đôi mắt cô bộc lộ sự dửng dưng của những người không còn chờ đợi hạnh phúc. Cái tuổi hai mươi của em đâu rồi? Đâu rồi nụ cười, nhiệt huyết, những giọt nước mắt đau khổ và hứng khởi của em? Em đã có một giấc mơ. Nó tan biến mất rồi!

Jonathan, anh hãy đừng là cái cây ma nằm trước một tòa nhà ở Paris, anh hãy đừng là điệp viên hai mặt. Em sẽ không mở cuốn sách của cuộc đời anh. Trong thế giới tình báo chỉ duy nhất những thông

tin về cuộc đời, về những khổ đau của chúng ta là vô ích. Một bài thơ Trung Quốc nói rằng, khi giả dối trở thành sự thật thì sự thật trở thành giả dối. Thực sự là anh có lý: trong thế giới của chúng mình tất cả chỉ là ảo tưởng, anh, em và những kẻ giết dây. Em không muốn giết chết tình yêu dành cho anh khi quyết định không thanh toán anh. Giờ đây em cảm thấy trẻ trung, trong trắng và xinh đẹp. Bao quanh em là sự nồng ấm dịu dàng, là bình yên tuyệt diệu. Tình yêu là con búp bê mà em chưa từng có, là đứa con mà em không thể nào sinh ra được. Sự ngất ngây phải là bất tận.

Anh là ai Jonathan? Anh có biết em thường xuyên ngắm anh khi anh ngủ? Từ đáy lòng em mong quá khứ của anh không đau khổ như em. Anh sẽ không được đọc lá thư này. Anh sẽ không biết gì về em. Em sẽ là khách vắng lai của số nhà 21 quảng trường Edmond Rostand, sẽ để trong anbum trí nhớ của anh một cái tên giả và một quá khứ bịa đặt.

Cái chết, em đã không dưới một lần chứng kiến. Nhấn nhó, trợn mắt, run rẩy. Rồi chẳng là gì nữa. Ayamei bị đau tim đột ngột sẽ chết ở trên giường. Sẽ không ai biết câu chuyện về Ankai, không ai hỏi Jonathan là ai.

Con người chúng ta giống như các nhạc cụ. Thế giới này là một bản giao hưởng hỗn loạn. Xin im lặng một chút! Em đã mơ ước được tự do. Cuối cùng thời khắc em được giải thoát đã đến. Vĩnh biệt Jonathan, em bay đây tới một đất nước bao la, một cánh đồng bất tận nơi có hàng triệu bông hoa khoe sắc”.

Đại tá Ankai cất bút, thu dọn bàn làm việc ngăn nắp. Cô mang theo những tờ giấy vừa viết vào phòng tắm. Cô bật lửa và cẩn thận đốt chúng phía trên bệ xí. Ngọn lửa uốn lượn về phía cô như những bàn tay chia ra, rồi thành những nắm tay co rúm, và tan thành tro bụi. Cô giật nước xả.

Cô mở ngăn kéo tìm túi đồ dự trữ, mở một hộp đựng thuốc đi ngoài, vớt vài viên quanh chậu rửa và nhặt một viên có đánh dấu một gạch đen nhỏ xíu.

*

0 giờ 59 phút

Một tiếng động cực lớn. Ankai lao ra khỏi phòng tắm, tháo thanh kiếm treo lên tường, tắt đèn và dừng bất động trong bóng tối.

Có người đập cửa rất mạnh.

- Anh đây, mở ra!

Cô không nhúc nhích.

Bill đập mạnh hơn. Sau một hồi lưỡng lự cô mò mẫm đi ra cửa.

- Mở cửa cho anh, anh muốn nói chuyện với em!.

Sàn nhà rung lên.

- Mở ra không anh phá cửa!

Ankai đáp lại bằng một giọng sâu thẳm:

- Anh muốn gì, Jonathan? Anh sẽ làm cả tòa nhà thức giấc.
- Mặc kệ họ! Em mở cái cửa này ra.
- Anh về đi. Ngày mai chúng ta nói chuyện với nhau một cách bình tĩnh.
- Anh phải gặp em. Gấp lắm rồi! Mở ra đi!
- Anh về đi, anh có nghe không. Không em gọi cảnh sát.

Phía ngoài cửa, Bill bật cười.

- Cảnh sát, để bắt cả hai chúng ta? Nào, mở ngay cho anh

Cô thở dài, bàn tay cô tìm được cầu chì. Cô treo kiếm lên tường và nhìn qua cái lỗ nhỏ trên cánh cửa. Bill mặc áo sơ mi, tay giơ lên cao.

- Em có thể kiểm tra, anh nói. Anh không có gì.....

Cánh cửa hé mở. Ankai chớp lấy cánh tay Bill và kéo mạnh về phía cô. Anh mất thăng bằng, lao đảo và nhào qua cửa. Cô đóng sập lại.

- Anh muốn gì? Cô hỏi, mắt long lên vì tức giận.

Anh tìm lại cân bằng và đưa tay cởi cúc áo

- Cho em thấy trên người anh không có gì, anh đáp và cởi quần.

Anh cởi quần lót, tháo đồng hồ. Anh đi chân đất đến phòng cô nên chỉ trong hai giây anh hoàn toàn trần trụi. Cô nhìn anh sững sờ.

- Sao...

Không để cô nói hết câu, anh xiết chặt lấy cô và hôn

- Anh muốn ngủ với em, anh nói

Cô thở dài:

- Nào, ta đi ngủ, anh nhắc lại.

Jonathan cầm tay Ayamei kéo tới chỗ chiếc giường. Cô ngoan ngoãn đi theo. Anh vừa quay lưng, cô thả viên thuốc trong lòng bàn tay ra, đá nó vào gầm giường.

^[1] Quần đảo thuộc Anh, tron ghiền Antille, phía nam Cu Ba (ND).

* - Ở Pháp cũng như các nước châu Âu, phụ nữ lấy chồng phải mang họ chồng - ND

* - *Phố Varenne, quận VII, Paris, nơi đặt trụ sở của Chính phủ Pháp*

* - *Trung tâm chiếu phim Italia* - ND

[2] Tiếng Pháp lizard nghĩa là con thằn lằn, phát âm theo tiếng Anh sẽ thành Lizard – ND.

[3] Haerbin một thành phố ở đông bắc Trung Quốc, 2,800,000 dân, tỉnh Hắc Long Giang - NG

[4] *Ý nói : dẫn đến tình dục - ND*

[5] *100 xu = 1 tệ*